

เจ้าของชีวิต

หมายเหตุ:

ผลงานชิ้นนี้เป็นเรื่องสมมติ บุคคล สถานที่ องค์กร และเหตุการณ์ในเรื่องล้วนเกิดจากจินตนาการของผู้เขียนทั้งสิ้น หากผิดพลาดประการใดทางผู้เขียนต้องขอภัยมา ณ ที่นี้

บทนำ

เด็กสาวกำลังมองหาว่าเธอมีจุดมุ่งหมายในชีวิตหรือไม่

เวลาประมาณ 06:58 น. ของวันที่ 16 กันยายน ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้ามามากแล้ว แสงแดดผ่านช่องว่างระหว่างตึกที่สูงต่ำต่างกัน อาบย้อมทุกสิ่งจนเป็นสีส้มเรือง ๆ ท่ามกลางบรรยากาศบนภาคพื้นที่มีหมอกจาง ๆ หลังจากฝนที่ตกหนักเมื่อคืนจนมีน้ำท่วมขังในบางพื้นที่ ทว่าสำหรับสถานีรถไฟฟ้าที่ตั้งขึ้นสูงจากพื้นดินกว่าสิบสองเมตรแห่งนี้ไม่ถือว่าเป็นปัญหาหนักหนาอะไร

อีกสองนาที่จนกว่ารถไฟฟ้าจะเดินทางมาถึง คนที่รอโดยสารรถไฟฟ้าขึ้นและนั่งรออยู่บริเวณชานชาลา มีทั้งเด็กวัยเรียน นักศึกษา ตลอดจนผู้ใหญ่ทั้งที่อยู่ในวัยทำงาน วัยทอง และวัยชรา หลากหลายเพศละกันไป และต่างก็มีอิริยาบถแตกต่างกันไป ยืนรอหาวหวิด ๆ อย่างเบื่อ ๆ บ้าง เล่นโทรศัพท์ไปพลางบ้าง ฟังเพลงบ้าง อ่านหนังสือบ้าง --- ทุกคน ณ ที่แห่งนี้ต่างมีจุดหมายที่ต้องการไป

เด็กสาวคนนี้ก็เช่นกัน, เธอกำลังมองยังจุดหมายหนึ่งที่เธอจะไป

สองนาที่สุดท้ายขณะที่รถไฟฟ้ากำลังจะเคลื่อนตัวเข้ามา วัยรุ่นหญิงอายุสิบเจ็ดปีคนหนึ่งไถ่ผมยาวมัดหางม้าเดินล้ำหน้าทุกคนออกไป ผ่านเส้นเหลืองอันเป็นเส้นแบ่งความปลอดภัยของผู้โดยสาร เธอไม่ได้เพียงแค่เหยียบบนเส้นนั้นจนเหมือนผู้ที่รีบร้อนอยากจะขึ้นรถไฟเร็ว ๆ แต่เดินข้ามไปยังอีกฝั่งซึ่งกว้างไม่ถึงหนึ่งฟุตด้วยซ้ำ

ทุกคนที่อยู่รอบ ๆ เริ่มสังเกตเห็นว่าเธอล้ำหน้าออกไปอยู่ในจุดที่อันตราย ทว่าก็ยังหยิ่งเชิงสถานการณ์ ไม่มีใครรู้ว่าเด็กสาวคนนั้นกำลังคิดอะไร

สายลมเริ่มพัดแรงขึ้นตามความเร็วของรถไฟฟ้าที่กำลังเคลื่อนเข้ามา พาให้เส้นผมและไรผมของเด็กสาวปลิวไสว ดึงกระโปรงของเธอให้เผยอขึ้นลงเป็นจังหวะระริ้วพลิวไหวราวดอกตะแบกที่ร่วงหล่นจากต้นหลังเปลี่ยนเป็นสีขาวยู่ในกลางเดือนกันยายน แสงไฟสว่างวาบ ก่อนที่รถไฟฟ้าจะมาถึง มันก็ได้ดับบังแสงอาทิตย์จนเกิดเป็นเงาพาดผ่านชานชาลา

ร่างของเด็กสาวเริ่มเอนไปข้างหน้า เท้าขวาลอยจากพื้นกำลังพาตัวเธอไปข้างหน้า ส่วนเท้าซ้ายกำลัง
เขย่งหมิ่นเหม่ประหนึ่งมีสำนึกตระหนักในตัวเองและอยากจจะรั้งร่างกายนี้ให้กลับมา

วันที่ 16 กันยายน มีเด็กสาวคนหนึ่งตั้งใจจะฆ่าตัวตายที่สถานีรถไฟฟ้าแห่งนี้

และต่อจากนี้ไป คือบทสัมภาษณ์ ตลอดจนเรื่องราวของคนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในวันนั้น

บทที่ 1

ฮีโร่

ดานุศักดิ์ สุวรรณสันติ

ดานุศักดิ์ให้สัมภาษณ์ครบครันรวมถึงตัวเองว่า 'เป็นเพียงครอบครัวธรรมดา ๆ และคนธรรมดา ๆ'

ดานุศักดิ์อาจไม่ต่างจากครอบครัวชนชั้นกลางในกรุงเทพมหานครทั่วไป เป็นครอบครัวเล็ก ๆ และมีลูก
น้อยคน เขาเป็นลูกชายคนเดียวของบ้านสุวรรณสันติ อาจมีสิ่งที่เขามองว่าครอบครัวพิเศษกว่าคนอื่นหน่อยคือ
พ่อของเขาสืบเชื้อสายตรงจากคนในตระกูลสุวรรณสันติ ซึ่งหากนำนามสกุลดังกล่าวไปค้นหาในอินเทอร์เน็ตก็
จะพบว่าส่วนใหญ่เป็นทั้งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ อาจารย์และศาสตราจารย์ แพทย์ พยาบาล ทนายและตุลาการ
วิศวกร ฯลฯ พ่อของดานุศักดิ์เองก็เป็นหัวหน้าสำนักงานเขตแห่งหนึ่งเช่นกัน ถือได้ว่ามีหน้าที่การงานตรงสายที่
เรียนมาและสามารถเชิดหน้าชูตาในวงสังคมเดียวกันได้

ทว่าพ่อของดานุศักดิ์แต่งงานกับหญิงที่เคยเป็นเพื่อนร่วมสาขาคณะมัธยมต้นยังเรียนอยู่ระดับปริญญาโท เธอมี
พ่อแม่เป็นเกษตรกร มีพี่ชายและพี่สาวที่คอยสนับสนุนผลักดันให้นางมีการศึกษาสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่ง
ครอบครัวทางฝั่งพ่อของดานุศักดิ์ก็คัดค้านการแต่งงานนี้อยู่หลายครั้ง ทว่าอย่างไรก็ตาม ทั้งสองก็ตัดสินใจจด
ทะเบียนสมรสและจัดงานแต่งงานเล็ก ๆ ก่อนที่จะย้ายออกมาจากบ้านใหญ่มาอยู่ในแถบชานเมือง และมีดานุ
ศักดิ์เป็นลูกชายเพียงคนเดียว

สำหรับเรื่อง 'บ้านใหญ่' ดานุศักดิ์เล่าว่าตนเคยไปที่นั่นเพียงไม่กี่ครั้ง น่าจะช่วงก่อนขึ้นประถม พ่อพา
เขาไปรับฟังประเด็นเกี่ยวกับมรดกของปู่ซึ่งเสียชีวิตไป แต่ตอนนั้นเขาทำอะไรไม่ได้มากนอกจากความใหญ่โตโอ
่อ่าของสถาปัตยกรรม โคมไฟระย้าในโถงใหญ่ใจกลางบ้าน โซฟาบุหนังอย่างดีหรูหรา แทบไม่ได้สนใจญาติ ๆ ที่
มองเขากับพ่อด้วยสายตาคนแคระนัก

เขาลงรายละเอียดเรื่องบ้านใหญ่ว่า ตอนนั้นส่วนใหญ่เด็กเล็กจะถูกกันออกไปเล่นในสวนระหว่างที่
ผู้ใหญ่พูดคุยกัน ดานุศักดิ์จำได้ว่าสวนแห่งนั้นโอบล้อมด้วยบ้านสไตล์โคโลเนียลสีขาว มีน้ำพุหินอ่อนตั้ง

ตระหง่านตรงกลางสนามหญ้า ต้นไม้ทั้งไม้ยืนต้น ไม้พุ่ม ไม้ดอกไม้ประดับดูสวยงาม ทว่าดานุศักดิ์กลับไม่ได้ไปเล่นกับญาติ ๆ

“คนนอกอย่างเธอไม่ควรกับบ้านนี้ แคะให้พ่อเธอกลับมาเหยียบที่นี้ก็เต็มกลิ่นแล้ว” คนที่พูดน่าจะเป็นป้า เข้าใจว่ามีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของพ่อ เธอเปิดประตูทางออกไปสวน กันไม่ให้ไปกับเด็กคนอื่น ๆ แล้วสั่งให้เขารออยู่ในห้องรับประทานอาหาร มองดูเหล่าคนใช้กำลังจัดโต๊ะด้วยความรีบเร่ง ส่วนพ่อได้แต่มองมาจากโถงทางเดินแล้วกลับไปสมทบกับพวกเขา ไม่แม้แต่จะตอบโต้ใด ๆ

ดานุศักดิ์มองว่าน่าจะเป็นเพราะเหตุการณ์ที่บ้านใหญ่ทำให้เขาหวาดกลัวและไม่ชอบที่นั่น พลอยทำให้ตนรู้สึกห่างเหินกับญาติฝั่งพ่อไปด้วย

ทว่าดานุศักดิ์ก็มิได้มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อนัก บ่อยครั้งที่เขาก็คิดว่าเพราะพ่อถือตัวเป็นผู้ดีเก่าจึงทำแบบนั้น ดังเช่นบ่นเรื่องที่เขาคัดหลอดยาสีฟันที่หมดแล้วเพื่อละลายใช้จนหมด ช่วยแม่แยกขยะเปียกและขยะแห้ง หรือพยายามเย็บซ่อมเสื้อนักเรียนที่มีรอยขาดด้วยตัวเองแทนที่จะขอให้ซื้อใหม่

“พ่อทำงานบ้านไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว และเพราะถือตัวเป็นผู้ดีด้วยจึงไม่คิดจะทำ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของแม่” เขาว่า “ผมยังนึกเลยว่าแม่แต่งงานมาเพื่อมาเป็นทาสพ่อแท้ ๆ”

แม้กระนั้นความสัมพันธ์ในครอบครัวสุวรรณสันติก็ไม่ได้เลวร้าย ดานุศักดิ์มองว่าลูกชายกับพ่อเป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน เขาก็ยังชื่นชมพ่อที่ขยันขันแข็ง ทำงานช่างได้ สอนการบ้านได้ และเล่นฟุตบอลเก่ง พ่อจึงกลายเป็นต้นแบบมาตั้งแต่เด็ก เขามีปณิธานว่าอยากจะเป็นผู้ชายที่ถูกเคารพรักจากแม่และคนอื่น ๆ อย่างพ่อ

ดานุศักดิ์ไม่ได้ฉายแววความเฉลียวฉลาดอะไรตั้งแต่เด็ก ผลการเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไม่ได้ดีแต่ก็ไม่เคยถึงขั้นสอบตก ในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นเด็กชายดานุศักดิ์เคยอยู่ชมรมฟุตบอลเกือบสองปีเพราะคิดว่าอยากจะได้เดินตามรอยท่าน ด้วยว่าพ่อก็เคยเป็นอดีตสมาชิกชมรมฟุตบอลมหาวิทยาลัย ทว่ามีได้เด่นด้านการกีฬาเท่าไรนัก ทางชมรมฟุตบอลของโรงเรียนจึงจัดให้เขาอยู่ตำแหน่งตัวสำรอง ดานุศักดิ์ลงสนามบ้างหลายครั้ง แต่พอขึ้น ม. 3 ก็ตัดสินใจลาออกเพราะตั้งใจจะสอบเข้าโรงเรียนมัธยมประจำจังหวัด

เขาคิดว่าความธรรมดาเหมือนคำสาปติดตัว กระนั้นเพราะไม่เคยทำอะไรแย่งจนถึงขั้นยอมรับไม่ได้ ทำให้ตลอดเวลาที่มิได้สังคมในโรงเรียนเขาไม่เคยประสบปัญหาใด ๆ

เมื่อถามถึงความลำบากใจที่มากที่สุดในช่วงนั้น เขาตอบว่า

“มีแค่ตอนที่เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งพยายามเข้าหาผม เพราะจะจับเพื่อนผมที่เป็นนักฟุตบอลดาวเด่นของโรงเรียนนั้นแหละครับ ครั้นพอรู้ว่าเธอใช้ผมเป็นทางผ่านก็เจ็บใจไม่น้อย ร้องให้อยู่เกือบวันจนแม่คิดว่าผมคงออกหักจากแฟน”

ดานุศักดิ์จำชื่อเธอได้เป็นอย่างดีว่าชื่อจู้ จำได้ถึงขนาดที่อยู่ของเธอในตอนนั้น จู้เป็นคนน่ารักคนหนึ่ง แม้เธอจะไม่เด่นอะไรแต่ก็เล่นขลุ่ยเพียงออได้เพราะ, นั่นคือสิ่งที่เขาอธิบายถึงรักแรกอันไม่สมหวัง สุดท้ายแล้วจู้ได้คบหากับเพื่อนของดานุศักดิ์ ณ ตอนนั้น ทว่าสุดท้ายทั้งสองก็เลิกรักกัน

“ตอนที่รู้ข่าว ผมก็สนใจอยู่หน่อย ๆ นะครับ” เขาว่าพลางหัวเราะ

ดานุศักดิ์เปลี่ยนมาเข้าชมรมสแคร็บเบิ้ลตอน ม. 3 และก็ตั้งใจไว้ว่าเมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขาจะไม่เข้าชมรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ

นั่นคือเรื่องแรกที่เขารู้ว่าตัวเองไม่ชอบอะไรจริง ๆ เขาบอกว่าเขาอาจจะกลัวครูวิพล, ครูประจำชมรมสแคร็บเบิ้ลด้วยที่มักจะเคี่ยวเข็ญเด็กอย่างหนักเพื่อค้นหาตัวเองค้นหาตัวตนไปการแข่งขันในรายการต่าง ๆ ในตอนนั้นมีสมาชิกในชมรมสี่สิบสามคน ครั้นแบ่งกลุ่มสี่คนก็ไม่พอดี และเขายังจำได้ดีว่าส่วนใหญ่เด็กนักเรียนมัธยมปลายจะเล่นกันเป็นคู่มากกว่า ทำให้ในห้องจะเหลือเศษอยู่คนเดียว และคนนั้นจะต้องจับคู่กับครูประจำชมรมคนนั้น ดานุศักดิ์ไม่สนิทกับครูวิพลนัก เขารู้สึกเหมือนถูกครูคนนั้นมองมาอย่างดูถูกเสมอ แต่ก็สามารถเอาชีวิตรอดในสังคมนั้นมาได้จนจบ

ครั้นสอบเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งใหม่เพื่อศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ดานุศักดิ์ก็ยังคงเป็นคนที่ไม่เด่นอะไรอยู่เหมือนเดิม สามารถเรียนวิชาในแผนการเรียนวิทย์-คณิตผ่านอย่างเฉียดไม่เคยมีผลการเรียนแต่ละวิชาต่ำกว่า 2 และไม่เคียดิตศุนย์ ทว่าพออยู่ในสังคมที่กดดันมากเข้าทำให้เริ่มสังเกตว่าวิชาที่ได้เกรด 4 นั้นซักจะน้อยลงไปทุกที ทว่าเขาก็เรียกว่าตัวเอง “เอาตัวรอด” กับสังคมแบบนั้นมาได้จนตลอดรอดฝั่ง

ดานุศักดิ์บอกว่าตนไม่เคยทำให้พ่อแม่ผิดหวังแม้แต่นิดเดียว มีบ้างหากเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อยอย่างปรุงอาหารไม่สุก หรือว่ายน้ำไม่แข็ง และเขาเชื่อว่าการที่ตนตัดสินใจสอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งเดียวกับที่พ่อแม่เป็นศิษย์เก่าคือการทดแทนบุญคุณอันยิ่งใหญ่กว่าวิธีอื่นใด --- เว้นเสียก็แต่ที่เขาเลือกเรียนคณะบริหารธุรกิจ

ดานุศักดิ์ตัดสินใจเลือกเองมาตั้งแต่เริ่มเข้าชั้นมัธยม 4 เพราะมีหัวหน้าห้องเคยแนะนำเขาว่าให้เลือกคณะที่จะเข้าตามวิชาที่ถนัด หากไม่ถนัดวิชาอะไรก็ตัดคณะที่ต้องใช้คะแนนสอบวิชานั้น หรือใช้ทักษะที่เราอ่อนออกเสียแต่เนิ่น ๆ พอใกล้จบจะได้มุ่งทบทวนวิชาที่ยื่นรับตรง เอาเวลาไปเก็บเกี่ยวความรู้ เตรียมพื้นฐาน หรือเข้าร่วมเวิร์คช็อปที่เกี่ยวข้องกับคณะสาขาวิชานั้น ๆ อย่างเดียว ดานุศักดิ์ไม่ได้ทำตามเขาเสียทั้งหมด เขาเพียงแต่คิดว่าตัวเองไม่ถนัดวิชาอะไรเท่านั้น ครั้นพอตัดไปเรื่อย ๆ ก็พบว่าตัวเองสนใจวรรณกรรม ประวัติศาสตร์ กับปรัชญาเท่านั้น ครั้นจะเลือกเรียนศิลปศาสตร์ก็กลัวพ่อแม่จะคัดค้านหัวชนฝาด้วยว่าสาขาวิชาดังกล่าวไมใคร่จะเป็นสาขาวิชาที่ตอบโจทย์ตลาดแรงงาน จึงเปลี่ยนแผนมาเลือกคณะที่คิดว่าน่าจะพออยู่ได้และเห็นเป็นรูปธรรมชัดแจ้งว่าอย่างน้อยเมื่อเรียนจบก็ยังทำงานได้หลากหลาย จนสรุปได้ว่าตนควรจะเรียนธุรกิจหรือการบริหารทรัพยากรมนุษย์ด้วยเห็นว่าดูจะเป็นตัวเลือกที่ยังพอประนีประนอมกับพ่อแม่ได้

แต่อาจจะเป็นเพราะบุพการีของเขาต่างเคยเป็นนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์มาก่อน และด้วยค่านิยมแต่เดิมว่า “ข้าราชการเป็นอาชีพที่มั่นคง” นั่นจึงเป็นครั้งแรกที่เขาไม่ยอมรับความคิดเห็นของครอบครัว พ่อของเขาพยายามโน้มน้าวต่อรองว่าจะสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่างโดยไม่ยอมให้เขาทำงานพาร์ทไทม์ แต่มีเงื่อนไขว่าต้องเรียนคณะรัฐศาสตร์ หรือนิติศาสตร์ หรือคณะอื่นใดที่พวกท่านเห็นชอบพ้องกัน

दानุศักดิ์พูดถึงส่วนนี้เสียงขึ้น ๆ “ตอนที่ผมบอกว่าจะเปลี่ยนจากคณะบริหารธุรกิจมาเป็นคณะจัดการสิ่งแวดล้อม ท่านก็ไม่ยอมอยู่ดี เพราะถึงแม้ผมจะโอเคแต่พ่อผมไม่ได้มองอาชีพอื่นได้ดีไปกว่าหมอ ทหาร ตำรวจ ตุลาการ วิศวกร ครู ไม่ได้คิดว่าคนที่อาจจะทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รักษาป่าไม้ หรือนักวิชาการ หรือนักปรัชญาจะดีเท่าอาชีพยอดนิยมในใจเขา”

ปัญหาพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีค่านิยมหรือความคิดที่ต่างจากลูกและพยายามให้ลูกทำตามความต้องการของตนนั้นดูจะแก้ไขได้ยากหากไม่มีคนกลางมาแนะนำ ทว่าदानุศักดิ์บอกว่าตัวเองสามารถเกลี้ยกล่อมให้พ่อแม่ยอมให้เขาเรียนคณะบริหารธุรกิจได้ด้วยการวางเงื่อนไขต่อรองแบบผู้ใหญ่

แต่ในสายตาของผม ผมมองว่าวิธีการดังกล่าวออกจะเลยเถิดไปถึงการก่ออาชญากรรม

“ตอนที่ผมเถียงกับพ่อแม่เรื่องคณะที่เรียนเป็นช่วง ม. 6 เทอมแรก มีเวลาอีกพอสมควรที่จะเปลี่ยนแผน แต่ผมไม่เอาแล้ว ผมคิดว่าผมจะเรียนธุรกิจและอะลุ่มอล่วยกับพวกท่านมาเหมือนกัน ตอนแรกผมกะจะเข้าเรียนวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ แต่คิดว่าพวกท่านคงไม่เห็นว่าเป็น ปวส. ก็เหมือนกับปริญญาตรี ก็เลยเข้ามหาวิทยาลัยแทน

“ผมบอกพ่อกับแม่ว่าถ้าผมเรียนธุรกิจก็จะไม่รบกวนเงินค่าขนมเลย ไม่คิดแม้แต่จะแบกหน้ามารบกวนพวกท่านแน่ ๆ ผมจะหาเองทุกอย่าง หรือถ้าอย่างนั้นก็ยอมกู้ กยศ. เลยด้วยซ้ำ --- พวกท่านไม่ยอมให้ผมออกจากบ้านนี้ไปหรอก ผมรู้ดี แต่สุดท้ายพ่อกับบอกว่า ‘แกก็แค่อยากหนีออกจากบ้านเท่านั้น อยู่ดีคือเป็นเด็ก ๆ เลย’ แคมยังไม่หยุดคิดจะส่งผมไปให้คนที่บ้านใหญ่ช่วยตีวงสอวิชากฎหมายด้วย

“ผมเลยบอกไปว่าถ้าพ่อยังดุดันให้ผมกลับไปบ้านใหญ่ ผมจะทำทุกวิถีทางให้พ่อไม่ได้ไปเหยียบที่นั่นได้อีก หรือแม้แต่จะได้น้ำใจจากใครให้มาเจียดเงินมรดกมาจ่ายค่าบ้าน”

ตอนที่ปู่ของदानุศักดิ์สิ้นใจ ปรากฏว่าท่านไม่ยกแม้แต่ที่ดิน สิ่งของหรือเงินทองให้แก่พ่อของदानุศักดิ์ แม้แต่สิ่งเดียว ในพินัยกรรมระบุว่าเขาและภรรยาเป็น ‘คนนอก’ ‘เลือดสกปรก’ กระนั้นก็ยังมีความที่ใจสงสารแบ่งเงินมาให้เป็นครั้งคราวเพื่อต่อรองให้พ่อของเขาจัดการเกี่ยวกับเอกสารราชการ เช่นการออกไปอนุญาตที่มีจุดขัดกับกฎหมาย หรือการจัดการเลี้ยงภาษี

दानุศักดิ์บอกว่า “พ่อก็เป็นเหมือนทาสที่ถูกคนในบ้านใหญ่กดหัวและใช้ประโยชน์ --- แต่ก็ยังกล้าแบกหน้าไปให้พวกที่ฉีกหน้ากฎหมายเล่นเป็นกระดาดชำระมาสอนกฎหมายผม”

สำหรับวิธีการ 'ต่อรอง' ในวันนั้น เขาแอบเอาบัตรเครดิตของพ่อกดเงินออกมาจำนวนเกือบเจ็ดหมื่นบาทใส่กระเป๋าไว้ใบหนึ่ง ก่อนจะแสวงโยนกระเป๋าที่มีเงินพอนหนึ่ง (อ้างว่าไม่ถึงหนึ่งหมื่นบาท) สุ่มรวมกับหนังสือเรียนเก่า ๆ ของตนเข้าไปรับบ้านใหญ่ แล้วก็นำส่วนที่เหลือไปทิ้งไว้ตามจุดต่าง ๆ จงใจให้ห่างจากบ้านไปไม่เกินสิบกิโลเมตรเพราะใจจริงก็ก็ไม่อยากให้เงินหายไปเช่นกัน ซึ่งทุกเสาร์พ่อจะเอาบัญชีธนาคารไปรับสมุดบัญชีเสมอ เมื่อรู้ว่าเงินหายไป ท่านก็โทรศัพท์ตามญาติพี่น้องแทบจะทุกคน ครั้นรู้ว่าเงินถูกทิ้งไว้ที่นั่นก็รู้ทันทีว่าเป็นฝีมือลูกชาย

ครั้งนั้นพ่อและदानุศักดิ์ทะเลาะกันใหญ่โต แม่พยายามต่อรอง ปากบอกรออยู่ข้างลูกแต่ก็ต้องการให้เขาเปิดเผยว่าเขาวางแผนอย่างไร หลังจากไปเอาเงินที่เขาทิ้งไว้มาได้ก็มาถามเอาส่วนที่เหลือ ลูกชายจึงใช้โอกาสดังกล่าวต่อรองเพื่อให้ได้สิ่งที่ตัวเองต้องการมา

“เงินอีกหกหมื่นผมเก็บไว้ในตึกร้าง แต่พ่อต้องสัญญากับผมก่อนว่าถ้าได้เงินกลับมาแล้วต้องยอมให้ผมได้เรียนตามที่ผมอยากเรียน”

ทว่าเขาก็วางแผนตลบหลังพ่ออีกชั้นไว้แล้วเช่นกัน เพราะเมื่อพ่อไปถึงที่นั่นก็พบว่าในกระเป๋ามีเงินเพียงห้าหมื่นสามพันบาท --- ส่วนที่เหลือนั้นแท้จริงदानุศักดิ์เก็บไว้ในห้องตัวเอง แต่เมื่อพ่อโทรศัพท์มาถามเงินส่วนที่เหลืออีกเขาก็โกหกไปว่าทิ้งไว้ที่นั่นที่นี้ ถ่วงเวลาจนเข้าค่ำเพื่อให้พ่อเหนื่อยอ่อน ครั้นกลับมาโดยไม่ได้เงินอีกหนึ่งหมื่นแปดพันบาทเขาจึงทวงถามสัญญานั้นอีกครั้ง ทำยที่สุดพ่อและแม่ตกลงว่าจะให้เขาเรียนคณะบริหารธุรกิจ และแลกด้วยเงื่อนไขเพียงว่าจะช่วยจ่ายเพียงค่าเล่าเรียนเท่านั้น

दानุศักดิ์เปลี่ยนกลับจากสีหน้าคล้ายเหยียหยันมาเป็นใบหน้าเสียใจ

“แต่ผมก็ไม่เคยทำแบบนี้สักเลยนะครับ” เขาว่า “ไม่เคยหลอกหรือป่นหัวใครอีก ตอนนั้นผมยังอายุสิบเจ็ดสิบแปด ไม่ได้ฉกคิดเลยด้วยซ้ำว่าเกิดเงินที่ทิ้งไว้หายไปจริง ๆ พ่อผมจะเดือดร้อนแค่ไหน เพราะนั่นก็เงินของญาติ ๆ ที่เขาแบ่งจากมรดกมาให้ บัญชีนั้นมีเงินเวียนเข้าออกเป็นล้าน ๆ เสีย!”

ในช่วงที่เขาเป็นข่าวไม่มีนักข่าวและสื่อมวลชนสืบเสาะถึงอดีตของदानุศักดิ์จนถึงเรื่องที่เขาเคยป่นหัวครอบครัวมาก่อน บทสัมภาษณ์จากศิษย์เก่ารุ่นเดียวกับชายหนุ่มหลายคนมักบอกเหมือน ๆ กันว่า “ดูเป็นคนดี” “เป็นคนที่เรียนด้วย ทำงานพิเศษด้วย และเข้าสังคมกับเพื่อน ๆ ได้ดี” ทว่าก็ไม่มีอะไรมากกว่านั้น แม้ผมจะทราบเรื่องนี้แต่ก็ไม่ได้เอามานำเสนอในบทความเพราะไม่เห็นความเกี่ยวข้องกัน อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมในช่วงก่อนเข้ามหาวิทยาลัยก็พอจะแสดงให้เห็นบุคลิกหรือวิถีคิดของเขาไม่มากนักน้อย

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของदानุศักดิ์นั้นเรียบง่าย เขาไม่ได้มีผลการเรียนที่โดดเด่นแต่ก็แทบไม่เคยขาดเรียนหรือขาดสอบ มีทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านอาหารใกล้มหาวิทยาลัยบ้าง เปลี่ยนไปทำงานร้านสะดวกซื้อบ้าง

เป็นเด็กขี้มึนบ้าง วนเวียนอยู่ประมาณนี้จนสำเร็จการศึกษา หลักฐานการมีอยู่ของเขาโดยมากคือภาพถ่ายรวมเวลาไปเทียบกับคนอื่น ๆ เสียมากกว่า ทั้งนี้ก็เล่นโซเซียบมีเดียบ้างแต่ก็มีการเคลื่อนไหวน้อยเหลือเกิน

หลังจากดำนุศักดิ์จบปริญญาตรี เขาก็ได้รับเข้าทำงานในแผนกพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่บริษัทธุรกิจอาหารที่ไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก ซึ่งจากสื่อต่าง ๆ ที่เคยไปสัมภาษณ์เพื่อนร่วมงานของชายหนุ่มทั้งโดยเปิดเผยและไม่เปิดเผยก็ตาม ทุกคนก็ยังอธิบายดำนุศักดิ์ที่เข้าวัยยี่สิบห้าปีด้วยวลี “ดูเป็นคนดี ตั้งใจทำงาน” “เป็นคนร่าเริงจนน่ารำคาญไปหน่อย แต่ก็ดูไม่มีพิษมีภัย” ไม่ต่างจากสมัยมหาวิทยาลัยนัก

ทั้งนี้ดำนุศักดิ์เคยพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงคนหนึ่งเช่นกัน --- ประมาณอายุยี่สิบสามปี เขาพยายามตามจีบหญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่แผนกต้อนรับ เธอชื่อจันจิรา ปัจจุบันลาออกจากบริษัทไปด้วยเหตุผลส่วนตัว

ดำนุศักดิ์พูดคุยกับเธอแทบทุกวันและชวนเธอไปเที่ยวหลายครั้ง อย่างไรก็ตามก็ดี ดำนุศักดิ์รู้สึกที่จันจิรา “ก็เหมือนจะมีใจให้เขา แต่จู่ ๆ ก็เริ่มหมดความสนใจไป” เขาให้เหตุผลว่าน่าจะเพราะเหตุการณ์ที่พาเธอไปเที่ยวตลาดรถไฟ วันนั้นชายหนุ่มพูดคุยเธอปกติแต่อีกฝ่ายดูจะไม่ค่อยรับฟังเขาเท่าไรนัก

จนเมื่อดำนุศักดิ์เห็นร้านขายพวงกุญแจก็บอกว่าจะซื้อให้ เธอจึงพูดว่า “แม้กนี้ไม่ค่อยฟังใครเลยนะ”

ดำนุศักดิ์นิ่งไป ครั้นคาดคั้นเธอ หญิงสาวก็ตอบว่า

“แม้กดูเป็นคนดี แต่...แม้กน่าเบื่อ”

จันจิราบอกกับชายหนุ่มว่าสาเหตุที่คิดเช่นนั้นเพราะดำนุศักดิ์ดูไม่โดดเด่นอะไร และไม่ได้ดึงดูดใจเธอเท่าที่ควร และจากเหตุการณ์วันนั้น หนุ่มสาวก็มองหน้ากันไม่ติดอีกเลย ก่อนที่อีกสี่เดือนถัดมาจันจิราจะลาออก

“ผมถือนั่นคือการบอกเลิก” ดำนุศักดิ์ว่า “ที่จริงก็ไม่ใช่ว่าคบกันเป็นแฟนหรอกครับ แค่คุย ๆ ดูก่อน... แต่แม้กก็เจ็บใจอยู่ดี เหมือนเธอบอกว่าผมไม่มีอะไรดีเลย ไม่มีคุณค่าพอที่จะให้รัก”

ชายหนุ่มรู้สึกว่าคำพูดของเธอนั้นได้สร้างปมในใจให้แก้ตนอยู่มากทีเดียว แต่กระนั้นเขาก็ยังมองโลกในแง่ดี

“อย่างน้อยถ้าผมไม่สร้างปัญหาอะไรทุกคนก็ยอมรับผมอยู่ดี ผมมองว่าแม้กก็ได้แยะอะไร”

เขายังคงใช้ชีวิตอันไม่โดดเด่นนั้นต่อไปจนกระทั่งวันนั้น --- วันที่เขาได้พบกับกฤติญาดา

อากาศในเช้าวันที่ 16 กันยายนนั้นสดใสหลังจากฝนตกจนน้ำท่วมขังมานานหลายวัน ณ สถานีรถไฟฟ้าบีทีเอสยังคงเนืองแน่นไปด้วยผู้โดยสารที่กำลังรอขึ้นรถไฟฟ้า ดำนุศักดิ์ใช้บีทีเอสเดินทางไปบริษัทเป็นประจำ และวันนั้นเขาก็ไม่รู้สึกว่าอะไรผิดปกติแต่อย่างใด เขายังคงส่งข้อความบอกเพื่อนว่าให้จงแค้นไว้สักชิ้นเนื่องจากเพื่อนคนหนึ่งชื่อเค้กมาก่อนหนึ่ง

เมื่อ 07:00 น. ขณะที่รถไฟกำลังเคลื่อนเข้าเทียบสถานี เขาสังเกตเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งก้าวขาออกไปข้างหน้าจากฝูงชนช้า ๆ

ตอนนั้นเขายืนอยู่ตรงกลางมีผู้คนห้อมล้อมทุกทิศ แต่ก็สังเกตเห็นเธอได้ดี...เด็กสาวอายุประมาณ 16-17 ปีในชุดนักเรียนคอนแวนต์แขนยาว กระโปรงสีน้ำเงินยาวเลยข้อพับขา ผมยาวสีดำขลับผูกหางม้าด้วยโบสีขาว แต่สิ่งที่สะดุดตาดานุศักดิ์มากกว่านั้นคือสายตาของเธอ

“ตอนนั้นผมรู้สึก أنهاกำลังเศร้า...เศร้าและสิ้นหวังมากกว่าที่ผมเคยรู้สึกมา ในตอนนั้นก็คิดว่าเธอคงจะเดินออกมาเพราะใจลอย แต่พอเห็นว่าเธोज้องมองรถไฟเหมือนรอให้มันมาถึง ตอนนั้นผมเกิดกลัวว่าเธออาจจะคิดฆ่าตัวตายจริง ๆ” เขาบรรยาย

และนั่นเองจึงทำให้ชายหนุ่มรีบเบียดเข้าไปข้างหน้าก่อนที่เธอจะทำอะไรไปมากกว่านี้ ในตอนนั้นเองที่คนในสถานีเริ่มสังเกตเห็นเธอ ทุกคนต่างแตกตื่นเพราะไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ส่วนนักเรียนหญิงเมื่อเห็นรถไฟวิ่งใกล้เข้ามา เธอก็ข้ามเส้นเหลืองไปทันที

ทันใดนั้น เด็กสาวก็ถูกดึงถอยกลับมาจากสถานีแล้วล้มลงบนพื้นพร้อม ๆ กับดานุศักดิ์ผู้เข้าไปช่วยเหลือเธอ

ฝูงชนแตกฮือด้วยความตกใจ เด็กสาวเองก็ดูจะตกใจและสับสนเช่นกัน

ดานุศักดิ์ถามเธอว่า “เป็นอะไรหรือเปล่า?” แต่ไม่ทันไรเธอก็เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น หยาดน้ำตาของเด็กสาวหล่นเฝะ ๆ บนฝ่ามือของชายหนุ่ม

รถไฟจอดเทียบสถานีแล้ว ประตูเลื่อนเปิดให้คนเข้ามา ทว่ายังมีบางส่วนที่ไม่ไปไหน --- มีคนในชานชาลาเข้ามาสอบถามเธอ ตามมาด้วยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำสถานี ครั้นถามเด็กสาวก็ไม่ได้อะไรนอกจากเสียงร้องไห้ ชายหนุ่มจึงบอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง เจ้าหน้าที่จึงพาเธอไปส่งบสดีอารมณีสถานีสำนักงาน ดานุศักดิ์เองที่ยังสับสนก็ได้แต่มองเธอเดินหายไป

วันนั้นชายหนุ่มพลาดรถไฟเที่ยววันนั้นไปและต้องรอรถไฟเที่ยวถัดไปอีกครั้งชั่วโมง ทำให้เขาไปทำงานสาย

“ในทีแรกผมไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนี้เลยครับ” ดานุศักดิ์พูด “จนกระทั่งตอนเที่ยง ๆ มีคนมาบอกว่าเพื่อนของเขาถ่ายวิดีโอตอนที่ผมเข้าไปช่วยน้องเมื่อเช้าได้ และพอตอนบ่ายจู่ ๆ ก็กลายเป็นข่าวทันที”

มีคนเป็นพยานที่สถานีในเช้าวันนั้นเป็นจำนวนมาก และก็มีหลายคนที่ถ่ายภาพนิ่งหรือวิดีโอบันทึกไว้ ทำให้เย็นวันนั้นก็มีสำนักข่าวออนไลน์เขียนคอลัมน์ข่าวสั้น ๆ ถึงเหตุการณ์นี้ว่า *‘รอดเพราะโชคช่วย! นักเรียนหญิงเกือบตกชานชาลา ได้พลเมืองดีช่วยไว้’* เนื้อข่าวมีเพียง 400 คำโดยประมาณ ไม่พูดถึงแม้แต่ชื่อของใครเลย นอกจากชื่อของเด็กสาวที่รอดชีวิตมาได้หวุดหวิด นั่นคือครั้งแรกที่ดานุศักดิ์รู้ว่าเธอคือใคร

กฤติญา จิตพล, อายุ 17 ปี

เย็นวันนั้นชายหนุ่มถึงกับต้องตอบคำถามเพื่อนแทบไม่ได้พักหายใจ เพราะวิดีโอที่ประกอบข่าวในเว็บบอร์ดนั้นแม้จะปิดบังใบหน้าเด็กสาวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล แต่กลับติดใบหน้าเขาชัดเจน ดานุศักดิ์บอกเพื่อน ๆ ว่าที่ช่วยไปเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะฆ่าตัวตายเท่านั้น

ทุกอย่างยังคงเป็นปกติดีจนเมื่อเขากลับมายังสถานีเดิม ตอนนั้นเขาจึงได้รู้ว่ามีนักข่าวจากสองสามที่มาสอบถามคนที่อยู่ในสถานีเต็มไปหมด และประหลาดเหลือเกินที่จู่ ๆ ทุกคนก็เหมือนจะรู้ว่าเขาคือพลเมืองดีคนแรกที่เข้าไปช่วยเหลือเด็กสาวผู้นั้น นั่นคือครั้งแรกที่ดานุศักดิ์ได้พูดคุยกับสื่อ คำถามมากมายประเดประดังเข้ามา แต่ชายหนุ่มก็ยังยืนยันคำตอบเดิมกับที่บอกแก่คนใกล้ชิด

ทว่าวันนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกยินดีแต่อย่างใด เขาแทบไม่รับคำชมจากใครเลย ทุกคนต่างบอกเพียงว่า “ดีแล้วที่เขาช่วยเธอไว้ได้” อีกทั้งเมื่อกลับมาถึงบ้านแม่ของเขาก็รู้ข่าวแล้วดูว่าเขาเสียยกใหญ่ที่ไปจับเนื้อถือตัวผู้หญิงโดยพลการเช่นนั้น

ทว่าข่าวนั้นกลับกลายเป็นเรื่องใหญ่ในเช้าวันที่ 17 กันยายน

พ่อของเขาจะดูโทรทัศน์ก่อนไปทำงานทุกเช้า และเช้าวันนั้น เมื่อชายหนุ่มตื่นมากินอาหารเช้าซึ่งเป็นโจ๊กกระป๋องง่าย ๆ ก็พบว่านักข่าวกำลังพูดถึงข่าวนักเรียนหญิงคนนั้น ทว่าพาดหัววันนั้นกลับต่างออกไป

เนื้อหาข่าวบอกว่าจากการสืบเสาะของทีมข่าวก็ได้รับความว่าแท้จริงเด็กสาวคนนั้นไม่ได้ใจลอย เธอตั้งใจจะฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดตดหน้ารถไฟในเช้าวันนั้น --- ภาพบนหน้าจอเล่นวิดีโอเดิมอีกครั้ง ก่อนจะตัดมาเป็นบทสัมภาษณ์ของดานุศักดิ์ที่สถานีรถไฟเมื่อวาน ใบหน้านั้นชัดเจนแก่สายตา พ่อของเขาหันมามองลูกชายด้วยความแปลกใจ

“นั่นแกหรือ?”

แม่ที่กี่ยืนดูข่าวเช่นกันก็ตกใจ “ตายจริง! น้องเขาตั้งใจจะฆ่าตัวตายหรือแกหรือ นี่ลูกช่วยเขาไว้หรือ?”

นับตั้งแต่วันนั้น ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป

เพื่อนร่วมงานของเขาต่างเข้ามาพูดคุยกับเขาเพื่อถามถึงเหตุการณ์ในวันนั้นโดยละเอียด ดานุศักดิ์เองแม้จะอึดอัดที่มีคนมาห้อมล้อมแต่ก็ยังเล่าถึงเรื่องในวันนั้นโดยไม่อิดออด ก่อนที่จะพบว่าในเช้าวันที่ 18 กันยายน มีคนมาห้อมล้อมเขาถึงหน้าบ้าน ทำเอาพ่อที่ต้องขับรถออกไปทำงานต้องลำบากเพราะล้อมวลชนต่างห้อมล้อมขนาบรถของเขาประหนึ่งเป็นคาราว ส่วนดานุศักดิ์ผู้เป็นลูกชายก็เดินทางไปทำงานลำบากเช่นกัน เพราะมีนักข่าวเดินตาม

ในครั้งแรกเขาก็สงสัยว่าสื่อสนใจอะไรกับข่าวนักเรียนคิดสั้นนัก แต่เมื่อเริ่มอ่านหนังสือพิมพ์หรือเว็บบอร์ดข่าวก็พบว่าหลายสำนักได้ขุดคุ้ยเรื่องราวของกฤติญาเรื่อย ๆ ต่างสันนิษฐานถึงเบื้องหลังของเด็กสาวชั้น ม. 6 แห่งโรงเรียนดาราอุบลัมภิคอนแวนต์ที่ตัดสินใจฆ่าตัวตายในวันนั้น ว่าน่าจะมาจากความเครียดที่ถูกเพื่อนที่

โรงเรียนกัณฑ์แก้ง อีกทั้งเมื่อสองปีก่อนพ่อแม่ก็เกิดเสียชีวิตกระทันหัน และกำลังจะลาออกจากโรงเรียนซึ่งมีค่าเล่าเรียนสูงด้วย ปัญหาที่ก่อกวนเธอมากเข้า อีกทั้งก่อนหน้านี้ไม่นานก็มีข่าวที่นักเรียนชายตัดสินใจฆ่าตัวตาย โดยการกระโดดลงจากสะพานขึ้นสถานีรถไฟฟ้าอันมีเหตุจากความเครียดเพราะกลัวจะสอบไม่ติด มหาวิทยาลัย จึงอาจกระตุ้นให้เธอตัดสินใจกระทำอัตวินิบาตกรรม

ทว่าแทนที่สื่อต่าง ๆ จะสนใจปัญหาของกฤติญาดาเพียงอย่างเดียว ในเวลาเดียวกันพวกเขาก็กลับมาหาดานุศักดิ์พร้อมกับคำถามทำนองว่า “อยากเจอคนที่คุณช่วยชีวิตไว้หรือไม่”

บทสัมภาษณ์ที่ดานุศักดิ์ให้ไว้แก่นักข่าวในประเด็นว่าจะฝากอะไรถึงคนที่กำลังคิดจะฆ่าตัวตายกลายเป็นประเด็นดังชั่วข้ามคืนจนแม้แต่เจ้าตัวก็ยังแปลกใจ

“ผมเองเป็นแค่คนธรรมดาเท่านั้น จะไปตัดสินแทนคนที่เขาเจอปัญหาหนักกว่าผมก็คงไม่ได้ แต่ผมว่าปัญหาทุกอย่างมันมีทางออกเสมอครับ ระหว่างที่กำลังหาทางออกก็อยากบอกเธอว่าขอให้เข้มแข็งต่อไป อย่าเพิ่งยอมแพ้ครับ”

แม้จะไม่ได้เป็นประโยคที่กินใจ แต่บทสัมภาษณ์นั้นก็ทำให้นานุศักดิ์โดนแซวในที่ทำงาน และเขา รู้สึกว่าตัวเองได้รับการยอมรับมากขึ้น

“ตอนนั้นบรรยากาศในที่ทำงานดีขึ้นมากเลยครับ ถึงจะเขิน ๆ หน่อยแต่พอทุกคนเห็นว่าผมเป็นคนไม่ตัดสินใจพวกเขาก็ดูจะเปิดใจขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก”

ดานุศักดิ์กลายเป็นที่ถูกพูดถึงในสื่อโซเชียลพร้อม ๆ กับประเด็นของกฤติญาดา เพื่อนสมัยมัธยมศึกษา หรือสมัยอุดมศึกษาก็ส่งข้อความมาถามไถ่พร้อมชื่นชมเขาอยู่เรื่อย ๆ อีกทั้งมีคนในโลกออนไลน์ไปขุดคุ้ยประวัติในโซเชียลมีเดียของเขา ทว่าด้วยไม่ค่อยมีความเคลื่อนไหวใด ๆ มากนักจึงมีเพียงรูปหลุดตอนที่เขาไปเที่ยวสถานบันเทิงเท่านั้น ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ภาพลักษณ์ของ ‘ชายผู้ช่วยชีวิต’ เปลี่ยนไปแต่อย่างใด

ทว่ากระแสของชายหนุ่มก็ไม่ได้อยู่กับเขานานนัก เพราะต่อจากนั้นก็มีการแฉจากนักเรียนและศิษย์เก่าโรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนแวนต์ที่ออกมาเปิดโปงระบบของโรงเรียนอันไม่เป็นธรรมมาแทนที่ พุดถึงระบบผู้สนับสนุนโรงเรียน ตลอดจนเรื่องที่โรงเรียนจงใจปล่อยให้นักเรียนที่เป็นคณะกรรมการนักเรียนมือเกิสิทธิ์เหนือคนอื่น หรือแม้แต่ไม่เข้าไปช่วยเหลือนักเรียนที่ถูกกัณฑ์แก้ง และจากเสียงของโรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนแวนต์แห่งเดียวก็เริ่มมีเสียงจากโรงเรียนอื่น ๆ ดังขึ้นมา เพราะปัญหานักเรียนถูกกัณฑ์แก้ง ตลอดจนระบบการรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อรวมถึงการทุจริตของบุคลากรในโรงเรียนนั้นฝังรากลึกมานานและเป็นประเด็นอยู่เสมอไม่ว่าจะผ่านมาก็ยุคก็สมัย

ทว่ากลับไม่มีความเคลื่อนไหวจากกฤติญาดา ผู้ที่จุดประกายให้ทุกคนมองเห็นถึงปัญหานั้น

ดานุศักดิ์ทราบจากเพื่อน ๆ ว่าเด็กสาวนั้นไม่ไปโรงเรียนอีกเลยตั้งแต่เกิดเรื่อง แต่ภระนั้นเขาก็ยังลังเล อยู่ว่าจะไปพบเธอดีหรือไม่ ใจหนึ่งก็อยากรู้ว่าเด็กสาวคิดอะไรอยู่ในวันที่ตัดสินใจจะจบชีวิตตัวเอง เขายังไม่เคย ลืมสายตาคู่นั้น แต่ก็เกิดกลัวขึ้นมาว่าอีกฝ่ายจะโกรธที่ตนเข้าไปขัดขวางเธอ

ชวานั้นรีบไปอยู่นานจนเข้ากลางเดือนตุลาคม จู่ ๆ ประเด็นที่เคยมีคนตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับเหตุการณ์ ชายพลเมืองดีช่วยเหลือนักเรียนหญิงก็กลับมาอีกครั้ง โดยเริ่มมาจากคอลัมน์*วิเคราะห์สังคม* จากนิตยสาร*ข่าว ไทยรายสัปดาห์*ฉบับวันที่ 15-21 ตุลาคม พูดยถึงสถิติการฆ่าตัวตายของคนไทยเปรียบเทียบกับประเทศญี่ปุ่นที่มีสถิติการฆ่าตัวตายสูงเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก อีกทั้งด้วยภาพจำหนึ่งของการฆ่าตัวตายของคนญี่ปุ่นคือการ กระโดดตัดหน้ารถไฟฟ้า ผู้เขียนจึงนำประเด็นดังกล่าวมาเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ของกฤติธิดาเนื่องจากเป็น 'เหตุหายาก' ที่คนไทยจะเลือกจบชีวิตด้วยวิธีนั้น ทั้งนี้ บทความดังกล่าวแค่เขียนเชื่อมโยงเพื่อกระตุ้นให้คนอ่าน ตระหนักถึงการดูแลคนที่ปัญหาชีวิตหรือเป็นโรคซึมเศร้าและป้องกันไม่ให้เกิดการฆ่าตัวตาย

และในเวลาไล่เลี่ยกัน แฟนเพจเฟซบุ๊ก*ตามติดดราม่า* ก็จุดประเด็นขึ้นมาว่าการที่เด็กสาวฆ่าตัวตาย อาจจะไม่ได้อ้างอิงจะตายจริง ๆ โดยตั้งคำถามถึงตัวเด็กสาวว่าทำไมจึงเลือกวิธีการจบชีวิตที่ "สร้างความ เดือดร้อนให้คนอื่น แทนที่จะตายไปเงียบ ๆ" จนกลายเป็นเหตุให้คนที่ไม่เห็นด้วยกับการโทษผู้ที่คิดฆ่าตัวตาย ออกมาต่อว่าผู้บริหารแฟนเพจดังกล่าวจนต้องโพสต์ขอโทษในเวลาต่อมา

ภระนั้นสิ่งที่แฟนเพจดังกล่าวทำได้สัมฤทธิ์ผลมากกว่าที่คอลัมน์นิตยสารคือการเรียกให้คนมาสนใจ ข่าวของกฤติธิดาอีกครั้ง เกิดคำถามทั้งเรื่องที่ทำไม่เธอจึงฆ่าตัวตาย จนกระทั่งอยากรู้ว่าป่านนี้เธอเป็นอย่างไร เพราะหลังจากนั้นเรื่องของกฤติธิดาก็กลายเป็นข่าวสื่อบันเทิง ๆ ในโทรทัศน์สามนาทีก่อนอื่นอีกทั้งยังเสริมให้มีผู้ตั้ง ทฤษฎีสมคบคิดว่าภพวิดีโอทั้งหมดคือการแสดงหรือเป็นการทดลองทางสังคมอย่างหนึ่ง เพราะพลเมืองดี อย่างดานุศักดิ์เข้าไปช่วยเหลือเธอได้ทันที่ที่เช่นนั้นแลจะผิดวิสัย แต่ภระนั้นหลายคนก็มิได้ใส่ใจ มองว่าเป็น ข้อสันนิษฐานไร้มูลเท่านั้น

จนกระทั่งสัปดาห์ต่อมา ดานุศักดิ์ก็ได้ทราบที่อยู่ของกฤติธิดาโดยบังเอิญ เนื่องจากมีคนในอินเทอร์เน็ตปล่อย ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องออกมามากมาย ทั้งโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตามที่ ในที่แรกเขาคิดติดค้างกับคำถามที่ นักข่าวเคยถามเขาว่าอยากเจอเธอหรือไม่ ซึ่งตอนนั้นชายหนุ่มไม่ได้สนใจอะไรขนาดนั้น คิดแต่เพียงว่าเธอควร จะได้กลับไปมีชีวิตเป็นปกติหรือได้รับการดูแลโดยผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา ทว่าในส่วนลึกของจิตใจเขาก็อยาก เห็นว่าบัดนี้เธอจะเป็นเช่นไร

ชายหนุ่มลองนำชื่อของเธอไปหาโปรไฟล์เฟซบุ๊ก และพบว่าเธอปิดโปรไฟล์ให้เข้าถึงได้เฉพาะเพื่อน เท่านั้น ครั้นลองสอบถามเพื่อน ๆ ของเธอก็ทราบว่ากฤติธิดาไม่ได้ไปเรียน รวมถึงไม่ไปสอบปลายภาคตั้งแต่นั้น วันที่เกิดเหตุ

ดานุศักดิ์เริ่มรู้สึกผิด เขากลัวว่าตัวเองจะเป็นสาเหตุทำให้เธอต้องเก็บตัว อาจจะด้วยสื่อเล่นงานเธอหนักเกินไปจนเด็กสาวทนไม่ไหวก็เป็นได้

“ผมไม่รู้ว่าผมควรเสียใจและขอโทษเธอดีไหม” ดานุศักดิ์บอกด้วยใบหน้าสับสน “ผมกลัวว่าหากผมไปหาเธอ เธอจะโกรธและเกลียดผมเพราะผมไปขัดขวางความตั้งใจของเธอ” ทว่าด้วยคำแนะนำจากเพื่อนร่วมงานนั้นจึงทำให้เขามีความกล้ามากขึ้น หนึ่งในเพื่อนร่วมงานที่พูดคุยกับดานุศักดิ์บอกว่า

“แม้ว่าคุณตั้งใจจะไปหาเธอให้ได้ เขาคิดว่าเธอคงหวาดกลัวและผิดหวังกับโลกภายนอกที่รอดชีวิตมาได้... ผมว่าเหตุผลฟังดูแปลก ๆ แหะละ แต่พอเห็นว่าเขาอยากไปช่วยเธอโดยบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ก็เลยแนะนำว่าควรไปหาเธอบ้าง จะโดนโกรธหรือรังเกียจก็คงไม่แยอะไร ไม่ใช่เพื่อนหรือแฟนนี่เนอะ”

ดานุศักดิ์ตัดสินใจไปหาเด็กสาวที่บ้านด้วยรถยนต์ซึ่งเขาเพิ่งซื้อใหม่โดยการวางเงินดาวน์ ก่อนหน้านี้เขาไม่คิดว่ารถยนต์ส่วนตัวสำคัญอะไรนักจนกระทั่งเดือนก่อนที่เกิดเรื่องนั่นเอง คิดว่าหากเดินทางไปโดยมีผู้คนห้อมล้อมเช่นนี้ออกจะไม่สะดวกนักจึงขอพ่อว่าจะซื้อรถยนต์ ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมเขาง่าย ๆ โดยมีเงื่อนไขว่าเขาต้องจ่ายค่าผ่อนรถครึ่งหนึ่ง

จากบ้านของดานุศักดิ์ไปยังหมู่บ้านที่เด็กสาวอยู่นั้นใช้เวลาประมาณสิบหกนาทีก่อนถึงในวันที่ไม่มียอดติด บ้านของเธอเป็นบ้านสองชั้นเล็ก ๆ มีต้นไม้ปลูกอยู่หน้าบ้าน เหล่าพืชพรรณได้รับการดูแลอย่างดี ดังเช่นดอกคุณนายตื่นสายที่ออกสีเหลืองบ้าง สีชมพูบ้างงามไปหมด ครั้นเขากดกริ่งเรียกก็มีหญิงวัยกลางคนร่างค่อนข้างอวบคนหนึ่งเดินออกมาด้วยใบหน้าเหนื่อยล้าพลาจเซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อน

“มาหาใครคะ?” เธอถาม ครั้นจ้องหน้าเขาอย่างถี่ถ้วนก็ร้องขึ้นมา “ก็ว่าทำไมหน้าคุณ ๆ! ไซ้คนที่ป็นข่าวว่าช่วยหนูด้าไซ้มั๊ย?”

หนึ่งฤทัย บางบัว เป็นป้าของกฤติธิดา หลังจากพ่อแม่แท้ ๆ ของหลานสาวเสียชีวิต เธอก็รับกฤติธิดามาเลี้ยงดู ทว่าในวันที่มานั้นเธอกลับบอกว่ากฤติธิดาหนีไปเช่าห้องอยู่คนเดียวตั้งแต่เดือนก่อนแล้ว ไม่ทราบจะไปอยู่เสียไหนไหน ครั้นถามไถ่ว่าเหตุใดเธอก็ทำเช่นนั้น หนึ่งฤทัยก็ตอบมาเพียงว่า

“เธอคงกลัวคนจะแห่มาตามถึงบ้านนี้แหละคะ ก่อนหน้านี้ที่เป็นข่าวป้าก็แทบจะอยู่ไม่ได้ มีนักข่าวมาขอสัมภาษณ์ตลอดเวลา”

ดานุศักดิ์ไม่ได้พบเธอในวันนั้น ทว่าในค่ำวันเดียวกันเขากลับพบว่ากฤติธิดาส่งคำร้องขอเป็นเพื่อนในเฟซบุ๊ก

‘คุณไซ้มั๊ยคะที่ช่วยหนูในวันนั้น?’

กฤติธิดาส่งข้อความแรกมาหาเขาในวันที่ 22 ตุลาคม

กฤติญดาเป็นคนบอกด้วยตัวเองว่าเธอพักอยู่ที่ไหน เมื่อดานุศักดิ์ตามเธอไปถึงโรงแรมสามดาวแห่งหนึ่ง ก็พบว่าเด็กสาวออกมายืนรออยู่ข้างนอกแล้ว ครั้นเห็นเธอชัด ๆ ดานุศักดิ์ก็ยิ่งตกใจเข้าไปอีก

“เธอสวยกว่าที่ผมคิดไว้อีกครับ เป็นคนที่ดูสะอาดตาทีเดียว แต่ใบหน้าเศร้าสร้อยยังคงอยู่...ตอนที่ผมมองด้า ผมรู้สึกคล้ายๆ เธอเป็นแก้วที่จะแตกสลายเมื่อไรก็ไม่รู้”

เด็กสาวเหลียวซ้ายแลขวาสักพักก่อนจะเดินขึ้นมา นั่งในรถดานุศักดิ์คืออย่างไม่วาดกลัว เธอสั่งให้เขาพาไปที่ร้านกาแฟใกล้ ๆ กับโรงแรม เมื่อเข้าไปในร้านเธอก็สั่งลาเต้แก้วหนึ่งและบอกว่าตัวเองจะจ่ายเอง แต่ด้วยดานุพงศ์เกรงใจเธอก็จึงเสนอว่าจะเลี้ยงกาแฟเธอแทน

บทสนทนาในวันนั้นเริ่มต้นเมื่อฝนหยุดแรกกระหน่ำบนหน้าต่างกระจก จนกระทั่งเริ่มโปรยปรายเป็นฝนห่าใหญ่ บรรยากาศอึมครึมขึ้นมาทันทีไม่ต่างจากจิตใจของเด็กสาว

“ตอนนั้นคุณคิดอะไรอยู่หรือคะ?”

กฤติญดาถามคำถามแรกกับชายผู้ช่วยชีวิตเธอ

ดานุศักดิ์ถึงกับนิ่งไปก่อนจะบอกเธอ “ตอนนั้นผมเห็นน้องด้าดูเหมือนว่าจะตัดสินใจทำแบบนั้น...ก็เลยกลัวว่า...”

“กลัวว่าหนูจะตายจริง ๆ อย่างนั้นหรือ?” เด็กสาวถาม เหมือนจะมีความโกรธเจืออยู่

ดานุศักดิ์พยายามเกลี้ยกล่อมเธอ “...ในเมื่อเรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้แล้ว ผมว่าเราไม่ควรเลือกจบชีวิตแบบที่ไร้ความหมายแบบนั้น”

“แต่ถ้าความตายคือความหมายเดียวของคนคนนั้น คุณแม้ยังจะห้ามเขาอีกหรือคะ?”

กฤติญดาเถียงกลับ ดานุศักดิ์จับความรู้สึกของอีกฝ่ายได้ว่าเธอไม่ได้คิดอยากจะทำอะไรในหัวข้อปรัชญาเช่นนี้ เพียงแต่เธอแค่อยากหาทางออกร่วมกันกับใครสักคนเท่านั้น

เด็กสาวยกตัวอย่างกรณีที่มีคนกระทำอัตวินิบาตกรรมเพราะต้องการหนีหนี้ หรือหนีความผิด หรือเพราะความสิ้นหวังที่เขาไม่เห็นหนทางจะรักษาโรคอันติดตัวเขาได้อีกต่อไป --- ดานุศักดิ์เห็นชัดเจนว่าข้อสนับสนุนจากฝั่งเธอนั้นอ่อนเหลือเกิน เธอแค่อ้างเหตุผลเพื่อความชอบธรรมในการตัดสินใจกระทำเมื่อตอนนั้นด้วยความคิดว่ามันเป็นเพียงทางเลือกเดียวเท่านั้นที่ตนมี

“แต่คนที่ฆ่าตัวตายด้วยวิธีเหล่านั้นไม่ได้คิดจะทำเพราะตัวเองนี่นา เพียงเพราะเขาถูกสังคมกดดัน หรือถูกอารมณ์นำพาไปต่างหาก บางทีแล้วหากคนที่เขามีหนี้สินล้นพ้นไม่เลือกจบชีวิต สักวันหนึ่งก็อาจจะหาทางปลดหนี้ได้, หรือหาขบวนการที่มีคติติดตัว หากโทษทัณฑ์ไม่ร้ายแรงอะไรก็จำคุกชดใช้ความผิดไปก็

“อีกอย่าง, หากเรารู้ว่าความตายใกล้เข้ามาถึงเราจริง ๆ แต่การจะชิงตัดโอกาสไปเสียก่อนโดยไม่ทำให้ชีวิตตัวเองมีคุณค่า ผ่าอะไรไว้ให้แก่คนอื่น ๆ ก่อนจะตายจากโลกนี้ไปมันก็น่าเสียดายไม่ใช่หรือครับ?”

กฤติญาดาวิ่งไป ท่ามกลางเสียงฝนที่คลุ้มคลั่งจนแทบไม่ได้ยินดนตรีบอชซ่าในร้าน ดานุศักดิ์ได้แต่ก้มหน้าด้วยความรู้สึกที่ต้องรับผิดชอบกับคำพูดตัวเอง เขารู้ว่าตัวเองต้องการมีคุณค่าบางอย่างในสังคมและการทำตัวดีคือวิธีสร้างคุณค่านั้น แต่เขาก็ไม่อาจไปขึ้นนี้บัญญัติใครได้ว่าควรจะทำเช่นนั้นเช่นนี้เพื่อให้ตัวเองมีเกียรติหรือมีความหมาย

และในห้วงความเงิบแสนยาวนานที่ค่อย ๆ กัดกินหัวใจ, เด็กสาววัยสิบเจ็ดปีก็เอ๋ยขึ้นเบา ๆ

“แต่ถ้าอย่างนั้น...แล้วใครเป็นเจ้าของชีวิตของเรากันแน่หรือคะ?”

ดานุศักดิ์ชะงักไป ในตอนนั้นเขารู้สึกว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไรทั้งนั้น --- เขาสัมผัสได้ว่ากำลังถูกเธอต่อว่าทางสายตาที่เป็นคนไปขัดขวางการตัดสินใจของเธอ

เขายังไม่เข้าใจว่าจะอะไรที่ทำให้กฤติญาดาคิดว่าเธอไม่เห็นหนทางอื่นใดอีกนอกจากความตาย และในฐานะที่เขาไม่เคยประสบกับทางเลือกนั้นมาก่อนจึงไม่อาจตัดสินเธอได้ ไม่กล้าแม้แต่จะบอกว่า ‘ขอให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป’ ‘เดี๋ยวอะไร ๆ มันก็จะดีขึ้นเอง’ ด้วยซ้ำ คำพูดสวยหรูที่ออกมาจากคนนอกเช่นเขาไม่มีประโยชน์อีกแล้ว

ชายหนุ่มตัดสินใจถามเธอว่าจะอะไรจึงทำให้เธอคิดจะกระโดดตดหน้ารถไฟในวันนั้น ทว่าเด็กสาวกลับหลุบตาลงก่อนจะยิ้มน้อย ๆ

“นั่นสินะคะ”

เป็นรอยยิ้มที่เขาไม่เคยพบจากเด็กอายุสิบเจ็ดคนใดเลยในชีวิต

ทั้งสองไม่ติดตออะไรกันอีกตั้งแต่วันนั้น ดานุศักดิ์ที่กักตัวเองไปแล้วว่ากฤติญาดาคงจะโกรธและเสียใจที่เขาไปขัดขวางเธอ และยังคงมองไม่เห็นทางออกในปัญหาต่าง ๆ ที่เผชิญ

ดานุศักดิ์ใช้ชีวิตโดยปกติดีจนกระทั่งวันที่ 2 พฤศจิกายน ขณะที่กำลังทำงานในช่วงบ่าย หัวหน้าของเขาก็เดินมาตบ่าแล้วเรียกให้เขาเข้าไปในห้องประชุมของแผนก ครั้นไปถึงก็พบกับชายสองคนท่าทางซึ่งขึงในชุดข้าราชการสีทากี รู้ได้ทันทีว่าเหตุที่เรียกเขามาในวันนั้นคงจะเกิดเรื่องอะไรแน่ ๆ --- และก็เป็นที่เขาคิดจริง ๆ

นางสาวกฤติญาดา จิตพลฆ่าตัวตายในห้องพักของโรงแรมเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน

ในที่แรกดานุศักดิ์ทราบรายละเอียดของคดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น รู้แต่เธอผูกคอตาย แต่ต่อมาเมื่อสืบค้นจากข่าวที่เผยแพร่ในเวลาต่อมาจึงทราบรายละเอียดเพิ่มเติมว่าผู้ตายใช้ผ้าปูที่นอนผูกติดกับมือจับประตูทางไประเบียงซึ่งเป็นประตูเลื่อน ในห้องไม่มีข้าวของเสียหาย อีกทั้งยังมีจดหมายลาตายที่เขียนบนกระดาษโน้ตของโรงแรมว่า

‘ฉันเป็นเจ้าของชีวิตของฉัน และนี่คือการตัดสินใจด้วยตัวฉันเอง --- กฤติญาดา’

ครั้งนี้ได้รับทราบข่าว ตลอดจนเนื้อหาของจดหมายลาตายจากปากของตำรวจผู้รับผิดชอบคดีกับหูตนเอง ชายหนุ่มก็ถึงกับหนาวสะท้านจนปลายนิ้วชา ไหล่สั่น ครั้นจะตอบคำถามก็เปล่งเสียงอย่างละล่ำละลัก ไม่อาจรับรู้อะไรไปมากกว่านี้ได้อีก จนเมื่อสงบจิตสงบใจลงได้ เขาจึงยอมรับว่าก่อนหน้านั้นได้ไปพูดคุยกับเธอ เป็นการส่วนตัวจริง ๆ ทั้งหมดทำไปโดยพลการและหวังเพียงว่าตนจะทำให้เด็กสาวเปลี่ยนใจอยากมีชีวิตอยู่ แล้วกลับไปอยู่กับครอบครัว กลับไปเรียนหนังสือต่อเท่านั้น

ตำรวจถามถึงหลักฐานที่อยู่ของเธอนั้นในคืนวันที่ 31 ตุลาคมตลอดจนเข้ามิดของวันที่ 1 พฤศจิกายนซึ่งคาดว่าเป็นเวลาเสียชีวิตโดยประมาณ ดานุศักดิ์บอกไปว่าเขาไปดื่มสังสรรค์เพียงลำพังในสถานบันเทิงแห่งหนึ่งที่ไม่ไกลจากโรงแรมของกฤติธิดาซึ่งวันนั้นมีงานปาร์ตี้ฮาโลวีน ก่อนที่จะกลับในเวลาประมาณตีสอง แต่ขณะที่กำลังเดินออกจากร้านด้วยเพราะมีเมฆเขาจึงเดินชนเสาไฟฟ้าจนศีรษะแตก ต้องแวะไปโรงพยาบาลเพื่อทำแผลก่อนจะขอลางานหนึ่งวัน และก็เพิ่งมาทราบเอาในวันที่ตำรวจมาถามเขาเรื่องนี้เองว่ากฤติธิดาเสียชีวิตแล้ว

“ผมไม่รู้เลยว่าเธอจะทำแบบนั้น” ดานุศักดิ์พูดทั้งน้ำตา “ผมไม่รู้เลยว่าเธอเป็นอะไร ผมไม่รู้เลยว่าเธอกำลังคิดอะไรจริง ๆ ตอนที่คุยกับผม เธออาจจะกำลังขอให้ผมช่วยแต่ผมไม่ทันรู้เธอจึงผิดหวัง หรือเพราะคำพูดผมช่วยเธอ และการที่เธอตายนี้คือการฆ่าตายผม ผมก็ไม่รู้”

“ตอนนั้นผมผลอลุดถามตำรวจว่าผมจะกลายเป็นคนร้ายในคดีหรือไม่ --- ฟังดูน่าบอใช่ไหมครับ? แต่คนที่มีส่วนให้คนคนหนึ่งตัดสินใจไปสู่ความตายแบบนั้นมันไม่น่าให้อภัยจริง ๆ”

การสัมภาษณ์กับดานุศักดิ์เมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายนสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น --- ภายในช่วงสองสัปดาห์หลังจากข่าว ‘เด็กสาวผู้รอดชีวิต’ กลายเป็น ‘เด็กสาวผู้เลือกจบชีวิต’ โด่งดังไปทั่วประเทศ ดานุศักดิ์ประสบปัญหาอย่างหนักเพราะข้อมูลที่เขาไปพบกับเธอหลุดสู่โลกอินเทอร์เน็ต ชายหนุ่มต้องให้สัมภาษณ์กับนักข่าวซ้ำ ๆ จนสุดท้ายต้องหยุดงานไปก่อนเพื่อลดแรงกดดันจากสื่อทางครอบครัวของเขาเองก็ได้รับผลกระทบไม่ต่างกัน อาทิพ่อของดานุศักดิ์ที่ถูกนักข่าวดักกรอสัมภาษณ์ที่หน้าสำนักงาน หรือแม้แต่เพื่อนร่วมงานของดานุศักดิ์เองก็ออกมาพูดถึงตัวชายผู้นี้เองเช่นกัน

ข่าวดังกล่าวก่อให้เกิดการตระหนักถึงการปฏิบัติ และการให้คำปรึกษาผู้ป่วยที่เป็นโรคซึมเศร้ามากขึ้นในวงสังคม โดยเฉพาะในวัยรุ่นเนื่องจากเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง และบางคนมักถูกกดดันทั้งจากครอบครัว เพื่อนฝูง หรือสังคมรอบข้าง กรมสุขภาพจิตรายงานสถิติอัตราการฆ่าตัวตายเมื่อ พ.ศ. 2560 พบว่าคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป ป่วยเป็นโรคซึมเศร้าถึง 1.5 ล้านคน แต่มีผู้ป่วยเพียง 28 คนเท่านั้นที่เข้าถึงการรักษา คิดเป็นไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์จากผู้ป่วยทั้งหมด อีกทั้งในช่วงปีที่ผ่านมา คนไทยพยายามฆ่าตัวตายชั่วโมงละ 6 คน หรือทั้งปีมากกว่า 53,000 คน และมีคนเสียชีวิต 4,000 คน ถือเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับต้น ๆ ของคนไทย

นอกจากนี้ด้วยประเด็นดังกล่าว ทำให้โรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนเวนนต์จึงออกมาแถลงข่าวว่าการกลั่นแกล้งและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้กฤติธิดาฆ่าตัวตายอย่างแน่นอน ยิ่งทำให้คนในสังคม

ไม่พอใจในการชี้แจงของโรงเรียน อีกทั้งยังมีนักเรียนในโรงเรียนดังกล่าวอวดวิดีโอคลิปช่วงที่ครูพูดถึงการฆ่าตัวตายของนักเรียนหญิงในช่วงปฏิบัติศาสนกิจว่า ‘นั่นไม่ใช่ประสงค์จากพระเจ้า’ ยิ่งทำให้ประเด็นที่เด็กสาวผู้ตายทิ้งไว้กลายเป็นที่ถกเถียงมากขึ้นไปอีก ทั้งจากผู้ที่มีนับถือศาสนาต่าง ๆ ตลอดจนผู้ที่ไม่นับถือศาสนาด้วย

แม้ว่าทุกคนจะยืนยันยืนยันว่าชายคนนี้เป็นคนดีและคงไปพูดคุยกับเธอด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่ก็มีความเห็นที่ ‘อาจจะเพราะความจริงใจที่ไม่ดูที่ดูทางเช่นนั้นเรื่องจึงมีจุดจบเช่นนี้’ ปรากฏขึ้นในสื่อโซเชียล นั้นจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ประเด็นของदानุศักดิ์จึงไม่ถูกเลื่อนหายไปง่าย ๆ เริ่มมีคนโจมตีว่าदानุศักดิ์อาจไม่ใช่คนดีอย่างที่ทุกคนคิด ทว่านั่นก็เป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ จากสังคมออนไลน์เพียงแค่นั้น

दानุศักดิ์เสริมในเรื่องนี้ว่าตนรู้ว่าคนที่พูดนั้นคือใคร เขามั่นใจว่าอาจจะจะเป็นจันจิราที่ลาออกจากบริษัท “เพราะผมได้ยินว่าหลังจากนั้นเธอแต่งงานกับชายที่บริษัทมีชื่อคนหนึ่ง แต่ว่าสุดท้ายเธอก็ทิ้งชีวิตแม่บ้านธรรมดาไม่ได้ คงจะอีกอาชีพ ๆ คนที่ไม่โดดเด่นอะไรเลยแบบผมกลายเป็นข่าว”

เมื่อถามความคิดเห็นของदानุศักดิ์ถึงเรื่องจดหมายลาตาย เขาก็ตอบมาเพียงสั้น ๆ ว่า

“ผมว่าตัวเราเองนี่แหละครับคือเจ้าของชีวิตของเรา เรามีสิทธิ์คิดจะทำอะไรได้อย่างเสรี แต่เพราะเรายังกลัวตายอยู่ลึก ๆ ในใจนั้นแหละครับคือเหตุผลที่เราจึงไม่ควรคิดสั้นเช่นนั้น --- แต่ผมตัดสินใจอะไรได้จริง ๆ ครับ เธอจากโลกนี้ไปแล้ว ไม่มีใครรู้คำตอบของเธออีกแล้ว”

เพียงสามวันให้หลังจากข่าวของกฤติญดา ทุกอย่างก็กลับสู่ความปกติอย่างรวดเร็ว ในตอนนั้นมีข่าวดาราดังท่านหนึ่งมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในร้านอาหาร ก็เกิดเป็นข่าวเด่นประเด็นร้อนแทรกแทนที่ตามวิสัยของข่าวในสังคมไทย

คำถามของกฤติญดา ยังคงไร้คำตอบ จนในเวลาต่อมา ก็มีใครคนหนึ่งโพสต์ข้อความบนเฟซบุ๊ก เปิดโพสต์เป็นสาธารณะ พร้อมแนบคลิปวิดีโออันหนึ่งที่อาจเป็นคำตอบของคำถามแก่ผู้ที่ถูกไป

บทที่ 2

เพทาย

พิชยุตม์หนึ่งวาที

ชีวิตของกฤติญดากับพิชยุตม์นั้นคล้ายกับว่าโลกเหวี่ยงมาให้พบกันโดยแท้จริงแม้ว่าทั้งสองอยู่ในสังคมที่ต่างกันมากก็ตาม

พิชยุตม์ หนึ่งวาที่ย้ายเข้ามาในละแวกที่อยู่ปัจจุบันเมื่อตอนห้าขวบ ในย่านที่เขาอยู่นั้นเป็นแถบที่อยู่อาศัยของชนชั้นกลางเกือบกลางซึ่งเป็นหอพักและบ้านเช่ารายเดือนเรียงติด ๆ กัน อยู่ใกล้กับโรงเรียนและวิทยาลัยต่าง ๆ หลายแห่ง สาเหตุที่ครอบครัวหนึ่งวาที่ย้ายมา ณ ที่แห่งนี้เพราะแม้ว่าเขาจะแต่งงานกับภรรยา มากกว่าห้าปีและทำงานอยู่ที่โรงพิมพ์อันเป็นกิจการของพ่อตาแม่ยาย พ่อของเขากลับไม่ถูกกับครอบครัวฝั่งแม่ จึงตัดสินใจพาภรรยา พิชยุตม์ และน้องชายที่อายุห่างกันหนึ่งปีมาอยู่บ้านเช่าที่อยู่ปัจจุบัน พร้อมกับหางานใหม่ ในปัจจุบันพ่อแม่ของพิชยุตม์เปิดร้านอาหารตามสั่ง เปิดหน้าร้านอยู่ที่บ้านตัวเอง

กิจการของครอบครัวพิชยุตม์ตั้งอยู่หน้าปากซอยซึ่งอีกสองร้อยเมตรจะเป็นถนนใหญ่ หน้าร้านหันหน้าไปทางทิศตะวันตก และทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เขาจะเห็นคอนโดมิเนียมสูงยี่สิบห้าชั้นตั้งเด่นตระหง่านท่าทลายลมฝน เป็นทิวทัศน์ที่แต่เด็กเขาได้แต่เฝ้าสงสัยว่าคนที่อยู่ข้างบนนั้นจะมองเห็นทิวทัศน์เหมือนกันกับจุดที่เขายืนอยู่หรือไม่

เด็กหนุ่มตัดพ้อว่า “ครอบครัวผมมันจนด้วยแหละ เลยนึกอีกจกคนที่อยู่ข้างบนนั้นว่ากำลังเหยียดเรา อยู่รีเปล่า มันมีโซ่มียลละพวกคุณหนูคุณนายที่มาสั่งข้าวร้านผม บอกไม่เอาอันนั้นไม่เอาอันนี้ มาตีว่าผมใช้ของไม่สดบ้างละ ทำเค็มไปบ้างละ เฝ็ดไปบ้างละ รสชาติไม่ละมุนกลมกล่อมบ้างละ ผัดเผ็ดแสบจุกไปบ้างละ บัดโธ!...ก็คุณสั่งผัดพริกแกงคุณหวังจะได้กลิ่นดอกไม้หอมรีง” ในตอนท้าย, ท่าทางเขาน่าจะรู้ตัวพอสมควรว่าตัวเองพูดใส่อารมณ์มากไปจึงหัวเราะกลบเกลื่อน

ครั้นเขากับน้องชายถึงวัยเข้าโรงเรียน พ่อแม่ก็ส่งให้เขาเรียนที่โรงเรียนรัฐบาลซึ่งอยู่ห่างจากที่นี้ไปเพียงสี่ร้อยเมตร อยู่ติดถนนใหญ่และร้านรวงต่าง ๆ รอบนอก แต่เด็กพวกเขาแทบไม่ต้องนั่งรถเดินทางไปโรงเรียน เพราะอาศัยนั่งซ้อนจักรยานยนต์ของพ่อไป ครั้นโตขึ้นมาหน่อยสองพี่น้องก็เดินไปโรงเรียนเอง

พิชยุตม์แต่เด็กนั้นส่วนใหญ่มักถูกพุดถึงในฐานะ ‘เด็กหลังห้อง’ เป็นหัวโจกของกลุ่มที่ไม่สนใจเรียนหนังสือ และมักรบกวนครูหรือแกล้งเพื่อนเอาสนุก ครูคนไหนมากำราบก็เห็นจะเอาไม่อยู่จนต้องเรียกผู้ปกครองไปตักเตือนอยู่บ่อยครั้ง ครั้นกลับมาที่บ้านพ่อกับแม่ก็จะลงโทษด้วยการตี ฉวยเอาอะไรใกล้มือ เช่น ตะหลิวหรือไม้แขวนเสื้อได้ก็ใช้นั้นเสีย แต่พิชยุตม์ก็เห็นจะไม่ขีดหลาบ อีกทั้งเมื่ออยู่ที่บ้านเขาก็ออกจะเกียจคร้านไม่ยอมช่วยงานบ้านหรืองานที่ร้าน และมักขโมยเงินพ่อแม่ไปจากกระเป๋าเพื่อเข้าร้านอินเทอร์เน็ต ครั้นถูกจับได้ก็โดนลงโทษอีก หลัง ๆ มาจึงเริ่มเปลี่ยนมายืมมือคนอื่นให้ทำ สั่งให้น้องชายไปขโมยเงินแทนที่จะลงมือเองเพราะน้องชายนั่นหัวอ่อนและหึง ๆ เจียบ ๆ กว่า อีกทั้งเมื่ออยู่ในห้องเรียนก็มักเสียมใส่ร้ายให้เพื่อนคนหนึ่งไปทะเลาะกับอีกคน

ครั้นเข้ามัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนแห่งเดิมก็เริ่มสูบบุหรี่ เกล็ดไถลและโดดเรียนไปร้านอินเทอร์เน็ตหรือห้างสรรพสินค้า ถูกครูจับได้เมื่อไรก็มักจะทำปากแข็ง เถียงครูฝ่ายปกครองว่าเพราะครูวิชานั้นสอนไม่สนุก เขาจึงไม่ยอมเข้าเรียน หรือหากเป็นเรื่องสุรายาสูบก็แอบยัดใส่กระเป๋าเพื่อนสักคนไว้แทน ครั้นพ่อแม่มาทราบ

เรื่องเข้าก็มักจะโดนดุด่าอยู่บ่อยครั้ง และมักจะถูกเปรียบเทียบกับน้องชายที่แม้จะไม่ค่อยเอาดีด้านเรียนทำไหว แต่ก็ไม่ได้ทำผิดกฎระเบียบอะไร อย่างมากก็มักจะส่งเสียงดังในห้องและไม่ส่งงานบางอย่างเท่านั้น

อาจจะด้วยทางบ้านแทบไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูกเพราะต้องทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยแล้ว ยิ่งพอลูกชายทั้งสองเติบโตก็ยังลดการลงโทษลง มีเพียงตักเตือนหรือดุด่าเท่านั้น ทั้งนี้มีกฎเพียงข้อเดียวที่พ่อแม่ตั้งไว้กับทั้งสองคน

“ตั้งแต่เด็กจนโตแม่กับพ่อจะบอกมาให้ผมกับน้องช่วยงานที่ร้านบ้าง ถ้าไม่ไปรับออเดอร์ก็ไปล้างจาน แต่ก็แค่ตอนเด็ก ๆ แหะละ พอโตขึ้นการบ้านมีมากขึ้น แกก็เริ่มไม่บังคับผมแล้ว” พิษุต์มอธิบาย “แต่ท่านก็บอกกว่าถ้าเกิดผมไม่เรียนต่อก็ให้ผมหางานสุจริตทำ ไม่ต้องมาช่วยงานที่ร้านอีก เพราะที่นั่นมันลำบาก ผู้ไปใช้ชีวิตคนเดียวข้างนอกเสียเลยยังจะดีกว่า”

เมื่อผมถามความรู้สึกกับกฎดังกล่าว เขาก็ตอบกลับมาเพียงว่า ‘สมเหตุสมผลดี’ เขารู้ว่าสิ่งที่ครอบครัวของเด็กหนุ่มคิดอย่างเดียวคือทำอะไรเพื่อให้มีเงิน และมองว่ากฎที่ว่าถ้าไม่เรียนต่อก็ให้ออกไปหางานทำเองก็น่าจะพูดถึงเฉพาะเขาเท่านั้น เพราะหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขาก็พบว่าน้องชายตัวเองมีทางเลือกเรียบร้อยแล้วคือการไปเรียนต่อสายช่างกลที่วิทยาลัยการอาชีพ ในขณะที่เขายังคงงงววยกับเส้นทางในอาลัยบิหารหลังจากได้ใบวุฒิบัตรอยู่

ทว่าในระยะเวลาไล่เลี่ยกับที่พิษุต์มย้ายมาอยู่ในเมืองแห่งนี้ ครอบครัวจิตพลเองก็ย้ายเข้ามาอยู่ที่คอนโดมิเนียมสูงระฟ้าแห่งนั้นเช่นกัน

ครอบครัวจิตพลประกอบด้วยนายณัฐวุฒิ ซึ่งเป็นนักวิเคราะห์สินเชื่อ และนางสุธิดาซึ่งทำงานเป็นพนักงานร้านหนังสือ ทั้งสองรู้จักกันในช่วงอายุใกล้สามสิบเนื่องจากก่อนหน้านั้นทั้งสองอยู่ที่นนทบุรีและอยู่ในละแวกเดียวกัน ครั้นแต่งงานมีลูกสุธิดาก็ให้กำเนิดลูกสาวและฝากให้ครอบครัวของพ่อตาแม่ยายเลี้ยงดูขณะที่ตนทำงาน อันเป็นลักษณะหนึ่งของครอบครัวในปัจจุบันที่พ่อและแม่ต่างทำงานทั้งคู่และมักให้ผู้สูงอายุในบ้านเป็นผู้เลี้ยงดูหลาน สองสามีภรรยาจิตพลใช้ชีวิตเรื่อยมาก่อนจะย้ายเข้ามายังกรุงเทพมหานครเมื่อลูกสาวอายุห้าขวบ ตามสามีที่ได้เลื่อนขั้นมาเป็นหัวหน้าฝ่ายวิเคราะห์สินเชื่อและผู้ช่วยผู้จัดการธนาคารสาขา

ครอบครัวจิตพลอาศัยอยู่ในห้องสองห้องนอนหนึ่งห้องน้ำซึ่งอยู่มุมสุดทางเดินของชั้นลิฟต์ ในที่แรกแม่ของกฤตญดาาก็กลัวว่าลูกสาวจะปรับตัวกับบ้านใหม่ไม่ได้ ทว่าไม่นานเธอก็เริ่มเบาใจขึ้นบ้างที่ลูกสาวดูจะชื่นชอบทิวทัศน์จากมุมสูงซึ่งเห็นตึกรามบ้านช่องไกลสุดลูกหูลูกตา

อาจเรียกได้ว่าครอบครัวจิตพลเป็นครอบครัวอุดมคติในสายตาคนทั่วไป พ่อแม่ต่างก็ช่วยเหลือและมีชาติตระกูลดี อีกทั้งมีลูกสาวที่น่ารัก เพื่อนบ้านที่อยู่ร่วมโครงการเดียวกันต่างบอกว่าสุธิดาเป็นแม่ที่ดี สามีก็ดูรักกับภรรยาหวานชื่น อีกทั้งสมาชิกในครอบครัวยังสนิทสนมกัน มักเห็นว่าออกไปเที่ยวด้วยกันในวันสุดสัปดาห์บ่อยครั้ง

กฤติญดา ก็เป็นเด็กหญิงช่างพูด ช่างเจรจา ออกจะซื่อสัตย์หน่อยแต่ก็เข้ากับทุกคนได้ และชอบอ่านหนังสือเนื่องจากในช่วงที่ลูกสาวยังอยู่ชั้นอนุบาล สุจิตาผู้เป็นแม่ก็จะไปรับลูกและให้ลูกอยู่ในร้านหนังสืออันเป็นที่ทำงาน จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กฤติญดา มีความสนใจและรักการอ่าน ครั้นเลิกงานจึงกลับที่พักพร้อมกัน ส่วนนายณัฐวุฒิผู้เป็นสามีนั้นเวลากลับบ้านไม่ค่อยแน่นอนอนนักอาจจะกลับก่อนหรือกลับดึกเพราะทำงานล่วงเวลา ทว่าจนกระทั่งเด็กสาวอายุประมาณสิบขวบกว่าพ่อและแม่จึงเริ่มฝึกให้เธอเดินทางไปโรงเรียนคนเดียวและให้เธอเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนและในวันหยุด

ตัวกฤติญดา รวมถึงครอบครัวเองแทบไม่รู้จักรักกับพิชิตุม์เลย จนกระทั่งเมื่อพิชิตุม์อายุสิบสี่ปี

วันนั้นฝนตั้งเค้าจะตกมาตั้งแต่บ่ายสองแล้ว แต่ก็มีเพียงมวลาอากาศร้อนขึ้นหนักอึ้งลอยอยู่ทั่วบรรยากาศเท่านั้น ครั้นสี่โมงครึ่งชายหนุ่มก็กลับมาจากโรงเรียน วันนั้นเขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเสื้อพละที่ต้องใส่ในวันพรุ่งนี้ยังไม่ได้ซักก็รีบหอบตะกร้าผ้าของตัวเองออกไปที่ร้านเครื่องซักผ้าหยอดเหรียญ และด้วยน้องชายเขาจักรยานยนต์ไปข้างนอกจึงต้องเดินเท้าไปเกือบหนึ่งกิโลเมตร

ขณะเดินตรงออกจากซอยมาจนถึงหน้าปากซอยซึ่งมีร้านเครื่องซักผ้าหยอดเหรียญ ในร้านวันนั้นไม่มีคน แต่ขณะที่เขากำลังจะเข้าไปใช้บริการก็พบเด็กสาวคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบแขนยาวกระโปรงสีน้ำเงินสตัวยาวเดินเข้ามาในร้าน เนื้อตัวเปื้อนของเหลวสีดำมีกลิ่นจืดจางต้องย่นหน้า ผมกระเซอะกระเซิงไปหมด กระเป๋านักเรียนหนังมีรอยขีดข่วน

นั่นคือครั้งแรกที่เขาได้พบกับกฤติญดา

เด็กหญิงกฤติญดาในวัยสิบสี่หันมามองเขาทีหนึ่ง สายตาคู่นั้นดูโกรธหน่อย ๆ

“อย่าจ้องฉันจะได้มั๊ย?”

ว่าแล้วเด็กหญิงก็เดินเข้าไปในร้าน ก่อนจะดึงโปสีน้ำเงิน และปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออกโดยไม่สนใจสายตาคู่อีกฝ่าย

พิชิตุม์ว่า “กลิ่นนั่นเหมือนกลิ่นปลาร้า ผมก็ผมแอบคิดอยู่หน่อย ๆ เหมือนกันว่าเธอคงจะโดนใครที่โรงเรียนกลั่นแกล้งมารึเปล่า แต่ก็ไม่แน่ใจว่าควรจะช่วยเธอมั๊ย”

เด็กหนุ่มเห็นว่าเด็กสาวกำลังจะถอดเสื้อเผยให้เห็นชุดชั้นในก็รู้สึกเขินอายอย่างบอกไม่ถูก ตอนนั้นเขาเคยมีเรื่องซู้สาวอยู่แล้วเหมือนกัน แต่ ณ ขณะนั้นเขากลับรู้สึกผิดเสียเองที่ต้องมาเห็นผู้หญิงกำลังปลดผ้าต่อหน้าเขาเช่นนั้น พิชิตุม์รีบโยนผ้าเข้าเครื่องซักผ้าฝาดน้ำอย่างร้อนรนก่อนจะถามเธอ

“ไปโดนอะไรมา?”

เด็กสาวตอบกลับมานิ่ง ๆ เอาผ้าใส่เครื่องซักผ้าเช่นกัน “มีปัญหากับเพื่อนที่โรงเรียนนิดหน่อย”

“รุนแรงขนาดนั้นเลยเหรอ...”

กฤติญาดาเงยหน้ามองเขา พิษุยมมีรู้สึกตะลึงไปชั่วขณะ ไม่รู้ว่าเธอตายด้านไปแล้วหรือไม่เพราะดวงตาคู่นั้นไม่สะท้อนอารมณ์อะไรออกมาเลย

“ก่อนหน้านั้นฉันเคยบอกครูว่ามีคนพยายามโกงข้อสอบ แล้วอีกฝ่ายไม่พอใจก็เลยโดนแกล้งนะ”

“แล้วมีหลักฐานหรือ?” ระหว่างผ้าหมุกกลุกกักอยู่ในเครื่อง เขาก็เขยิบเข้าไปใกล้เธอ แต่ก็ผลอถอยออกมานิดหนึ่งเพราะกลิ่นปลาร้าแรงพอสมควร

กฤติญาดาพยักหน้า “มีคนส่งโพยข้อสอบผ่านฉันมา แต่ฉันไม่ส่งกลับแล้วก็บอกครูคุมสอบทันที แต่ว่า... ครูคุมสอบเองจริง ๆ ก็ทำเป็นไม่รู้เรื่องนักเรียนโกงข้อสอบ เพราะคนที่เป็นคนคิดก็เป็นลูกของบุคลากรในโรงเรียนด้วย”

“แต่เธออยู่เฉย ๆ ก็ได้นี่ ทำไมถึงต้องทำเรื่องแบบนั้นด้วยล่ะ ก็รู้อยู่ว่าถ้าไปขัดขาใครเขาก็ต้องโดนคนแกล้งแกล้งหรือทำร้าย”

พิษุยมมีพูดความคิดของตัวเองไป เอาจริง ๆ เขาเองก็ยอมรับว่าตัวเองก็มีส่วนในเรื่องการกลั่นแกล้งเพื่อนร่วมชั้นอยู่เช่นกัน เขาอธิบายว่าตนเคยเตะบอลพลาสติกอัดหลังเด็กคนอื่นบ้าง หรือเข้าไปแหย่หรือทำร้ายร่างกายนักเรียนคนอื่น อีกทั้งเรื่องโกงข้อสอบเขาก็เคยทำในการสอบเล็ก ๆ บ้าง เช่นบังคับให้นักเรียนที่หัวดีหน่อยช่วยเปิดคำตอบให้เขาลอก ซึ่งไม่เคยมองว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรเพราะช่วยแก้เบื่อเวลาอยู่ในโรงเรียนได้ จนกระทั่งได้พบกฤติญาดาในวันนั้น

ทว่ากฤติญาดาคัดค้านเรื่องอยุติธรรมหัวชนฝา

“เธอคิดว่าเรื่องแบบนั้นถูกต้องแล้วหรือ เธอจะปล่อยให้คนที่เอาเปรียบคนอื่นได้ดิบได้ดีโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไร แล้วก็ให้พวกนั้นมากดหัวเธออีกทีหรือ?”

“มันก็ไม่ใช่ว่า...”

“รู้ว่าเธอเป็นพวกที่ชอบโกงข้อสอบเหมือนกันอย่างนั้นสิ”

พิษุยมมีโมโหมากในตอนนั้น เขาไม่เคยเจอผู้หญิงที่ถือดีมาก่อนในชีวิต

“เขาเรียกว่าการเอาตัวรอดต่างหากล่ะ”

“ทั้งที่มีวิธีมากมายที่ไม่ต้องเหยียบย่ำศักดิ์ศรีใครแต่ก็ทำนั้นหรือ โลกนี้มันอับจนหนทางจนถึงกับต้องทำลายจิตใจคนอื่นเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอดสินะ?”

พิษุยมมีอดคิดไม่ได้ว่าเด็กสาวผู้นี้ถูกเลี้ยงดูมาในครอบครัวแบบไหนจึงได้เป็นคนที่รักความยุติธรรมเช่นนี้

“แล้วเธอภูมิใจนักหรือ?” เด็กหนุ่มถามกลับ “ถ้าเกิดทำเรื่องที่ถูกต้องแต่ต้องโดนแบบนี้ แล้วทำไมถึงไม่กลับบ้านไปฟ้องแม่หรือ?”

ถึงตรงนั้นเองที่เขาสังเกตได้ว่ากฤติญตามีสีหน้าเปลี่ยนไป ดูหน้าใจจนเขารู้สึกผิด เห็นเช่นนั้นพิชยุตม์ซึกจะรู้สึกผิดตาม แต่ก็ไม่ใช่ใจความคิดของเธออยู่ดี ทว่าครั้นเห็นว่ามีคนที่ถูกกลั่นแกล้งรุนแรงขนาดนี้ก็ทำให้เขาเกิดสะท้อนใจไม่น้อย

“ตอนนั้นเหมือนผมถูกเธอตบหน้า” หลังจากไต่ร่องเหตุการณ์ในวันนั้นอยู่นาน เขาก็บอกกับผม“ผมคิดว่าฉันน่าจะรู้เหมือนกันว่าแม้ว่าสิ่งที่เธอทำจะถูกต้อ แต่สุดท้ายตัวเองก็ต้องเดือดร้อน เธอจึงไม่ยอมบอกใคร แอบมาซึกเสื้อตัวเองเงิบ ๆ แล้วกลับบ้าน”

วันนั้นหลังจากซึกผ้าเสร็จ เขาได้ให้เสื้อยัดสีขาวยของเขาให้กับกฤติญา หลังจากเห็นว่ารอยต่างบนเสื้อเขีตสีขาวยไม่หายไปโดยง่าย “โกหกแม่ไปก็ได้ว่าเสื้อเลอะโคลน” เขาว่าอย่างนี้ ซึ่งกฤติญาก็รับมันมาสวมแต่โดยดี

เด็กสาวในตอนนั้นสูงเพียง 160 เซนติเมตรโดยประมาณ ส่วนพิชยุตม์ก็ใกล้จะแตะ 178 เซนติเมตรแล้ว ตัวใหญ่กำยำพอสมควร ครั้นเธอสวมชุดไซส์ XL ก็แลดูหลวมโพกขวนเรียกให้รู้สึกผิดสังเกตไม่น้อย

“ไว้มาคืนที่ร้านข้าวน้ำจูก --- เดินเข้าไปในซอยอีกแป๊บ ๆ ถึงสามแยกที่มีกระจกโค้งก็เลี้ยวขวา เตี้ยวเจอร้านแม่เราเอง” พิชยุตม์บอกก่อนจะเดินจากไป

ครั้งที่สองที่ได้พบกับกฤติญาคือวันที่เธอมาคืนเสื้อ และนั่นจึงทำให้เขารู้จักกับเธอมากขึ้น --- เธอเป็นเด็กสาวจากโรงเรียนนราพิศัย โรงเรียนมัธยมเอกชนที่อยู่ไม่ไกลกัน เป็นโรงเรียนที่ใคร ๆ ต่างก็บอกว่าดีเพราะมีสติดินักเรียนสอบเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายชื่อดังค่อนข้างสูง อีกทั้งอาศัยอยู่ ณ คอนโดมีเนียมหรูที่เงามักจะทอดผ่านร้านและชุมชนแห่งนี้ในยามเย็นนั่นเอง

หลังจากนั้นกฤติญามักจะแวะมาซื้ออาหารตามสั่งที่ร้านทุกวันศุกร์ เนื่องจากเธอไม่มีเรียนพิเศษและรอให้พ่อหรือแม่กลับมาที่ตึกมากแล้ว วันใดที่พิชยุตม์กลับมาจากโรงเรียนเร็วก็มักจะชวนเธอคุย จนแม่ของเขาก็แปลกใจเช่นกันว่าไปรู้จักกับนักเรียนโรงเรียนเอกชนชื่อดังตั้งแต่เมื่อไร แต่ก็ดูจะมีขีดขวางความสัมพันธ์ของทั้งสอง

ไม่นานความสัมพันธ์ของวัยรุ่นทั้งสองก็ขยับไปอีกขั้น พิชยุตม์จะตั้งตารอทุกวันศุกร์เพื่อกลับมาที่โรงเรียน ครั้นกฤติญามาซื้อข้าวที่ร้านเสร็จก็มักจะชวนเธอไปเดินเล่นที่สนามเด็กเล่นหลังชุมชนนี้ไปตรงเนินเขา ห่างจากร้านไปไม่ถึงห้าร้อยเมตร ครั้นไปถึงเธอก็กินข้าวพลางหยิบการบ้านออกมาทำให้เห็นโดยไม่สนใจว่าเขาอยากชวนเธอคุยขนาดไหน ครั้นเห็นเธอหยิบการบ้านมาทำทุกสัปดาห์เขาก็เริ่มหอบเอาการบ้านไปทำกับเธอด้วย

“ตอนนั้นแม่ผมตกใจมากที่ทุกวันศุกร์ผมจะกลับบ้านเร็ว เข้าไปคุย ๆ ในห้องนอนแล้วก็รีบหอบเอาใบงานไปทำกับด้า” พิษุยม์เล่าถึงเรื่องสมัยมัธยมต้น “พอหลัง ๆ มาแม่กับพ่อเริ่มคุ่นหน้าเธอมากแล้วก็มักจะแถมกับข้าวให้เป็นพิเศษ แถมยังรู้ว่าของโปรดเธอเป็นผัดไส้กรอก”

กฤติญดาเป็นคนแรกที่สังเกตว่าเขาเองน่าจะมีความสามารถอะไรบางอย่าง ขณะที่เธอกำลังมองเด็กหนุ่มยัดแข็งยัดซากั้ทักขึ้น

“พืทไม่แข่งวิ่งแล้วหรือ?”

คำถามนั้นตรงไปตรงมาและแทงใจดำเขาอยู่ไม่น้อย --- ตอนขึ้นประถมศึกษา พิษุยม์เคยได้รับเหรียญทองแข่งขันวิ่งผลัด ในตอนนั้นเขาคิดว่าตัวเองสนุกเหลือเกิน รู้สึกดีเมื่อยิ่งเสียงเพลงเชียร์ดังขึ้น สองขาของเขาก็กียมีแรง รู้สึกดีกับการทำความเร็วจนสองหูได้ยินเสียงลมพัดผ่าน แต่วันนั้นเขากลับไม่ได้ภูมิใจในตัวเองนัก เพราะนอกจากครูพละที่ส่งเขาเข้าแข่งขันแล้วก็ไม่ได้มีใครชื่นชมเขาอีก นอกจากนี้เมื่อกลับบ้านไปพร้อมเหรียญรางวัลในมือพร้อมกับแม่ก็หันมามองปราดหนึ่งแล้วก็ใช้เขาให้ทำงานที่ร้านต่อ ไม่ได้ใส่ใจในพรสวรรค์นั้นแม้แต่น้อย อีกทั้งแม่จะได้รับรางวัลหน้าเสาธงหรือมีครูใหญ่ออกไปพูดถึงเกียรติคุณ แต่ตอนนั้นอาจถือได้ว่าเขาเป็นศัตรูของครูและนักเรียนแทบทุกคนจึงไม่แปลกใจที่ใคร ๆ ต่างก็ไม่ได้ยินดียินร้ายอะไรด้วยแม้แต่นิดเดียว

บนป้ายไวณิลหน้าโรงเรียนมีเพียงรูปร่างนักเรียนที่ได้รางวัลชนะเลิศการแข่งขันสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ การแข่งขันคณิตคิดในใจ หรือการแข่งขันสุนทรพจน์ภาษาอังกฤษเท่านั้น

พิษุยม์แทบไม่เคยคิดเรื่องการวิ่งอีกจนกระทั่งกฤติญดาทักในวันนั้น

“ทำไม?” เขาถาม

“เปล่า เห็นในร้านมีรูปถ่ายตอนนายไปยืนบนแท่นรับรางวัลก็เลยสงสัย”

รูปนั้นถ่ายโดยครูที่ส่งเขาลงรายการแข่งขันดังกล่าวซึ่งอัดรูปลงกรอบมาให้อย่างดี แต่ไม่ได้เหรียญรางวัลคืนเพราะทางโรงเรียนอยากนำไปใช้จัดแสดงที่ห้องพักครู

พิษุยม์ก้มหน้าก้มตาทำการบ้านต่อไป แต่ก็ไม่เป็นผลเพราะไม่มีอะไรที่เขาเข้าใจเลย

“ก็เคยแข่งแค่รายการนั้นครั้งเดียว”

“แล้วไม่แข่งอีกเลยหรือ?”

“ตอนที่ฟ้าสี ม. 1 เราเป็นสวัสดิการกองกลาง”

“แล้วปีนี้จะ?”

“เขาจะเริ่มซ่อมสัปดาห์หน้า คงจะไปเป็นสวัสดิการอีกนั่นแหละ”

“ไม่ลงวิ่งดูอีกล่ะ?”

“ยังไงก็ไม่มีใครอยากดูเราวิ่ง” เด็กหนุ่มทว่า

กฤติญดาหัวเราะ “ทำกับเขาไว้เยอะสินะ”

“ปากเสีย!”

ทว่าเด็กสาวดูจะไม่ยี่หระ เธอวางปากกลางก่อนจะเสนอขึ้นมา

“เอาอย่างนี้ ถ้ากีฬาสี่ปีนี้ได้เป็นนักวิ่ง เราจะไปเชียร์”

พิชยุตม์บ่นอุบิบ “เธอนี้แปลก...สั่งให้เขาทำนู่นทำนี่อยู่เรื่อยเลย”

ขณะนั่นเอง เด็กสาวก็เปิดกระเป๋าค้นเอาใบงานของตัวเอง ทว่าเมื่อเห็นว่าหายไปก็เริ่มปลงตก ผลอดหลุดปากขึ้นมาว่า “อีกแล้ว...”

“อะไร?”

“ใบงานหายนะ --- สงสัยพวกนั้นคงแอบหยิบเอาไปทิ้ง” ว่าแล้วก็ถอนหายใจหนัก ๆ แล้วก็เป็นไม่สนใจ “ช่างเถอะ ยังไงพรุ่งนี้เดี๋ยวค่อยไปขอครูใหม่ก็ได้”

เด็กหนุ่มไม่คิดว่าตัวเองจะได้รับอิทธิพลจากคำพูดนั้น ทว่าเมื่อเขาไปเข้าร่วมการคัดตัวเป็นนักกรีฑา เขาก็ได้เป็นผู้เข้าแข่งขันตัวจริงในรายการวิ่งอายุไม่เกิน 16 ปีจำนวนสี่รายการ หลังจากกฤติญาดาทราบข่าวเธอก็แสดงความยินดีแก่เขา

ในระหว่างนั้นเขาแทบไม่ได้พบเธอเลยเพราะทุกวันหลังเลิกเรียนตนจะต้องซ้อมจนถึงหกโมงเย็น เป็นเวลาเกือบหนึ่งเดือนเต็ม ๆ ที่ขาดการติดต่อกับเธอไป น่าแปลกที่เขาไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองต้องขอที่อยู่ติดต่อกับใคร รู้สึกว่าการพบหน้ากันทุกอาทิตย์เป็นอย่างไรดีเสียยิ่งกว่าการคุยกันผ่านข้อความ อีกทั้งเมื่อเธอไม่คิดจะขอเขาเรื่องนั้นจึงไม่ได้คาดคิดว่าจะเอาเบอร์โทรศัพท์หรือโซเชียลมีเดียให้ได้ แม้จะต้องแลกด้วยความรู้สึกหวีว ๆ บ้างเมื่อกลับมาในเย็นวันศุกร์แล้วไม่เจอเด็กสาวในชุดนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่ร้าน

ทว่ามีอยู่วันหนึ่งที่แม่ของเขาบอกว่า “ด้าฝากเบอร์โทรศัพท์ให้เขา บอกให้ติดต่อกลับไปด้วย” จึงทำให้เขาแปลกใจ

ในวันนั้น เมื่อเขาโทรศัพท์ไปตามหมายเลขดังกล่าว ก็ได้ยินเสียงของเด็กสาวมาจากปลายสาย เสียงนั้นเรียบนิ่งดูสุขุมแต่ก็หวานจับใจ

‘พีทใส่แหวนเบอร์อะไร?’

เขาตกใจเล็กน้อย รีบหาแหวนเครื่องประดับที่เคยใส่มาเทียบ ครั้นไม่ได้ความก็ลองให้พ่อเทียบดูจนได้ขนาดแหวนโดยประมาณ เด็กสาวหัวเราะก่อนจะพยักหน้ารับรู้แล้วถามว่า

‘พีทเกิดวันศุกร์เดือนกรกฎาคมใช่มี?’

“รู้ได้ยังไง”

‘อันถามแม่พีทมานะ’ เธอว่า ‘ไม่มีอะไรหรอก ้วยังไงวันแข่งจริงก็อย่ากลัวจนหนีไปไหนเสียล่ะ’

แล้วก็วางสายไป

ตั้งแต่นั้นพิชยุตม์จึงแอบตั้งฉายาให้กฤติญาดาในใจว่า ‘ผู้หยั่งรู้’ เพราะเธอรู้ทุกอย่างได้โดยไม่ต้องถามเจ้าตัว

งานกีฬาของโรงเรียนจัดขึ้นในปลายเดือนมกราคมเป็นเวลาสองวัน วันนั้นเขาารู้สึกคึกคักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ในที่แรกที่ลงสนามตนคิดว่าตัวเองจะทำได้เสียแล้วเพราะหัวใจเต้นแรงจนหนักไปหมด ทว่าเมื่อลงสนามจนกระทั่งถึงจุดหมาย เขาก็ทำได้ดีในทุกรายการ ได้ทั้งเหรียญทองและก็เหรียญเงิน

นั่นเป็นวันแรกที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มของเขาต่างแปลกใจที่เขาเก็บซ่อนทักษะนั้นมาได้ตั้งปีกว่า ๆ

ในวันแรกเขาไม่พบกฤติญาดาเลย ทว่าในวันที่สองเขากลับเห็นเธอมาเชียร์ชมการแข่งขันที่อัฒจันทร์ฝั่งที่นั่งผู้ชมทั่วไป เธอสวมชุดเครื่องแบบนักเรียนและสะดุดตา จนเมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขัน เขารีบแวะไปหาเธอ กฤติญาดายิ้มให้หน่อย ๆ

“ฟอร์มไม่ตกตั้งแต่วันแรกเลยนะ”

“ไม่ยากกะเห็นด้ามาเมื่อวาน นึกว่าจะเบียร์วันดแล้วเสียอีก”

“เรารู้หมดแหละ น้องชายพีทเองก็อยู่โรงเรียนเดียวกันนี่”

“เธอนี้สนิทกับคนที่บ้านมากกว่าเราอีกนะ...แล้วนี่ไม่ไปเรียนหรือ หรือว่าโดดเรียน?”

เด็กสาวหัวเราะ ก่อนจะลุกขึ้นพร้อมกับล้วงอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋านักเรียน --- ถุงกระดาษสีน้ำตาลในถุงพลาสติก เด็กหนุ่มรับมาดูอย่างลน ๆ ก่อนจะพบว่าข้างในเป็นกล่องแหวนอีกที และเมื่อเปิดดูภายในก็พบกับแหวนเพทายสีฟ้าดูงามทีเดียว

พิชยุตม์อึ้งจนทำอะไรไม่ถูก กฤติญาดอธิบายว่าเพทายสีฟ้าเป็นอัญมณีมงคลสำหรับคนเกิดวันศุกร์ และเป็นอัญมณีสำหรับคนเกิดเดือนธันวาคมด้วย

“อ้อ, เราไปดูมาแล้วว่าพีทเกิดวันไหน เกิดหลังจากเราแค่วันเดียวเอง”

“เธอนี้แปลกชะมัด” เด็กหนุ่มหน้ามูย แต่กระนั้นก็อดที่จะอยุ่ไม่น้อยที่อีกฝ่ายให้ของขวัญเป็นของมีค่าขนาดนี้

สำหรับแหวนเพทายดังกล่าวพิชยุตม์ไม่เคยหยิบมาใช้แม้แต่ครั้งเดียว เขามองว่าของเช่นนั้นเป็นของผู้ใหญ่และไม่สมควร อีกทั้งเขาไม่ค่อยเชื่อเรื่องจำพวกหินหรือเครื่องรางเสริมดวงชะตาจึงเก็บมันไว้ในฐานะของมีค่าเท่านั้น

ในระหว่างนั้น กฤติญาดาก็ยังไม่หลุดพ้นจากวังวนการกลั่นแกล้ง และเหมือนว่าการออกมานั่งทำการบ้านและพูดคุยกับพิชยุตม์คือหนทางหนึ่งที่ย่อยวาทใจเธอต่อไปได้ พวกเขารักษาความสัมพันธ์นี้ได้อยู่ปีกว่า ๆ มีบางศุกร์ที่เธอไม่ได้มาที่นี้ ซึ่งเห็นจะเป็นช่วงที่สอบกลางภาคและสอบปลายภาค อีกทั้งช่วงปิดภาคเรียนที่เธออาจจะไม่ได้มาบ่อย ๆ เพราะหากไม่ไปเข้าค่ายดิวิวิซาก็ไปเที่ยว

มีอยู่วันหนึ่ง วันนั้นอากาศแจ่มใสแต่เช้าทว่ากลับฝนตกหนักเมื่อใกล้เวลาเลิกงาน ลูกค้าในร้านอาหาร จึงน้อยกว่าปกติ แม่ของพิชยุตม์เห็นว่ากฤติญดากลับเดินฝ่าฝนไร้อุปกรณ์กันน้ำที่ร้าน ใบหน้ามีบาดแผลเล็กน้อย เนื้อตัวเลอะไปด้วยโคลน พิชยุตม์ที่วิ่งฝ่าฝนกลับมาถึงพร้อมกันก็ตกใจ ครอบครวัหนึ่งว่าที่รีบพาเธอขึ้นไปล้าง เนื้อล้างตัวที่บ้านและหาชุดใหม่ให้ใส่

แม่ของพิชยุตม์ถามว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนจะทราบเรื่องที่เธอถูกกลั่นแกล้งก็รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจแทน พร้อมกับเสนอว่าจะโทรศัพท์เรียกพ่อแม่เธอให้มารับ แต่เด็กสาวขอเอาไว้เพราะไม่อยากให้พวกท่านรู้โดยบอก ว่า “ถึงรู้ไปโรงเรียนก็ไม่ทำอะไรอยู่ดี”

พิชยุตม์แอบฟังบทสนทนานั้นจากนอกห้องนอนของแม่ เขาได้ยินทุกอย่าง

แม่บอกกับกฤติญดาว่า “แต่หนูจะทนแบบนี้ไปตลอดจริง ๆ หรือ?”

“ยังไง...พอเรียนจบหนูก็จะย้ายไปที่อื่นแล้วค่ะ”

“ไม่เกี่ยวกันเลย --- นี่ ฟังน้ำนะ ถึงเราจะอดทนไปแต่สุดท้ายมันก็ไม่เคยได้รับการแก้ไขหรอก แล้วเราจะทนไปทำไมล่ะ? น้ำรู้ว่าหนูดำเป็นเด็กดี แต่เด็กดีไม่ใช่แค่ก้มหน้ารับชะตากรรมของตัวเอง เราต้องสู้กลับบ้าง อย่างน้อยก็เพื่อให้เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็ยังดี”

“แต่ถ้าพ่อกับแม่หนูรู้เข้า --- ”

“น้ำไม่เข้าใจเลยว่าทำไมหนูถึงกลัวพ่อแม่หนูนัก...แต่เอาอย่างนี้ ถ้าเกิดมีปัญหาขึ้นมาจริง ๆ ก็โทร. เรียกน้ำไปแทนพ่อแม่ก็ได้ เรื่องอาละวาดกับฝ่ายปกครองนะน้ำถนัดนักแหละ” พร้อมทั้งแม่ของพิชยุตม์ก็หัวเราะ ประหนึ่งเป็นเรื่องตลก แต่น้ำเสียงจริงจัง “ถึงน้ำจะไม่เคยวินในใส่ครูเขาก็เถอะเพราะลูกชายน้ำมันเกเร ไปหาเรื่องเขาก่อนทุกครั้ง ไปแต่ละทีก็แค่จับคอให้อื้อพีทก้มหน้าขอโทษเท่านั้น”

เสียงไปสั๊กพักใหญ่ ๆ จนเสียงฝนเริ่มเข้ามาแทนที่ แม่ของเขาก็พูดกับเด็กสาวผู้น่าสงสารคนนั้นอีก

“อย่าเกรงใจน้ำเลย มีอะไรช่วยได้ก็ช่วยกัน น้ำอยากจะทำมาหากินแล้ว...หลัง ๆ มาไอ้พีทมันขยันเรียนขึ้น ทำตัวเขารูปร่างเรียบร้อยกับเขาบ้าง ไม่สร้างปัญหาอย่างแต่ก่อน อ้อ, ไหนจะเรื่องทีกลับไปวิ่งนั่นอีก

“น้ำยังสงสัยเลยว่าตัวเองเลี้ยงลูกผิดไปรีเปล่าจนกระทั่งหนูกับพีทเจอกันนี่แหละถึงได้รู้ว่าน้ำทำผิดทุกอย่างจริง ๆ” พิชยุตม์ทวนความที่แม่พูดในวันนั้นอย่างไม่ตกหล่นให้ผมฟัง เขาทิ้งช่วงเวลาที่เดียวก่อนจะพูดอะไรต่อ ดูเหมือนว่าคำพูดนั้นจะฉุดใจให้เขาคิดถึงอะไรหลาย ๆ อย่าง

เหตุการณ์ในวันนั้นทำให้ความรู้สึกของพิชยุตม์ที่มีต่อกฤติญดาเปลี่ยนไปนิดหน่อย มันปะปนกันไปหมดไม่ว่าจะความซุนเคื่อง ความโกรธ กับความโล่งอก ในที่แรกเขานึกว่าตัวเองอาจจะเกลียดเธอมากกว่าเดิมเพราะเหมือนกับถูกแย่งความรักความเอาใจใส่ไป ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ตนกลับก้าวผ่านความคิดนั้นไปได้ อย่างไม่น่าเชื่อ กลายเป็นความรู้สึกผูกพันกับกฤติญดามากขึ้น

“แม่เคยบอกพวกเราครั้งหนึ่งว่าอยากได้ลูกสาวสักคน” เขาว่า “ผมว่านี่น่าจะเป็นเหตุผลที่แม่ถึงได้เอ็นดูดำ”

ทว่าหลังจากที่แม่แนะนำกฤติญาตาไปอย่างนั้น กลับกลายเป็นว่ากฤติญาตาไม่เคยโผล่มาให้พิชยุตม์เห็นอีกเลย

ในช่วงปิดภาคเรียนใหญ่ พิชยุตม์ที่ยังหลงอยู่กับเส้นทางชีวิตก็พยายามสืบหาเหตุการณ์ที่เกิดกับกฤติญาตาจากเพื่อนร่วมชั้นของเธอ อาศัยจากเพื่อนที่มีวงคนรู้จักอยู่ที่นี่จนได้ความว่าก่อนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่นานนัก กลุ่มนักเรียนหญิงที่มีปัญหากับกฤติญาดามาตั้งแต่ปีการศึกษาปีก่อนหน้าจู่ ๆ ก็ถูก ‘ได้กลับ’ --- เรื่องเริ่มจากพวกเธอเข้าไปทำร้ายกฤติญาตาจนต้องเข้าห้องปกครองไปทั้งคณะ แม้ว่าจะไม่ถูกภาคทัณฑ์อะไรอีกเนื่องจากทุกคนใกล้จะเรียนจบแล้ว แต่ก็ทำให้ข่าวที่กฤติญาตาถูกกลั่นแกล้งเพราะพยายามเปิดเผยเรื่องการโกงข้อสอบดังออกไปนอกโรงเรียนในที่สุด ซึ่งข่าวนั้นก็ดังมาถึงโรงเรียนของพิชยุตม์เช่นกัน แต่ในครั้งแรกก็คิดว่ากฤติญาตาจะทำอะไรที่เป็นไปตามกระบวนการเช่นติดต่อไปยังหน่วยงานระดับสูง อาทิสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ทว่าเมื่อตนลองสอบถามผ่านรุ่นพี่ที่รู้จักซึ่งสนิทสนมกับครูในโรงเรียนนราพิสัยจึงได้ทราบที่ ‘การได้กลับ’ ของเด็กสาวคนนั้นคืออะไร เขาเริ่มรู้สึกหวั่นใจขึ้นมาแล้วว่ากฤติญาดามีเขี้ยวเล็บมากกว่าที่เห็น

วิธีการนั้นซับซ้อนและเป็นระเบียบแบบแผนอย่างไม่น่าเชื่อ --- กฤติญาตาเข้าไปแก้ผลการเรียนของนักเรียนทั้งหมดในชั้นให้เป็นผู้ชนะทั้งหมด และเพื่อให้เรื่องนี้ดูเหมือนว่ามีมูลเหตุมาจากการกลั่นแกล้งของนักเรียนในชั้น พร้อมทั้งได้เอาไปงานและกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนซึ่งมีปัญหาด้วยออกไป แม้ว่าบางส่วนจะตรวจและมีคะแนนแล้ว แต่บางงานที่ครูประจำวิชายังไม่ตรวจและลงคะแนนก็มีเช่นกันทำให้เกิดปัญหาตามมา นอกจากนี้ แพลงผักที่เป็นของนักเรียนกลุ่มนั้นก็ถูกทำลายเช่นกัน

ทุกอย่างถูกชี้มาที่กฤติญาตาทั้งหมด แต่ทางโรงเรียนสามารถสืบสวนได้ถึงเพียงแค่เธอทำลายแปลงผักเท่านั้นเพราะวันนั้นนักเรียนคนอื่น ๆ เห็นเธอเอาจอบเอาเสียมขุดทำลายผักแปลงนั้นจริง ๆ ทางโรงเรียนจึงหักคะแนนความประพฤติเธอไปกึ่งหนึ่ง แต่พ่อกับแม่ของเธอเกลี้ยกล่อมให้ทางโรงเรียนไม่เอาเรื่องเพราะเหตุเกิดในวันก่อนปัจฉิมนิเทศพอดี ทำยที่สุดแล้วโรงเรียนจึงมิได้ดำเนินการเอาผิดใด ๆ แต่ก็ต้องแลกมากับชื่อเสียงในทางไม่ดีตามมา

หลังจากรับทราบเรื่องราวทุกอย่าง พิชยุตม์ตัดสินใจโทรศัพท์ไปหาเธอในวันนั้น กระนั้นก็ไม่มีการรับสาย จนกระทั่งตอนเย็น กฤติญาตาจึงโทรศัพท์กลับมา

ทันทีที่เขาถามเธอเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่โรงเรียน เด็กสาวกลับบ่นเยี่ยงประเด็น

‘บ้านนี้แล้วพี่ยังไม่ไปสมัครสอบอีกหรือ?’

พิชยุตม์ชะงักไป เขาชักหวาดกลัวเธอเต็มที่ เด็กสาวผู้นั้นเหมือนว่ามีตาเฝ้ามองเขาจากไกล ๆ อย่งไร อย่งนั้น...คงจะมาจากชั้นสิบสี่ของคอนโดมิเนียมที่เขาให้ฉายาแบบติดตลกว่า ‘หอคอยเจ้าหญิง’

เธอต่อรอง ‘ไว้ถ้าโรงเรียนพีทเปิดเทอมเมื่อไหร่ เดี่ยวเราบอกให้ก็ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น’

“ผมเหมือนถูกบั่นหัว แต่ก็รู้ว่าเธอไม่ได้มีเจตนาร้าย” พิชยุตม์ออกความเห็น “เอาจริง ๆ ผมว่าถ้าไม่ใช่ จอมวางแผนมาตั้งแต่ต้นหรือ คงจะเป็นเพราะสังคมที่เธออยู่ด้วยมากกว่า

“แต่สุดท้ายผมก็ตัดสินใจสอบเข้าโรงเรียนใหม่ด้วยโควตาความสามารถพิเศษจนได้ --- คนคงหัวเราะเยาะผมน่าดูที่คิดเรียนต่อเพราะผู้หญิง”

ทว่าเมื่อพิชยุตม์เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกลับไม่ได้รับการติดต่อใด ๆ จากกฤติญาอีก

กิจวัตรทุกวันศุกร์หายไปแต่กระนั้นเขาก็ไม่มีเวลาพอจะสนใจ ในรั้วโรงเรียนใหม่เขาต้องพยายามปรับตัวกับสังคมที่เปลี่ยนไป อีกทั้งตอนนี้ยังต้องแบกรับบทบาทเป็นนักกรีฑาโรงเรียนอีกจึงต้องอยู่ซ้อมจนค่ำมืดและลงแข่งขันในรายการแข่งขันทั้งระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับประเทศตามที่โรงเรียนตลอดจนสมาคมกรีฑาในชุมชนส่งเขาไป เหตุนี้จึงทำให้ไม่มีเวลามาช่วยงานที่ร้านดังแต่ก่อน เช่นเดียวกับน้องชายของเขาที่ก็กลับบ้านดึกตื่นเช่นกัน ทำให้ลูกชายทั้งสองห่างบ้านไปเรื่อย ๆ แต่พอกับแม่ต่างก็สบายใจที่เห็นทั้งสองคนเติบโตเป็นคนดี

มีอยู่หลายครั้งที่เขาจะแวะไปดูหน้าคอนโดมิเนียมสูงที่กฤติญาอาศัยอยู่ ครั้นความสูงโอ่อ่าของมันปรากฏเด่นสู่สายตาเด็กหนุ่ม ก็ชวนให้นึกสงสัยว่าเธอจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงใดในที่เช่นนี้ “ดูราวกับหอคอย” พิชยุตม์อุบมา

พิชยุตม์เพิ่งจะมาทราบในภายหลังว่ากฤติญาได้เข้าเรียนที่โรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนแวนต์จากแม่ เพราะในวันที่เขาไปเที่ยวโฮมสเตย์กับเพื่อนร่วมชั้นหลังวันประชุมผู้ปกครองและรับผลการเรียน แม่ของเขาเห็นกฤติญามาซื้อข้าวที่ร้าน

เธอบอกว่า “หนูน่าจะโดนกลั่นแกล้งมาอีกแน่ ๆ ตอนมาก็มัวปิดแผลติดบนแก้ม พอถามว่าใครทำอะไรมาก็บอกว่าแค่หกล้ม คาคัดค้านอย่างไรก็ไม่ยอมพูดความจริง”

พิชยุตม์ที่เกือบลืมกฤติญาไปแล้ว และในทีแรกเขานึกว่าเธอหลุดพ้นจากสังคมที่กลั่นแกล้งกดหัวเธอไปแล้วเพราะไม่ได้ติดต่อกันอีก ครั้นรู้เช่นนั้นจึงโทรศัพท์หาเธอ

เสียง ญ ปลายสายสั้นเครือจนสังเกตได้

‘สวัสดีค่ะ...’

“ด้าเหรอ? นี่แม็กเอง”

‘แม็กเหรอ...ยังเก็บเบอร์เราไว้อีกเนอะ’

เขาไม่กล้าบอกว่าตัวเองบันทึกหมายเลขของเธอไว้ในเครื่องอยู่แล้ว ก่อนจะระลึกได้ว่าคำทักทายของเธอในคราวแรกนั้นเหมือนกับว่าจำหมายเลขโทรศัพท์ของเขาไม่ได้

“ไม่ได้เจอกันนานเลย เห็นแม่บอกว่ามาซื้อข้าวที่ร้านด้วย เสียตายที่ตลาดกัน”

‘พอดีคิดถึงไส้กรอกมัดไข่กับมัดคะน้าหมูกรอบฝีมือแม่เธอ...เคยลองทำไส้กรอกมัดไข่ครั้งหนึ่งด้วยนะ แม่ฉันไม่ค่อยมีเวลาทำกับข้าวก็เลยอยากทำเอง แต่พอผลอกก็ไหม้ทั้งกระทะเลย แม่กลับมาเห็นก็โวยวายชุดใหญ่...’

ฟังเธอสาธยายถึงชีวิตประจำวันของตัวเองก็ทำให้เขารู้สึกใจชื้นขึ้นมาบ้างว่าเธอคงจะสบายดี เขาลองถามเธอถึงเรื่องในโรงเรียนก็จับสังเกตได้ว่าเธอพูดเพียงผ่าน ๆ ไม่ลงรายละเอียดอะไร จนเมื่อเขาบอกว่า “ถ้าเกิดยังโดนแกล้งอีก ก็บอกเราได้นะ มาหาเราทุกวันศุกร์ก็ได้ วันนั้นโรงเรียนเราเลิกเร็ว ถ้ามาก็บอก จะได้รอ” เขาได้ยินเพียงเสียงร้องไห้ของเด็กสาวเท่านั้น

ณ ช่วงขณะนั้นเอง, เขาไม่คิดว่าเธอเป็นเด็กสาวที่ลึกลับ มีแรงดึงดูด รักความถูกต้อง หรือจิตใจแข็งแกร่งอีกต่อไป

“ด้าเป็นแค่เด็กหญิงอายุสิบเจ็ดธรรมดาเท่านั้นเอง”

เขาพูดเช่นนั้น การสัมภาษณ์ในคราวแรกจึงจบลงเพราะเขาเริ่มร้องไห้

โรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนแวนต์ไม่เปิดให้นักเรียนชายจากต่างโรงเรียนเข้าไป เขาเคยถือวิสาสะมายื่นรอกฤติญาดาในวันศุกร์ทว่ากลับไม่พบเธอแม้แต่น้อย จนเมื่อรู้ว่าโรงเรียนนั้นมีส่วนที่เป็นโรงเรียนประจำด้วยจึงอนุมานเอาว่าเธอคงอยู่ที่ไหนอนที่โรงเรียน นั่นจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาไม่ได้พบเธออีกหลังจากจบมัธยมต้น และก็คงจะด้วยปัญหาอะไรบางอย่างทำให้กฤติญาดาตกเป็นเป้าหมายในการกลั่นแกล้งอีก ทว่าถึงคิดได้เช่นนั้นเขาก็ไม่เห็นหนทางช่วยเหลือเธอได้เลย เขายังอายุสิบหกเท่านั้น และหน้าที่ของเขาในตอนนี้มีเพียงใช้ชีวิตตามหน้าที่ของตน

ทว่าในเดือนกรกฎาคมเมื่อสองปีก่อน กฤติญาดาสูญเสียพ่อกับแม่ไปด้วยอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุดังกล่าวเกิดขึ้นในวันที่ 19 กรกฎาคม เวลาประมาณ 20:45 น. รถยนต์คันหนึ่งขับมาด้วยความเร็วสูงก่อนจะพุ่งชนแผงกั้นทางรถไฟแล้วชนกับรถไฟขบวนส่งสินค้าที่กำลังเคลื่อนผ่านมาเป็นเหตุให้เสียชีวิตก่อนจะทราบในภายหลังว่าคนขับคือนายณัฐวุฒิ จิตพล และผู้โดยสารอีกคนคือภรรยา นางสุธิดา จิตพล คดีดังกล่าวถูกปิดไปอย่างง่ายดายโดยสรุปว่าเป็นอุบัติเหตุเนื่องจากในละแวกนั้นมีพยานพบเห็นเหตุการณ์อยู่หลายคน

วันต่อมาข่าวอุบัติเหตุของสองสามีภรรยาได้รับการเผยแพร่ทั่วไป พิษุตม์รัฐชวาวนี้ในเข้าก่อนออกไปโรงเรียน ครั้นสังเกตเห็นนามสกุลก็ตกใจไม่น้อย

“ผมรีบโทร. หาด้าทันที” เขาพูดถึงเรื่องในวันที่ทราบข่าว “แต่ไม่มีใครรับสาย”

ไม่มีความคืบหน้าอื่นใดในคดีนี้อีก พิษุต์มเคยแวะไปคอนโดมิเนียมที่ครอบครัวจิตพลอาศัยอยู่เช่นกัน เมื่อลองสอบถามผู้อาศัยที่นั่นก็ทราบว่าไม่นานหลังจากนั้นกฤติญดา ก็ย้ายไปอยู่กับครอบครัวญาติแล้ว และนับตั้งแต่นั้นมาเขาก็ไม่ได้พบกับกฤติญดาอีกเลย

จนกระทั่งสองปีต่อมา --- วันที่ 15 กันยายน, ก่อนหน้าที่กฤติญดาจะตัดสินใจกระโดดตึกหน้ารถไฟฟ้า วันนั้นเป็นวันที่ประหลาดเพราะฝนตกหนักแต่เช้ามีดยาวไปถึงประมาณบ่ายสาม ฟ้าจึงกระจ่างขึ้นมาบ้าง ขณะกลับบ้านพิษุต์มยังเห็นสายรุ้งอยู่ทางทิศตะวันออกอยู่ลิบ ๆ ครั้นมาถึงบ้านเขาก็ถึงกับตะลึงเมื่อพบว่ากฤติญดามารับประทานข้าวที่ร้านของเขา วันนั้นเธอสวมชุดของโรงเรียนปัจจุบัน ปล่อยผมยาวประหลาด เด็กสาวรู้ตัวว่าพิษุต์มมองอยู่ก็ยิ้มให้ เธอดูโตขึ้นมากจากความทรงจำของเขา แต่ก็ยังมีความเศร้าจากก้นบึ้งใจอยู่ในแววตา

หลังจากเธอกินข้าวเสร็จและพิษุต์มเปลี่ยนชุดแล้วเขากับเธอก็เดินไปที่สนามเด็กเล่นด้วยกัน

เขาเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นให้ฟังว่า “ด้าไม่พูดอะไรเท่าไร ผมถามอะไรไปเธอก็ไม่ค่อยตอบ รู้แค่ว่าเธอถูกกลั่นแกล้งเพราะไปช่วยเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นบ้าถูกกลั่นแกล้งมาก่อนหน้าก็เลยพลอยโดนไปด้วย ส่วนเรื่องที่บ้าน เธอก็บอกว่าไม่ค่อยชอบอยู่กับลุงและป้าเท่าไรนัก

“ผมไม่เคยคิดว่าถ้าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบนั้นผมจะมีชีวิตอยู่ได้รีเปล่า พ่อแม่ก็ตาย แถมตัวเองก็ไม่มีเพื่อนที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้สักคน มันทรมานนะครับ”

ทั้งสองคนหยุดนั่งที่ม้านั่งในสนามเด็กเล่นสักพักไม่พูดอะไร ปล่อยให้เสียงนกเสียงไม้บ่าบัดจิตใจให้ผ่อนคลาย มองดูเด็กตัวน้อย ๆ เล่นเครื่องเล่นอย่างสนุกสนาน ท้องฟ้าใกล้ค่ำแล้วไฟทางจึงส่องสว่าง

กฤติญดาถามเขา “ยังเก็บแหวนของเราไว้หรือรีเปล่า?”

พิษุต์มพยักหน้าเขิน ๆ “เราไม่กล้าใส่หรอก ของแพงขนาดนั้น”

เขาสังเกตว่าเธอมีแหวนสวมที่นิ้วนางขวา เป็นแหวนผู้หญิงประดับบุษราคัมดวงามที่เดียว เธอดึงแหวนนั้นออกมาช้า ๆ ก่อนจะดึงมือเขามา แล้ววางแหวนบนฝ่ามือเขา

“ฉันทให้ นี่เป็นแหวนของแม่ฉันท”

เด็กหนุ่มสับสน เขาไม่รู้ว่าทำไมเธอจึงมอบสมบัติของตัวเองให้เขา แต่ก็ไม่กล้าทัดทานอะไร และนั่นเองที่เธอตั้งท่าจะลุกขึ้นเดินจากไป

พิษุต์มคิดอยู่หลายอย่าง เขาเคยรู้สึกรักเธอแบบชายหญิงอยู่ไม่น้อย ด้วยความสวยสะอาดตาและท่าทีที่เธอเปิดเผยต่อเขาเพียงผู้เดียว และเขาก็ยังรู้สึกเช่นนั้นอยู่ลึก ๆ แม้จะไม่ได้พบเจอกันนานมาก ๆ แล้ว

“แต่มันเปลี่ยนไปเป็นความรู้สึกที่อยากปกป้องแล้วครับ” พิษุต์มอธิบายความรู้สึกที่นั่นทั้งน้ำตา “ด้าเจอเรื่องหนักหนาเกินไป แต่ผมไม่รู้ว่าจริง ๆ มันคืออะไร”

ในวันนั้นพิชยุตม์จำได้ว่าตัวเองดึงเธอกลับมา “ถ้าด้ามีปัญหาอะไรก็บอกเราได้เลยนะ” เขาบอกกับเธอ เช่นนั้น และไม่ได้รังเธอไปมากกว่านี้ ได้แต่มองแผ่นหลังที่องุ้มของเด็กสาวหายไปจากถนน

เขายังคงเก็บแหวนบุษราคัมดังกล่าวไว้ โดยที่ไม่รู้เลยว่าราคาค่างวดของมันกระทั่งนำไปให้เค้าแก่ที่โรงเรียนรับจํานำประเมินราคาให้ พิชยุตม์รู้สึกว่าการที่เด็กสาวผู้นั้นมอบของมีค่านี้ให้คงจะเหมือนกับการฝากของไว้กับเขาเสียมากกว่า เพราะไม่อยากคิดไปเองว่าเธอมีใจให้

จนกระทั่งเช้าวันที่ 17 กันยายนมาถึง เมื่อข่าวพลเมืองดีช่วยเหลือเด็กสาวที่คิดจะฆ่าตัวตายที่สถานีรถไฟฟ้า และเริ่มปรากฏชื่อของกฤติธิดา เขาจึงพยายามติดต่อเธออีกครั้ง ทว่าอีกฝ่ายไม่รับสาย จึงคาดว่าเขาน่าจะกำลังหนีสื่ออยู่เนื่องจากข่าวทุกสำนักเริ่มใช้ประเด็นนี้เป็นตัวเรียกเรตติ้งรายการแทบไม่ทิ้งช่วง อีกทั้งปัญหาดังกล่าวยังโยงใยไปพัวพันกับสถานศึกษา ทำให้เรื่องนี้กลายเป็นที่สนใจในหมู่มนุษย์ทั่วไป

ทางตัวพิชยุตม์และครอบครัวไม่ได้รับการติดต่อใด ๆ จากเธอ และไม่เคยแสดงตัวว่าเป็นคนรู้จักหรือสนิทสนม ส่วนหนึ่งคือเขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรหากตัวเองโดนเพ่งเล็ง ยิ่งเมื่อเห็นว่าทุกคนไล่ตามเบื้องลึกเบื้องหลังของเรื่องนี้แทบจะทุกซอกทุกมุมจึงกลัวว่าสื่ออาจเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของตนด้วย

“ที่แรกผมก็คิดว่าแม่คงจะไปให้สัมภาษณ์กับนักข่าวภาคสนามสักช่องให้ได้แน่ ๆ...ก็นักข่าวตามไปทำข่าวถึงคอนโดฯ ไหนจะตลาดที่แม่ไปซื้อของมาทำอาหารก็ใกล้โรงเรียนของด้าอีก แต่พอถามแม่ดู แกก็บอกว่า ‘เขาแค่อายุสิบเจ็ดเอง เป็นเหยื่อด้วย ไม่ใช่คนร้ายคดีร้ายแรงเสียหน่อย สื่อมันก็เล่นใหญ่ได้บ๊ิไม่รู้จักพอ แม่ไม่อยากจะให้เรื่องมันไปกันใหญ่ หนูด้าเขาเจออะไรมามากพอแล้ว’ ” พิชยุตม์เล่าก่อนจะขยายความ “ผมถึงได้รู้ว่าแกเป็นห่วงด้าขนาดไหน”

พิชยุตม์ยังคงพยายามโทรศัพท์หาเธอเรื่อย ๆ ทว่าก็ไม่มีการติดต่อกลับแม้แต่น้อย จนกระทั่งไม่นานหลังจากคนในโซเชียลมีเดียกลับมาตั้งทฤษฎีและวิพากษ์ตัวเด็กสาวอีกครั้ง เขาก็ได้ทราบจากรายการโทรทัศน์ว่าตอนนี้เธออยู่กับครอบครัวญาติจริง ๆ ญาติเพียงผู้เดียวที่ออกมาให้สัมภาษณ์ในข่าวคือหนึ่งฤทัย บางบัว

โชคดีประการหนึ่งคือเขารู้จักย่านที่หนึ่งฤทัยอาศัยดี เมื่อเห็นบ้านและอาคารแถวนั้นก็พอจะรู้ว่าเป็นที่ใดก็รีบไปหาในวันหนึ่ง ทว่าเมื่อสอบถามถึงกฤติธิดาก็ได้ความว่าเด็กสาวออกไปพักที่โรงแรมและไม่กลับมาตั้งแต่วันที่ไปข่าว

ครั้นพิชยุตม์ถามถึงเรื่องที่หลานสาวของหนึ่งฤทัยถูกกลั่นแกล้ง อีกฝ่ายก็ส่ายหน้า “ไม่รู้จริง ๆ ด้าไม่เคยเปิดใจกับพวกเราเลย” นางว่าเช่นนั้น

ในตอนแรกที่เขาคิดว่าจะถอดใจเรื่องตามหากฤติธิดา แต่แล้วในวันที่ 31 ตุลาคม เขาได้ทราบโรงแรมที่เธออยู่ด้วยความบังเอิญเพราะมีคนโพสต์ว่าพบเห็นคนหน้าตาคล้ายกฤติธิดาอยู่แถวนั้น เธอมักจะออกไปกินข้าว

เที่ยงที่ร้านอาหารใกล้ ๆ และมักแวะซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อตรงข้ามกับโรงแรมดังกล่าวแทบทุกวัน ทันทีที่รู้
เช่นนั้นเขาจึงรีบขึ้นจักรยานยนต์ออกไปในเวลาสองทุ่ม

ใช้เวลากว่าสามสิบนาทีจนกระทั่งถึงโรงแรม ทว่าห่างออกไปร้อยเมตร เขากลับพบกฤติญดา กำลังยืน
คุยกับใครบางคนอยู่

ด้วยว่าโรงแรมดังกล่าวอยู่ไม่ไกลจากสถานบันเทิง เสียงจึงดังอีกทีก็ครึกโครมทำให้ได้ยินบทสนทนาไม่
ถนัดหู กฤติญดาน่าจะกำลังได้เสียงกับผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณ 15-20 ปี สูงประมาณ 155-160 เซนติเมตร
ไว้ผมยาวเป็นลอน สวมเสื้อสูดสีชมพูดูขาดกับกระโปรงสั้น

ชายหนุ่มแอบสังเกตอยู่จากไกล ๆ พวกเขาคุยกันอยู่ห่างๆ ก่อนที่กฤติญดาจะตบเท้าเดินเข้าลิโอบปี
อีกฝ่ายเองก็วิ่งตามเข้าไปข้างใน เมื่อเห็นดังนั้นจึงคิดว่าหมดหนทางจะได้เจอเธออีกจึงกลับไป

และในวันต่อมา ก็พบว่ากฤติญดาเสียชีวิตแล้ว

“ตอนนั้นผมรู้สึกเหมือนถูกทุบจากข้างหลัง” พิษุทธิ์อธิบายความรู้สึกของตนเองหลังจากทราบข่าว
“ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงทำแบบนั้น”

เมื่อบอกข้อมูลเรื่องที่เธออาจเป็นขี้มเหศวร พิษุทธิ์ที่พยายามข่มน้ำตาไว้ตั้งแต่ต้นก็เริ่มร้องไห้หนักขึ้น

“อย่างน้อยถ้าผมตามเธอไปในวันนี้ เข้าไปคุยกับเธอ บอกไปตรง ๆ ว่าผมพร้อมจะอยู่ช่วยเธอ หรือ
มากกว่านั้นคืออาจจะบอกว่ารักเธอมากก็คงไม่เกิดเรื่องแบบนี้” พร้อมทั้งกล่าวต่อไปอีกว่า “ถ้าช่วยผมไว้หลาย
อย่าง อย่างน้อยด้วยตัวเธอก็ช่วยเตือนให้ผมรู้ว่าความเจ็บปวดของคนที่ถูกกลั่นแกล้งมันเป็นอย่างไร
หลังจากที่พบกับเธอผมก็เริ่มรู้สึกผิดกับสิ่งที่ตัวเองเคยทำในอดีต พยายามไม่ทำแบบนั้นอีกเท่าที่จะทำได้...และ
เรื่องที่เขาพยายามให้ผมเรียนต่อด้วย”

พิษุทธิ์ในตอนนี้เป็นนักกรีฑาของโรงเรียน ได้เข้าร่วมการแข่งขันในระดับจังหวัดหลายรายการ และ
ปัจจุบันก็สามารถเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยด้วยโควตานักกีฬา สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬาได้แล้ว พิษุทธิ์
กล่าวว่าตัวเองไม่เก่งอะไรเลยจนกระทั่งเมื่อเธอเข้ามาและชี้ให้เห็นโอกาสตรงนี้ หากไม่ได้เธอเขาก็คง
จินตนาการไม่ออกว่าตัวเองจะอยู่ ณ จุดนี้ได้อย่างไร

เขาสรุป “ถ้าอาจจะอ่อนแอ แต่ถ้าไม่ใช่คนที่คิดฆ่าตัวตาย ไม่ใช่แน่นอน” อาจจะเป็นคำพูดเพื่อ
ปฏิเสธความจริงหรืออย่างไรก็มีอาจทราบ

แต่สิ่งหนึ่งที่พอจะพิสูจน์ได้ว่าเขารู้สึกอย่างไรกับเด็กสาวผู้จากไป คงเห็นได้จากวันที่พิษุทธิ์มาให้
สัมภาษณ์ทั้งสองครั้ง เขาสวมแว่นเพทายที่เด็กสาวให้ไว้เป็นของขวัญที่นี้วก้อยซ่าย เขาบอกกับผมว่าสวมมัน
ตั้งแต่วันที่เธอเป็นข่าว

บทที่ 3 สายเลือด

หนึ่งชนก บางบัว

เด็กสาวมองว่าพ่อแม่ของเธอมองตนและพี่สาวเป็นสมบัติมาตลอด เห็นได้จากชื่อที่เอาส่วนของชื่อพ่อและของแม่มารวมกัน พ่อของเธอชื่อชนกันต์ แม่ชื่อหนึ่งฤทัย เมื่อทั้งสองมีลูกคนแรกก็ตั้งชื่อว่า 'กันต์ฤทัย' ส่วนเธอผู้เป็นลูกคนสุดท้ายชื่อ 'หนึ่งชนก'

ครอบครัวบางบัวไม่ค่อยคุ้นเคยกับครอบครัวจิตพลมากนัก หนึ่งชนกรู้แต่เพียงว่าแม่ของเธอเป็นพี่สาวของสุธิดา จิตพล แม่ของกฤติญาดา นามสกุลเก่าคือใจหาญ หนึ่งฤทัยผู้เป็นแม่หมั้นหมายกับชนกันต์ผู้เป็นสามี ตั้งแต่อายุสิบแปดปี ในขณะที่ฝ่ายชายอายุยี่สิบแปดปี ตอนนั้นทำงานเป็นเซลส์ขายเครื่องใช้ไฟฟ้า เกี่ยววอดกันคือเป็นลูกชายของเพื่อนของพ่ออีกทีหนึ่ง ก่อนที่ทั้งสองจะแต่งงานกันหลังจากหนึ่งฤทัยเรียนจบอุดมศึกษา เธอทำงานเป็นเสมียนจนอายุยี่สิบเจ็ดปีก็ลาออกเนื่องจากตั้งท้องกันต์ฤทัย ตามมาด้วยหนึ่งชนก

หนึ่งชนกอายุห่างจากพี่สาวสี่ปี ขณะนี้กันต์ฤทัยผู้พี่ทำงานเป็นพนักงานสินเชื่อรถยนต์ให้แก่บริษัทสินเชื่อแห่งหนึ่ง เมื่อพี่สาวมีงานมีการทำก็ออกไปมีชีวิตเป็นของตนเองทั้งสองจึงแทบไม่ได้เจอกัน ส่วนหนึ่งชนกปัจจุบันศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งและยังอาศัยอยู่กับครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างหนึ่งชนกกับพี่สาวนั้นเธอบอกว่าค่อนข้างสนิทสนมพอสมควร เมื่อมีปัญหาที่ไม่อยากบอกพ่อแม่ก็สามารถไปปรึกษาพี่สาวได้ และไม่ค่อยจริงจังเรื่องขอยืมชุดหรือเครื่องสำอาง แม้หนึ่งชนกจะน้อยใจหน่อย ๆ ที่พ่อแม่รักพี่สาวซึ่งเรียบริบร้อยและอยู่ในโอวาทมากกว่าตนก็ตาม

ทว่าเด็กสาวมองว่าครอบครัวตัวเองแปลกจากชาวบ้านไปมากโข อาจจะมีพ่อที่อายุอย่างจะเข้าหกลสิบแล้วแต่แม่ยังเพิ่งจะสี่สิบปลาย ๆ บทบาทและอำนาจของพ่อและแม่เองก็ดูจะขีดเส้นกำกับแน่นอน

“เหมือนครอบครัวในหนัง” หนึ่งชนกอธิบาย “ทั้งสองคนแบ่งภาระหน้าที่กันว่าใครจะทำอะไรชัดเจน พ่อทำงานออกต่างจังหวัด รับผิดชอบงานบ้านแค่จัดห้องตัวเองอย่างเดียว แต่แม่มีหน้าที่ทำงานบ้านทุกอย่าง รวมถึงขับรถไปรับไปส่งเรา หรือวันไหนมีประชุมผู้ปกครองแล้วพ่อติดงานแม่ก็ต้องไปคนเดียว --- และก็บ่นอะไรพ่อไม่ได้ด้วย ถ้าเขาไม่พอใจที่กับข้าวไม่ใช่ของที่ชอบกิน หรือไม่บริหารจัดการขยะ แม่ก็ทำได้แค้เปิดปากเงิบเงียงไม่ได้

“ส่วนหน้าที่ของพวกเรา สำหรับพ่อก็แค่อย่างเดียวคือโตไปแล้วแต่งงานกับใครสักคน บอกว่าเกิดเป็นผู้หญิงไม่ต้องเรียนไม่ต้องใช้สมองเลยก็ได้ แค้โตไปแล้วให้ผู้ชายเลี้ยงก็พอ --- พ่อหนูบอกอย่างนี้จริง ๆ นะ”

หนึ่งชนกเป็นเด็กสาวทั่วไปที่ชื่นชอบการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ และเป็นสมาชิกกลุ่มนักเต้นอิสระในชุมชนที่อาศัยอยู่ แม้จะไม่ได้โดดเด่นด้านการเรียนแต่ก็มีสิ่งนี้ที่เธอภูมิใจ แม้พ่อแม่ไม่ได้สนับสนุนแต่ก็ได้ต่อต้าน

โดยตรง “แกแค่บอกว่ายังไงการเดินก็เป็นอาชีพไม่ได้อยู่แล้ว สุดท้ายหนูก็ต้องทำงานประจำอยู่ดี” เด็กสาวว่า “แบบนี้ไม่เรียกว่าชัดเจนความฝันแล้วจะเรียกว่าอะไรล่ะ?”

ความทรงจำหนึ่งชนกมีต่อมีต่อฤดูตุนานนั้นเลื่อนรางมาก ครั้งหนึ่งคือตอนห้าถึงหกขวบ วันนั้นทั้งสองครอบครัวไปนั่งกินลมชมวิวที่สวนสาธารณะและเล่นสนุกกัน เพียงแต่ฤดูตุนาคูจะเป็นเด็กที่ขี้อายทำให้ไม่ค่อยได้เล่นอะไรด้วยกันนัก

ความทรงจำต่อมาคือตอนอายุสิบสี่ปี มีอยู่วันหนึ่งที่ครอบครัวเธอแวะไปเยี่ยมเยียนที่คอนโดมิเนียมของครอบครัวจิตพล วันนั้นเธอแน่ใจกว่าพ่อกับแม่จะฉลองอะไรกันเพราะก่อนหน้าจะมาที่นี่ก็เข้าห้างสรรพสินค้าซื้อของมากมายหลายอย่าง ในวันนั้นทุกคนกินเนื้อย่างกับเตาย่างไฟฟ้าและสุกี้ ฤดูตุนาที่กลับมาหลังจากเรียนพิเศษก็ร่วมวงกินเนื้อย่างด้วยทว่าใบหน้าดูไม่สดใสจริงจัง

“ตอนที่คุยกับเธอ เหมือนว่ามันมีบางอย่าง ๆ กันอยู่” หนึ่งชนกอธิบาย “เหมือนว่าเธอจะปิดใจจากเราทุกคน ขนาดตอนคุยกับพ่อแม่ตัวเองก็ยังเป็นแบบนี้ หนูก็เลยคิดว่าถ้าคงจะเหงาละกระมังคะ เพราะพ่อกับแม่ก็ทำงานทั้งคู่”

หนึ่งชนกมองครอบครัวของลูกพี่ลูกน้องตัวเองเช่นนั้นแล้วออกจะอิจฉาอยู่ไม่น้อยที่อีกฝ่ายมีพ่อแม่ซึ่งไม่ค่อยจุกจิกจู้จี้ ผิดกับพ่อกับแม่เธอที่เข้มงวด เช่นหากจะไปเที่ยวหรือไปบ้านเพื่อนสนิทก็ต้องบอกพ่อแม่เสมอ และต้องให้ไปรับไปส่ง อีกทั้งพ่อแม่ลำเอียงรักเธอไม่เท่าพี่สาวจึงเป็นปมในใจส่วนหนึ่งเมื่อเห็นว่าฤดูตุนามีพ่อแม่ที่แม่จะห่างเหิน แต่ก็ยังพึ่งพาได้และดูไม่ได้โดดเดี่ยว

เด็กสาวอธิบายว่า “มันคือความอิจฉาอันเกิดจากความเหงา” ทว่าสุดท้ายเธอก็ไม่ค่อยสนิทชิดเชื้อกับบ้านตระกูลจิตพลอยู่ดี จนกระทั่งพ่อกับแม่ของฤดูตุนาเสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุ นั่นคือเหตุที่ทำให้เมื่อสองปีก่อนเด็กสาวได้มาอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน

หลังจากที่ชนกกันต์เกษียณอายุก่อนกำหนด ในช่วงที่หนึ่งชนกยังอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระยะเวลาที่เขาใช้เวลาอยู่แต่ในบ้านก็เริ่มมีความคิดอยากร่วมลงทุนในธุรกิจหนึ่งซึ่งได้รู้จักกับผู้ลงทุนและกลุ่มผู้ร่วมลงทุนอีกหลายสิบคนผ่านกลุ่มเฟซบุ๊ก หนึ่งชนกเข้าใจว่าคงเป็นธุรกิจค้าขายตามปกติแต่ไม่ทราบว่าเป็นการลงทุนประเภทใด โดยใช้เงินเก็บของตัวเองจำนวนหลายแสนบาทไปกับการลงทุนดังกล่าว ในช่วงแรก ๆ ก็ได้ผลตอบแทนมาตามอัตราที่ตกลงกันได้ และและจะสูงกว่าเงินที่ลงทุนไปหลายเท่า แต่แล้วในวันหนึ่งนายชนกกันต์ก็ถูกเบียดจ่ายเงินจากผู้ประกอบการผู้ชักชวนให้ร่วมลงทุน จนท้ายที่สุดเขาก็หายตัวไป ก่อนจะทราบในภายหลังว่าตนกับผู้เสียหายอีกหลายคนตกเป็นเหยื่อในการฉ้อโกง หลอกให้คนมาลงทุนโดยชายผู้หนึ่งซึ่งภายหลังสืบทราบว่าเป็นอดีตนักธุรกิจ และเคยกระทำการในลักษณะเดียวกันหลายครั้งแล้ว โดยชักชวนผู้

ลงทุนผ่านกลุ่มในเฟซบุ๊กหรือในเว็บบอร์ดให้ร่วมลงทุนเพื่อทำธุรกิจกับตนด้วยข้อเสนอว่าไม่จำเป็นต้องซื้อขายสินค้า เพียงแค่นำเงินมาลงทุนแล้วจะให้ผลตอบแทนสูงตามอัตราที่ตกลงกันได้ และใช้วิธีนำเงินทุนของเหยื่อคนอื่น ๆ หมุนเวียนจ่ายให้เหยื่อก่อนหน้า ครั้นผ่านไปนานเข้าเมื่อหมุนเงินจ่ายให้นักลงทุนแต่ละรายไม่ได้ก็จะเริ่มจ่ายเบี่ยงก่อนจะหายตัวไปพร้อมเงินของเหยื่อ เป็นลักษณะหนึ่งของกลโกงแชร์ลูกโซ่

สมาชิกในครอบครัวแทบไม่ทราบจำนวนเงินที่ชนกันตีเข้าไปในการลงทุนนี้จนกระทั่งมีผู้เสียหายหลายรายรวบรวมหลักฐานและไปแจ้งความกับตำรวจ ก่อนจะมีการดำเนินคดีทางกฎหมายในเวลาต่อมา ตัวคดีความก็เป็นข่าวใหญ่โตเพื่อนำเสนอและเรียกให้ผู้เสียหายรายอื่น ๆ ออกมาแสดงตัวมากขึ้น

“หนึ่งล้านสองแสน...ประมาณนี้ค่ะ” หนึ่งชนกพูด “ตอนนั้นหนูก็แปลกใจเหมือนกันที่อยู่ ๆ พ่อก็บอกว่าจะนำเงินไปลงทุน ยังมีพูดว่าจะไปเที่ยวต่างประเทศ ให้เลือกว่าไปฮาวาย หรือญี่ปุ่น หรืออเมริกา แต่ไม่ทันไรทุกอย่างก็ดับสลายหมด แล้วหนูเพิ่งมารู้อีกว่าแกย้งเอาเงินจากบัญชีเงินออมหนูไปใช้ลงทุนกับเรื่องนี้เกือบเกลี้ยง!”

แต่นี้ไม่ใช่การลงทุนเดี่ยวของนายชนกันตีที่ถูกโกงและสูญเงินไป --- ในช่วงเดียวกันการลงทุนในตลาดซื้อขายอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินต่างประเทศหรือฟอเร็กซ์ (FOREX) กำลังเป็นที่สนใจในกลุ่มนักลงทุน แม้จะเป็นการลงทุนที่มีความเสี่ยงสูงเนื่องจากขึ้นอยู่กับอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินในช่วงเวลาต่าง ๆ ตลอดจนการเข้ามาถึงกำไรของนักลงทุนรายใหญ่ ทั้งนี้ ในประเทศไทยยังไม่สามารถจัดตั้งโบรกเกอร์ในการซื้อขายเงินตราต่างประเทศด้วยไม่มีกฎหมายอนุญาตให้มีการลงทุนอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินต่างประเทศจึงถือว่าผิดกฎหมาย แต่นักลงทุนในไทยสามารถเปิดบัญชีแลกเปลี่ยนกับโบรกเกอร์จากต่างประเทศได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องรับความเสี่ยงที่จะถูกโบรกเกอร์ต่างประเทศโกงด้วยเช่นกัน และชนกันตีก็สูญเงินเนื่องจากโดนโบรกเกอร์ต่างประเทศโกงเงินไปหลายแสนบาทเช่นกัน และด้วยกฎหมายในประเทศไทยจึงทำให้เขาไม่สามารถฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายอะไรได้เลย

หนึ่งชนกพูดถึงพ่อด้วยความคับแค้นใจ

“ตอนทำงานแกก็ไม่ใช้คนขยันหรือตั้งใจทำงานเท่าไรหรืออก พอยังออกมาอยู่บ้านเฉย ๆ ก็ดันสร้างหนี้เพิ่มให้ที่บ้านอีก ทีแรกตอนที่ลงทุนกับนักต้มตุ๋น พี่สาวก็ต้องทำเรื่องจำนองรถที่บ้านสองคันให้ จนถึงตอนนี้ยังไม่หมด แถมพอรู้ว่าตัวเองโดนโกงก็ยังไม่ยอมไปแจ้งความหรือออกมาประกาศว่าตัวเองเป็นผู้เสียหายเพราะกลัวจะขายหน้า

“พอคราวโดนโบรกเกอร์ฟอเร็กซ์โกง ก็ต้องกู้เงินกับพ่อของต้าเพราะเขาทำงานธนาคาร แต่ต้องให้แม่หนูไปคุยให้แม่เห็นว่าแม่ต้ากับแม่หนูเป็นพี่น้องกัน --- และก็พ่อน้าบางกับเรื่องจำพวกนี้เป็นพิเศษ!”

จากเอกสารที่ได้ ทำให้ทราบว่าในช่วงสองปีนี้นายชนกันตี บางบัวสูญเงินไปจากการลงทุนทั้งสองหมื่นประมาณสามล้านสี่แสนบาท แม้ในเวลาต่อมาคดีข้อโกงเอาเงินนักลงทุนได้รับการพิพากษาในความผิดฐาน

ข้อโกงประชาชนและตัดสินให้จำเลยจำคุกพร้อมชดใช้ค่าเสียหาย ทว่าสุดท้าย ชนกันต์ก็เป็นหนี้กับนายณัฐวุฒิ จิตพลซึ่งเป็นญาติกันเสียแล้ว

ในช่วงนั้น หนึ่งชนกได้ยืมพ่อกับแม่ทะเลาะกันทุกวันเพราะนอกจากสูญเสียเงินไปโดยไม่ได้กลับคืนแล้วยังติดหนี้ ธนาคารร่วมไปอีก ยิ่งทำให้เศรษฐกิจในบ้านอยู่ในภาวะขาดสนมากไปอีกจากค่าใช้จ่ายหรือหนี้สินครัวเรือน ลำพังชนกันต์จะประคองชีพด้วยเงินบำเหน็จหรือเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพก็ไม่เพียงพอ ด้วยความกดดันดังกล่าวทำให้เขาต้องกลับไปทำงานเป็นเซลส์อีกครั้ง ส่วนหนึ่งฤทัยนั้นด้วยความช่วยเหลือของเพื่อนที่รู้จักกัน จึงได้งานในร้านอาหาร

ช่วงที่หนึ่งชนกอายุ 14-15 ปีถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญอย่างมากของเพราะต้องปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมใหม่ที่พ่อแม่ต่างออกไปทำงานไม่ได้อยู่พร้อมหน้าดังแต่ก่อน และต่อมา ด้วยอายุเข้าเลขหกแล้วทำให้ชนกันต์ผู้ เป็นพ่อทำงานได้ไม่คล่องตัวนัก อีกทั้งอุปนิสัยที่เอาความคิดของตนเป็นหลักจึงทำให้เข้ากับเพื่อนร่วมงานที่เป็น รุ่นน้องไม่ได้ และในตอนที่เราเริ่มเข้าชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั่นเอง พ่อก็ถูกไล่ออกจากที่ทำงานปัจจุบันทำ ให้กลับมาอยู่บ้านอีกครั้ง

และในวันที่ 19 กรกฎาคมของเมื่อสองปีก่อนหน้า เธอก็ทราบข่าวว่าอาและน้ำของเธอ, ณัฐวุฒิ และ สุธิดา จิตพลเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ

ทว่าสิ่งหนึ่งที่ติดค้างในใจเธอวันนั้นคือพวกเขาเสียชีวิตหลังจากที่เธอกลับถึงบ้านมาได้ไม่นาน

ในวันนั้น เธอซ้อมเต้นอยู่ที่สนามกีฬากับเพื่อนเป็นการบ้านวิชานาฏศิลป์จนถึงห้าโมงเย็น ครั้นกับ มาถึงบ้านเวลาประมาณ 19:45 น. ขณะเดินเข้ามาในซอยก็ยังเห็นรถยนต์ของครอบครัวจิตพลขับผ่านไป พวกเขาจอดรถเลียบทางและพูดคุยกับเธอด้วย

สุธิดาซึ่งนั่งอยู่ที่ข้างคนขับลดกระจกลงมาคุย “อ้าว แพรนี่เอง วันนี้กลับดึกจังเลย ไปไหนมา?”

“ไปซ้อมเต้นมาค่ะ” เธอตอบ “ว่าแต่พวกน้ำมาหาพ่อแม่หนูหรือคะ?”

น้ำของเธอมีสีหน้าเฉือนลงเล็กน้อยแต่ก็ยังยิ้มออกมา “จะ...เดินกลับดี ๆ นะ ถนนแถวนี้มันเปลี่ยว” และก็ปิดกระจกลงก่อนจะเลี้ยวซ้ายออกจากซอยไป

นั่นคือครั้งสุดท้ายที่หนึ่งชนกพบญาติของตน

ที่งานศพของสามีภรรยาตระกูลจิตพล มีแขกมาร่วมงานเพียงญาติ ๆ ทางฝั่งพ่อ กฤติญดาผู้เป็นลูกสาว และเพื่อนร่วมงานของผู้ตายทั้งสอง งานศพมิได้จัดใหญ่โตอะไร พอให้มีพิธีตั้งสวดศพและเลี้ยงข้าวแขกผู้ มาร่วมงานเท่านั้นก่อนจะทำการฃาปนกิจศพในอีกสามวันให้หลัง

ครั้งแรกที่หนึ่งชนกเห็นลูกพี่ลูกน้องตัวเองในรอบหลายปี ในใจเธอรู้สึกเศร้าและเวทนาที่คนที่เธอรักจาก ไปในอายุเพียงสิบห้าปีเท่านั้น

“คนอายุเท่าหนูจะยืนด้วยลำแข้งตัวเองยังลำบากเลยล่ะ” หนึ่งในชนกว่า “ตอนที่ไปงานศพหนูก็ร้องไห้จนรู้สึกราวถ้าเกิดอะไรแบบนี้กับครอบครัวตัวเองจริง ๆ คงทำใจลำบากมาก”

กระนั้นในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดี ทางบริษัทของทั้งนายณัฐวุฒิและนางสุจิตามีสวัสดิการเงินช่วยเหลืองานศพ อีกทั้งเงินประกันชีวิตที่พ่อและแม่ได้ยกผลประโยชน์แก่ลูกสาวของตนแต่เพียงผู้เดียวก็มีมูลค่ารวมกันสูงกว่าสิบล้านบาท ซึ่งหลังจากงานศพผ่านไป พ่อของหนึ่งในชนกว่าก็เสนอตัวจะเป็นผู้ปกครองให้กฤติญดาหลานสาวของตน

ในครั้งแรกเธอไม่คิดว่าพ่อกับแม่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือลูกที่ลูกน้องผู้นี้ด้วยซ้ำ อีกทั้งยังรู้สึกว่ารำคาญของต้นต้นทุรังจะเอากฤติญดาไปอยู่กับตนให้ได้แม้ว่าครอบครัวของณัฐวุฒิ บิดาผู้เสียชีวิตต้องการรับเธอไปดูแลมากกว่า ทั้งสองฝั่งได้เถียงซ้ำซากหลายคราวจนสุดท้ายครอบครัวของณัฐวุฒิต้องยอม ด้วยพฤติกรรมเช่นนี้ยิ่งสร้างความเคลือบแคลงใจแก่หนึ่งในชนกว่าการรับเด็กสาวผู้นี้มาเป็นสมาชิกคนใหม่ของบ้านเป็นไปได้โดยเจตนาอันบริสุทธิ์หรือไม่

หนึ่งในชนกว่าไม่เคยรู้เลยว่าการจัดการเรื่องทรัพย์สินของผู้ที่จากไปจะยุ่งยากวุ่นวาย พ่อแม่ของตนต้องทำเรื่องขอเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมและเป็นผู้จัดการมรดก ซึ่งมรดกที่พ่อแม่ของหลานสาวทิ้งไว้ก็มีเพียงทรัพย์สินในที่พักและเงินฝากในบัญชีเท่านั้น ส่วนเงินประกันชีวิตนั้นแม่บอกกับเธอว่ากฤติญดาดูเหมือนจะได้ส่วนแบ่งมานิดหน่อยเท่านั้นโดยอ้างว่านำไปใช้จ่ายเพื่อทำเรื่องขายห้องคอนโดมิเนียมของกฤติญดา

“หนูยังสงสัยเลยว่าพ่อกับแม่มีสิทธิขนาดเอาเงินประกันของด้าไปได้ด้วยเหรอ” เด็กหญิงตั้งข้อสังเกต “เอจจริง ๆ แม่ก็ทำเหมือนว่าหนูโง่ไม่รู้เรื่องกฎหมายอะไรแม้แต่ชนิดเดียว โทกหน้าด้าน ๆ”

ทว่าในเวลาเพียงไม่ถึงปี การดำเนินการทางกฎหมายต่าง ๆ ก็เรียบร้อย ในตอนนี้กฤติญดาได้เป็นสมาชิกอีกคนของบ้านบางบัวตามกฎหมายแล้ว ทว่าการเข้ามาของลูกที่ลูกน้องคนนี้ทำให้หนึ่งในชนกว่าเคลือบแคลงว่าบ้านที่ตนอยู่และเติบโตนี้ แท้จริงคือสรวงสวรรค์หรือขุมมรกกันแน่

“ตอนที่ด้ายายของเข้ามาในบ้าน เธอได้ห้องนอนเก่าของพี่สาว” หนึ่งในชนกว่าเล่าเหตุการณ์ในวันที่กฤติญดาย้ายมาในวันแรก “ด้าดูเหมือนจะพอใจมาก หนูก็เข้าใจว่าเธอคงเศร้าที่พ่อแม่จากไป ตอนที่หนูจะไปช่วยเธอกับออกมาสั้น ๆ ว่า ‘แม่แพรนี่เก่งนะ น้องสาวตายไปทั้งคนไม่คิดจะร้องไห้’

“หนูออกจะงุนอยู่หน่อย ๆ ที่พูดถึงแม่แบบนั้น แต่ก็ปล่อยไปเพราะคงจะเป็นช่วงที่เธอกำลังโทษใครสักคน... ใครก็ได้เพื่อความเศร้านั้นหายไป”

ประจวบเหมาะกับช่วงที่กฤติญดาย้ายมาอยู่บ้านตระกูลบางบัวใหม่ ๆ เป็นช่วงปีใหม่ที่พอดี ในวันที่ 31 ธันวาคมทุกคนจึงคิดจะกินเลี้ยงเฉลิมฉลองกันและรอนับถอยหลังสู่วันปีใหม่ผ่านโทรทัศน์ วันนั้นแม่ของเธอซื้อ

อาหารและข้าวของหลายอย่าง เตรียมเตาไฟฟ้าสำหรับย่างเนื้อ ในครัวนั้นวุ่นวายเพราะจู้ ๆ พ่อที่ไม่คิดจะ
แต่งานบ้านเลยก็ขออาสาช่วยแม่ล้างผัก

หนึ่งชนกได้ยินบทสนทนาระหว่างพ่อกับแม่ “ไหน ๆ เราก็เคลียร์หนี้สินของเราหมดแล้ว วันนี้ก็ขอมี
ความสุขสักวันหนึ่งนะ” ซึ่งแม่ก็ยิ้มน้อย ๆ ไม่ได้ตอบอะไรกันอีก มีเพียงลูกสาวเท่านั้นที่รู้สึกทะเลาะง่ ๆ กับคำ
กล่าวของผู้เป็นพ่อ --- เขาใช้เงินใครเพื่อจ่ายหนี้ก้อนโตทั้งหมด จากการขายคอนโดมิเนียมของครอบครัวจิตพล
หรือเอามรดกจากหลานสาวตนไปใช้ เรื่องนี้เธอไม่อาจทราบ

ทว่าในวันนั้นกฤติญดาไม่ได้ร่วมฉลองกับที่บ้าน เธอออกจากบ้านไปตั้งแต่นั้นห่มและกลับมาอีกครั้ง
ในเวลาเที่ยงของวันถัดมา ไม่มีใครรู้ว่าเธอไปไหนหรือไปทำอะไร

พ่อของเธอเห็นกฤติญดาเดินผ่านห้องนั่งเล่นไปโดยไม่ทักทายก็หันไปคุยกับลูกสาว

“เฮอะ! ยายเด็กหัวสูงคนนั้น ขนาดเราให้ที่อยู่นั่นแล้วยังหยิ่งใส่อีก หายไปทั้งวันทั้งคืนแบบนี้คงไป
นอนกับผู้ชาย”

จนในที่สุด หนึ่งชนกก็เริ่มแน่ใจแล้วว่าพ่อแม่ของเธอมองใครก็ตามที่อยู่ในบ้านเป็นสมบัติของตนทั้งหมด --- ไม่
เว้นแม้แต่กฤติญดาเอง

มีอยู่สองสามครั้งที่เธอเห็นกฤติญดาคุยกับหนึ่งฤทัยแม่ของตน เรื่องที่จะออกไปอยู่เพียงลำพัง แต่อีก
ฝ่ายก็ปฏิเสธ เกือบกล่อมด้วยเหตุผลว่าหากไปอยู่คนเดียวจะลำบากเรื่องค่ากินอยู่ แม้หนึ่งชนกจะรู้สึกว่ายาก
ให้เธอออกไปอยู่คนเดียวตามที่ตั้งใจเพราะรู้สึกอึดอัดไม่น้อยที่อีกฝ่ายทำเหมือนครอบครัวเธอเป็นคนแปลก
หน้า แต่ก็ไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องนั้น

ครั้นถามเหตุผล เด็กสาวก็อธิบายว่า “ดำทำตัวเหมือนวิญญาณในบ้าน ไม่คุยกับใคร ไม่ฟังใคร ถึง
ขนาดไม่กินข้าวร่วมโต๊ะกันด้วยซ้ำ นี่จะกลับตอนไหนก็ไม่บอก บางทีก็กลับเร็ว บางทีก็กลับดึก”

จนกระทั่งวันหนึ่งในช่วงฤดูฝน ฝนตกหนักติดต่อกันหลายวันจนน้ำท่วมสูงในหลายพื้นที่ ช่วงใกล้หนึ่ง
ห่มซึ่งเป็นเวลาเมื่อเย็น พ่อที่ยังคงตงงานนั่งเอกเขนกดูโทรทัศน์รอแม่เรียกให้กินข้าว ส่วนหนึ่งชนกกำลังพิมพ์
โทรศัพท์คุยกับผู้ชายที่เธอกำลังคบหาอยู่ ทันใดนั้นกฤติญดาก็เดินเข้ามาในบ้าน เนื้อตัวเปียกชก ชุดนักเรียนสี
ขาวมีรอยดินรอยโคลนดูย่ำแย่ไปหมด

แม่ของหนึ่งชนกเดินเข้าไปถาม “ดำ เกิดอะไรขึ้นลูก ตัวเปียกเชียว...”

“ไม่มีอะไรคะ พอดีสะดุดล้ม” ว่าแล้วก็เดินขึ้นไปชั้นสอง

หนึ่งชนกยอมรับว่าเธอไม่รู้เลยว่ากฤติญดาจะถูกกลั่นแกล้งในโรงเรียน ที่แรกเธอมองจากบุคลิกก็คิดว่า
คงจะเป็นพวกชอบแกล้งคนอื่นด้วยซ้ำไป แต่ด้วยรอยพื้นรองเท้าตามเสื้อผ้า และแผลถลอกอีกทั้งแผลฟกซ้ำทำ
ให้เธอรู้สึกเห็นใจ คินนั้นจึงตัดสินใจขึ้นไปคุยกับเด็กสาวหลังกินข้าวเย็นเสร็จ

เมื่อเปิดห้องนอนของกฤติญาอันเคยเป็นห้องของพี่สาวตน ก็แปลกใจที่ข้าวของของพี่สาวบางส่วน ยังคงอยู่ที่เดิม โปสเตอร์ศิลปะบนกำแพง ตู้เสื้อผ้า เครื่องเขียนบางส่วน และกระดานไม้ก๊อที่มีภาพของกันต์อยู่ติดกับเพื่อน ๆ ในสมัยที่ยังเรียนมหาวิทยาลัยอันเป็นของขวัญในวันปัจฉิมนิเทศของพี่สาวเธอ

กฤติญาสวมชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น ทำท่าเหมือนตั้งใจว่าจะนอนแล้ว กำลังเซ็ดผมที่เปียกชื้น หลังจากอาบน้ำอยู่ เธอดูเก็บซ่อนความหวาดเกรงไว้ในใจสุดซึ้ง

หนึ่งชนกมองไปรอบห้องก่อนจะพูดขึ้นว่า “ยังเหมือนเดิมเลย...ด้า เธอไม่ต้องเกรงใจหรอก อยากร้ายอะไรในห้องก็ย้ายไป พี่เฟิร์สเขาออกไปอยู่คนเดียวแล้ว”

“ไม่หรอก” ว่าแล้วก็มองดูภาพของพี่สาวที่ติดบนกระดาน สายตาดูราวกับกำลังมองเห็นความหวัง, หรือกล่าวอีกนัยคือกำลังฝันลม ๆ แล้ง ๆ “ไม่อยากรื้อความทรงจำดี ๆ ของเขา”

“ไม่ต้องมางมาเธอหรอก เรียกว่าแฟร์ก็ได้ ไม่ใช่คนห่างคนไกลที่เหนียวเหนียว”

เด็กสาวไม่โต้ตอบอะไร หนึ่งชนกเข้าไปนั่งที่เก้าอี้โต๊ะทำงาน มองดูแม่คูปักของกฤติญาก็ได้แต่พยักหน้า รู้สึกอิจฉาหน่อย ๆ ที่พื้นฐานครอบครัวเดิมเธอดูจะมีฐานะติดกับครอบครัวเธอมากโข

“นี่ ที่โรงเรียน...ด้าโดนเพื่อนแกล้งหรือ?”

กฤติญายืดตัวขึ้นก่อนจะถอนหายใจ “มาคุยเพราะเรื่องนั้นเองหรือ?”

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงไม่บอกเราบ้าง?”

“บอกไปก็ไม่รู้ใครช่วยได้ --- พ่อแม่ฉันตายไปแล้ว”

“แต่ให้ลูไปกับป้า --- ”

ฉับพลันอีกฝ่ายก็ถูกบีบบีบพุ่งเข้ามาประชิดตัวกับหนึ่งชนก มือหนึ่งจับไหล่ อีกมือจิกเบาะพนักพิงแน่น

“ถ้าไม่คิดว่าเธออายุเท่าฉันป่านนี้ฉันฆ่าเธอไปนานแล้ว!”

เสียงนั้นแผ่วเบาราวกับเสียงกระซิบ แต่เด็กสาวสัมผัสได้ว่าลูกพี่ลูกน้องของเธอมีแต่ความเกลียดชังอาฆาต และเสียใจผสมปนเปในแวตานั้น ในตอนนั้นเธอได้แต่หนึ่งอึ้ง ไม่เคยถูกใครพูดว่า ‘จะฆ่าเสียให้ตาย’ มาก่อน และคิดว่าคนที่พูดแบบนี้คงต้องเหลือรอดกับอะไรสักอย่างแล้วจริง ๆ

และนับตั้งแต่นั้น หนึ่งชนกจึงเลี่ยงพบหน้าอีกฝ่ายหากไม่จำเป็น เข้าใจว่าเธอคงจะโทษครอบครัวเธอที่ทำให้พ่อแม่ของเด็กสาวต้องตายและจึงพาลโกรธเธอด้วย หนึ่งชนกทนความรู้สึกนั้นไม่ได้

ประมาณหนึ่งปีก่อนหน้า มีอยู่วันหนึ่งเขาเรียกให้เธอมานั่งที่โต๊ะรับประทานอาหารทันทีที่เธอกลับมา หนึ่งชนกร่วมโต๊ะด้วย ได้ยินทุกบทสนทนา

“ลุงว่าจะให้เราลาออกจากคอนแวนต์” ชนกันต์พูด “ค่าเทอมที่นั่นแพงไป ลุงสู้ไม่ไหว”

กฤติญดาห้ามหน้าหนึ่งได้แต่ฟังผู้ปกครองคนใหม่ของตน หนึ่งในคนรู้สึกตลอดมาว่านับวันพ่อของเธอก็เริ่มประพฤติกว้างวอกกับกฤติญดามากขึ้นประหนึ่งเธอจะเป็นสมบัติอีกชิ้น

“พ่อคะ ไหน ๆ ก็จะมี ม. 6 แล้ว ให้ดำเรียนให้จบเถอะ ย้ายไปตอนนี้มีปัญหาเสียเปล่า ๆ”

พ่อหันมามองตาชวาง

“แกไม่ต้องมายุ่ง!”

หนึ่งในคนก็จะพูดขึ้นมาอีกแต่แม่ดึงเธอกลับมาที่นั่งที่เดิมพร้อมสั่งให้เงียบ ลูกสาวได้แต่มองพ่อพูดตามใจตัวเองต่อไป

“และก็เรื่องเรียนพิเศษ ลูกจะหาที่เรียนใหม่ที่ถูกกว่านี้ ขอโทษด้วยนะที่บ้านเราไม่ได้ร่ำรวยเหมือนครอบครัวพ่อแม่หนู --- ”

ทว่ายังไม่ทันพูดจบ กฤติญดาที่อดทนมาสักพักหนึ่งก็ลุกเดินหนีขึ้นไปบนห้อง

พ่อยังคงเรียกชื่อหลานสาวตัวเองต่อไปก่อนจะหันมาบนกับหนึ่งชนก “เห็นมั๊ยเนี่ย พ่อเรียนที่ดี ๆ รวย ๆ แล้วทำตัวเหิงไม่ยอมฟังใคร ไม่คิดจะยอมเสียสละเพื่อครอบครัวบ้างเลย...เรียนที่ไหน ๆ ก็เหมือนกันทั้งนั้นเรียนพิเศษจะเรียนไปทำไม ไม่ได้จะโตไปเป็นหมอเสียหน่อย”

หนึ่งชนกคิดว่าพ่อเริ่มคุกคามอีกฝ่ายมากเกินไปแล้ว แต่เธอก็เหมือนกับพิชชุตม์, แม้จะเป็นญาติคนหนึ่งก็ตาม แต่ก็เพราะเป็นเด็กจึงมีเคยมองว่าตัวเองมีอำนาจอะไรในบ้านนี้

เมื่อสอบถามความคิดเห็นเรื่องที่ถูกกฤติญดาตั้งใจจะกระโดดตัดหน้ารถไฟว่ามีเหตุผลอย่างไร หนึ่งชนกมีท่าทางลำบากใจพอสมควร ก่อนจะตอบด้วยเสียงสั้น ๆ

“ถ้าให้หนูเล่า หนูต้องเริ่มเล่าจากตอนที่ดำเป็นข่าวแล้ว”

วันที่ 16 กันยายน, หลังจากที่กฤติญดาถูกเรียกตัวไปคุยกับเจ้าหน้าที่ในสถานีรถไฟก็ตกเตียงเธอเล็กน้อยก่อนจะปล่อยตัวไป แต่หลังจากนั้นกฤติญดาไม่ไปที่โรงเรียน เธอกลับแะนั่งหาอะไรกินอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าไม่ไกล ส่วนนี้มีผู้พบพยานหลักฐานโดยบังเอิญจากวิดีโอที่ผู้ใช้โซเชียลมีเดียผู้หนึ่งถ่ายเอาไว้ในร้านอาหารแห่งหนึ่งในห้างสรรพสินค้านั้น ซึ่งติดใบหน้าของกฤติญดาชัดเจนทีเดียวจนสามารถยืนยันได้ว่าเธออยู่ที่นั่นในช่วงสิบเอ็ดนาฬิกา จนกระทั่งที่บ้านพบว่าเธอกลับมาในเวลาสองทุ่มแต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร

จนกระทั่งวันที่ 17 กันยายนเป็นต้นมา ซึ่งเป็นวันที่ข่าวเริ่มนำเสนอเรื่องราวของกฤติญดา ที่บ้านตระกูลบางบัวเองก็มีนักข่าวจากหลายสำนักมารุมล้อมไม่ต่างกัน ละแวกนั้นวุ่นวายไปด้วยผู้คน ทำให้นับตั้งแต่วันนั้นชนกันตึ๊งอาสาขับรถพาลูกสาวไปส่งที่โรงเรียนทุกวัน ส่วนกฤติญดานั้นยังอยู่แต่ในบ้านไม่ออกจากห้องนอนเลยยกเว้นจะลงมากินอาหาร

ในช่วงที่นักข่าวยังคงกระหายอยากได้ภาพของกฤติญดาเด็กสาวผู้รอดชีวิต ด้วยมีสื่อมารุมล้อมจำนวนมากทำให้คนในชุมชนก็พลอยโดนรบกวนไปด้วยและมาร้องเรียนกับครอบครัวบางบ้านให้ช่วยจัดการหลานสาวตัวเอง

ในเย็นวันนั้น ชนกันต์ที่ทนไม่ไหวจึงตะโกนโวยวายกลางโต๊ะข้าว

“เป็นบ้าอะไรถึงคิดจะไปฆ่าตัวตาย ไม่สำนึกบุญคุณที่พ่อแม่แก่ให้ชีวิตแกมารีงฮี้?”

หนึ่งชนกถอดความครบถ้วนทุกถ้อยคำ ครั้นเมื่อคิดว่าตัวเองไม่อาจทนได้อีกต่อไปจึงออกหน้าปกป้องกฤติญดา

“พ่อพูดกับด้าแบบนี้ได้ไง?”

“แกเป็นเด็กแกจะไปรู้อะไร! พวกเราลำบากมาตั้งเยอะแกก็รู้ พ่อเสียเงินเพราะโดนโกงไปตั้งเท่าไรแต่พ่อไม่เคยคิดอยากจะทำตายเลย พ่อสู้เพื่อพวกแกมาตลอด ถึงขนาดยอมขายรถ ขายของนู่นนี่ไปหมด และนี่ พ่อของด้าเขาก็มีบุญคุณกับพ่อมากขนาดนี้ แต่ทำไม --- ”

“ใช่เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกับด้า พ่อเน้นแหละเงงเอาเงินไป --- ”

หนึ่งชนกคิดมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่าเรื่องการเอาเงินไปลงทุนกับอะไรเสี่ยง ๆ เป็นเพราะความไม่รู้ไม่เท่าทันของพ่อเพียงคนเดียวแต่กลับสร้างปัญหาให้ทุกคน ซึ่งตนก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมแม่ พี่สาว หรือญาติคนอื่น ๆ ก็ยังช่วยเขา เธอรู้สึกที่พ่อของตัวเองไม่ใช่คนที่น่าชื่นชมอีกเลยหลังจากเกิดเรื่องดังกล่าว

ไม่ทันที่ลูกสาวจะเถียงจบ พลันเสียงหวีดร้องแห่งโศกสะทกสะท้านผ่านม่านแห่งความเงียบงัน ชนกันต์ขว้างจานกับข้าวที่ใกล้มือเฉียดพื้นหัวกฤติญดาไปกับหนึ่งชนกไป จานกระเบื้องกระแทกผนังแตกเป็นเสี่ยง ๆ เศษกับข้าวกระจายไปทั่ว ทั้งรอยเลอะเทอะทั้งบนกำแพงและบนพื้น แม่ถึงกับยกมือปิดปากมือไม้สั่นเพราะนางรู้ดีว่าเวลาชายผู้นี้โมโหร้ายขึ้นมาจะเป็นอย่างไร หนึ่งชนกเองก็ตกใจ เพราะแม้จะเห็นพ่อเคยทุบตีแม่มาก่อน แต่ก็ไม่รู้จักพ่อที่ทำถึงขั้นลงมือโดยไม่คำนึงถึงลูกสาวตัวเอง

เมื่อเล่าไปถึงจุดหนึ่ง เด็กสาวก็กอดอกก่อนจะอธิบายสายตาของพ่อด้วยความหนักใจ

“ตอนนั้นพ่อจ้องมาเหมือนกำลังจะกินเลือดกินเนื้อ หนูรู้สึกเลยว่าถ้าเขาคิดจะฆ่าใครตายเขาจะทำโดยไม่ลังเลแน่นอน --- อาจจะเป็นอคติส่วนตัวด้วยแต่พอคิดูอีกที...ถ้าเกิดเขาข้ามเส้นไปถึงขั้นนั้นแล้วกับลูกตัวเองก็คงทำได้เหมือนกัน”

ทว่าสถานการณ์ในวันนั้นจบลงเมื่อกฤติญดาลุกขึ้นและบอกว่าจะแยกไปอยู่คนเดียวสักพัก

“หนูขอโทษค่ะที่สร้างปัญหาให้ลูกกับป้า หลังจากนั้นหนูจะไปอยู่โรงแรมสักพัก ว่างยังไงถ้าโรงเรียนติดต่อ หนูมาก็รีบกลับไปบอกไปอย่างนั้นละกันค่ะ”

หนึ่งชนกเล่าเพิ่มเติมถึงตอนที่เธอขึ้นไปคุยกับเด็กสาวที่กำลังเก็บเสื้อผ้าลงกระเป่า

“ด้า เราขอโทษเรื่องพ่อด้วย”

กฤติญาตาเหลือบมองเป็นการหยิ่งเชิงแต่ไม่พูดอะไร เด็กสาวว่าต่อ

“เราเองก็ตกใจเหมือนกันที่พ่อทำแบบนั้น ปกติเขาไม่ใช่คนโมโหร้าย กับคนในครอบครัวมันก็ปกติแหละ แต่ว่า --- ”

“เธอยังไม่รู้จั๊กจุกกันดีพอ” เด็กสาวปิดกระเป๋าก่อนจะสะพายเป้ ยกกระเป๋าหิ้วใบใหญ่เดินผ่านหน้าเธอไป “ถ้าเกิดเธอรู้จั๊กเขามากกว่านี้ล่ะเธอก็คงคิดอยากจะตายเหมือนกัน”

คำวันนั้นกฤติญาตาออกจากบ้านไปอย่างเงิบ ๆ หลังจากที่สี่ล้อกลับไปหมดแล้ว เมื่อเธอไม่อยู่แม่และพ่อก็ดูจะใช้ชีวิตได้สะดวกขึ้นเพราะสามารถอ้างกับนักข่าวได้ว่าหลานสาวไม่อยู่ที่นี่ ทว่าสำหรับหนึ่งชนกแล้วเธอก็กลับรู้สึกหนักใจกว่าเดิม คำพูดของลูกพี่ลูกน้องของเธอยังคงฝังอยู่ในใจไม่หายไปไหน

นิสัยหนึ่งของกฤติญาตาที่หนึ่งชนกรู้้นนอกจากไม่ค่อยสูงส่งกับใครแล้วคือความฉลาด เธอคิดว่าหากกฤติญาตาทำอะไรเกี่ยวกับพ่อของเธอก็ต้องไปหาทางสืบจนรู้ได้แน่ ๆ และก็เป็นที่จริง ๆ เมื่อต่อมาครูที่ปรึกษาของห้องได้เดินทางมาบ้านของกฤติญาตาเนื่องจากทราบข่าวที่เกิดขึ้น และได้พูดคุยกับแม่และหนึ่งชนกเย็นวันนั้นพ่อไม่อยู่ที่บ้าน แม่จึงดูผ่อนคลายขึ้นจนสัมผัสได้

“มีอยู่ช่วงหนึ่งที่น้องดำเขาไม่เข้าเรียนสองสัปดาห์คะ” ครูจากโรงเรียนของกฤติญาตาบอก “ที่จริงหลังจากพ่อก่อนน้องเสียไปผลการเรียนก็ตกต่ำลง และก็เหมือนจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้ด้วย”

แม่ถามครูที่ปรึกษา “ดำหยุดเรียนไปตอนไหนหรือคะ?”

“สักช่วงกุมภาพันธ์ ได้คะ ก่อนขึ้น ม. 6 นี้เอง”

ช่วงเวลานั้นไม่ใช่วันสำคัญอะไรทั้งกับแม่หรือหนึ่งชนก แต่เด็กสาวเดาว่าในช่วงลูกพี่ลูกน้องเธอขาดเรียนไปน่าจะมีแผนอะไรบางอย่างแน่ ๆ

หลังจากครูจากโรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนเวนต์กลับไปแล้ว หนึ่งชนกรีบตรงไปยังห้องของพี่สาวพยายามค้นหาข่าวของทุกอย่างในห้องจนแม่ตามมาถาม “แพร์ แกหาอะไร?”

“เผื่อดำเขาทิ้งอะไรไว้”

“หมายความว่ายังไง?”

“แม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับพ่อดีป่ะ? อะไรก็ได้ จะเรื่องที่พ่อโดนโกงแล้วปิดบังหนูก็ได้”

“พูดอะไรของแก แพร์ พ่อเราไม่ได้ --- ”

“บอกหนูมา!”

ไม่ใช่เรื่องปกตินักที่หนึ่งชนกที่ทะเลาะกับแม่ เธอรู้สึกสงสารที่แม่ต้องกลั๊กลื่นผื่นทนกับชีวิตสมรสมาตลอด จึงพยายามช่วยเหลือแม่เท่าที่ทำได้คือทำตัวดีกับนางมาตลอด แต่เธอไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมคนเช่นแม่จึงยังคงทนอยู่กับชีวิตเช่นนั้นได้

ในครั้งแรกเธอคิดว่าแม่จะตำหนิเธอ ทว่าอีกฝ่ายกลับพูดเสียงสั้น ๆ ก่อนจะบอกเป็นเชิงนัย
“พ่อแกจะกลับมาในอีกสิบห้าวันที่ถ้ารถไม่ติด เดี่ยวแม่ลงไปเตรียมกับข้าวก่อน”

และเธอก็พบจริง ๆ --- กฤติญดาซ่อนหลักฐานที่รวบรวมไว้ได้ฟูกที่นอน ในแฟลชไดรฟ์มีรูปถ่ายเด็กผู้หญิงอายุ
ประมาณ 11-15 ปีที่เธอไม่รู้จัก เด็กหญิงเหล่านั้นสวมชุดต่าง ๆ กัน ทั้งชุดนักเรียนคอสเพลย์ หรือชุดสายเดี่ยว
จนกระทั่งภาพต่อ ๆ มาก็เป็นเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับเธอหรือเด็กกว่าในสภาพร่างกายเปลือยเปล่าไม่มี
อะไรปิดบังร่างกาย แม้จะรู้สึกกระอักกระอ่วนแต่เธอก็ยังไม่เข้าใจข้อมูลเหล่านั้นอยู่ดี

ทว่านอกจากไฟล์รูปภาพแล้วก็ยังมีคลิปวิดีโออันหนึ่ง เธอคลิกเปิดดูทันที

วิดีโอนั้นคล้ายกับแอบถ่ายจากมุมหนึ่งซึ่งดูออกทันทีว่าเป็นชั้นหนังสือที่วางอยู่ปลายเตียงห้องนอน
ที่สาวเธอเอง กฤติญดาถูกผลักเข้าไปในห้องโดยชายคนหนึ่งซึ่งจากท่าทางและรูปลักษณ์นั้นบ่งบอกได้ชัดเจน
ที่เดี๋ยวนั้นนี่คือชนกันต์, พ่อของหนึ่งชนก

และต่อจากนั้น ทั้งเสียงฉีกทิ้งเสื้อผ้า เสียงขู่บังคับให้หลานสาวยอมมีเพศสัมพันธ์กับตนโดยไม่สนใจว่า
อีกฝ่ายจะเต็มใจหรือไม่ จากเดิมที่เด็กสาววางแบบบางพยายามขัดขืนจนท้ายที่สุดเธอก็เริ่มยอมแพ้ต่อ
โชคชะตาตัวเองในที่สุด ทุกอย่างในวิดีโอ นั้นยาวเกือบสี่สิบห้านาทีบันทึกทุกความชั่วร้ายที่พ่อของเธอกระทำต่อ
เด็กสาวอย่างไม่สิ้นสุด และก่อนจะจบวิดีโอ หนึ่งชนกยังจำเสียงที่พ่อพูดกับลูกพี่ลูกน้องของเธอได้เป็นอย่างดี

“ในเมื่อมึงอยู่บ้านฉันแล้วมึงก็ต้องตอบแทนบุญคุณคนที่ให้ที่อยู่ทีนอน” และ “กูเองก็อยากได้ไอ้แฟร์
มันเหมือนกัน แต่มันเป็นลูกสาวกู แม่มันคงไม่ยอม ถ้าได้พวกมึงสองคนมารุมกูคงจะสุดยอด”

หนึ่งชนกยังคงเล่าต่อไปแม้จะกลัวจนตัวสั่น

“ไม่ต้องบรรยายเลยว่าหลังจากนั้นหนูเป็นอย่างไร... ในห้องหนูปั่นป่วนไปหมด อ้วกออกมาไม่รู้กี่ครั้งต่อ
กี่ครั้ง พอเห็นใบหน้า เห็นมือ เห็นแขน เห็นขาตัวเองก็รู้สึกขยะแขยงตัวเองอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน พอมารู้ว่า
ตัวเองมีเลือดเนื้อเชื้อไขของ... หนูจะพูดยังไง --- โรคจิตหรือ? ปึศาจหรือ? นี่ยิ่งกว่าเดรัจฉานแล้วด้วยซ้ำ! แค่
จินตนาการยังไม่ไหวเลย แต่พอรู้ว่าพ่อของหนูทำแบบนี้จริง ๆ พูดแบบนี้จริง ๆ...”

หนึ่งชนกไม่ได้ขอให้หยุดสัมภาษณ์แม้จะอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมอีกต่อไป เธอบอกผมว่าต้องการระบาย
ทุกสิ่งออกมาให้หมด เล่าให้ฟังว่าต่อจากนั้นตนได้ลากแม่ขึ้นไปดูภาพในแฟลชไดรฟ์ ทว่าหลังจากเห็นทุกอย่าง
แม่ของตนก็ออกตัวปกป้องสามีทันที

“แม่รู้มานานแล้วละ ว่าพ่อแกชอบเด็ก”

คำพูดนั้นทำเอาหนึ่งชนกถึงกับอ้าปากค้าง รู้สึกชาวาบขึ้นมามากเหมือนโดนตบหน้าซ้ำอีกหน ในหัว
เริ่มนึกถึงคำพูดที่กฤติญดาทิ้งท้ายไว้ก่อนจะเดินจากบ้านหลังนี้ไปว่า ‘ถ้าเกิดรู้จักพ่อของเธอมากกว่านี้ละเธอคง
คิดอยากจะทำเหมือนกัน’... เสียงนั้นกลับมาเวียนซ้ำอื้ออึงอยู่ในหู

“แล้วแม่...ไม่ห้ามพ่อหรือ?”

หนึ่งฤทัยผู้เป็นแม่ปวดน้ำตา “มันก็ไม่ผิดอะไรนี่ ผู้ชายก็เป็นแบบนี้กันทั้งนั้น พ่อเขาไม่ใช่คนเดียวซะหน่อย แกก็รู้ว่าพ่อออกไปต่างจังหวัดบ่อย ๆ ก็คงมีอารมณ์เหงา ๆ บ้าง...”

“แต่ที่ทำกับด้าละคะ --- กับหลานสาวตัวเอง? หรือที่บอกว่าอยากจะ...กับหนู...?”

ครั้งเธอรู้ว่าลูกสาวตนรู้เรื่องที่สามีกระทำชำเราหลานสาวก็ถึงกับทรุดตัวนั่งบนเตียง ร้องไห้กระซิก ในใจลูกสาวอยากกรีดร้องออกมาดัง ๆ แต่ก็ทำได้เพียงแค่ว่า

“...แม่รู้หรือ?”

หนึ่งฤทัยพยักหน้าเมื่อเห็นว่าไม่มีเหตุต้องปิดบังต่อไป ลูกสาวเองก็คิดว่าไฉนกันหากเหตุมันโง่งมขนาดนี้ ภรรยาจะไม่สังเกตเห็นสามีว่าทำอะไรลับ ๆ ล่อ ๆ ก็แปลกพิลึก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะยอมปิดหูปิดตาทำไม่รู้ไม่ชี้กับพฤติกรรมอันผิดศีลธรรมขนาดนี้ได้ ความสับสน ความโกรธ และความโศกเศร้าประเดประดังเข้ามาในทีเดียว

วันนั้นหนึ่งชนกตัดสินใจหนีออกไปนอนค้างที่บ้านเพื่อนแต่ไม่เล่าอะไรให้ฟัง เธอบอกว่าตัวเองไม่รู้จะจัดการกับสิ่งที่เห็นอย่างไร ครั้นใจสงบลงและไม่รู้จะหนีไปไหนได้จึงกลับมาซุกหัวนอนที่บ้านดังเดิม --- ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพ่อแม่ได้เปลี่ยนไปแล้ว หนึ่งชนกอธิบายบรรยากาศในบ้านหลังจากที่ตัวเองรู้ความจริง และแม่รู้ว่าเธอและหลานสาวล่วงรู้ความลับอันดำมืดที่สุดของชายหัวหน้าครอบครัวไว้ดังนี้:

“หลังจากวันนั้น หนูไม่เคยเห็นพ่อกับแม่เป็นคนอีก --- ทั้งสองคนเหมือนปีศาจที่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรหนู ต่อจากนี้ หนูรู้สึกไม่ไว้วางใจผู้ชายคนอื่นอีกเลย ไม่ว่าเขาจะเดินผ่านหนูไป ไม่อยากแม้แต่จะกินข้าวด้วยกัน จับช้อนกลางอันเดียวกัน นั่งอยู่ในรถคันเดียวกัน หายใจในบ้านหลังเดียวกัน หรือแม้แต่ในโลกใบเดียวกันก็ตามที่...มันน่ารังเกียจไปหมด

“เวลาหนูเห็นพ่อ ลุง หรือญาติคนอื่น ๆ ของเพื่อน หรือแม้แต่ผู้ชายที่เดินผ่านไปมาตามท้องถนน หนูก็นึกสงสัยว่าเขาจะเป็นพวกใคร่เด็กแบบที่พ่อเป็นรีเปล่า คิดอยากจะมีอะไรกับหลานสาว ลูกสาว หรือน้องสาวตัวเองรีเปล่า และผู้หญิงที่เป็นภรรยา แฟน หรือลูกหลานเขาจะมองว่านี่คือเรื่องปกติแล้วทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เพราะเชื่อว่านี่คือนิสัยผู้ชายปกติรีเปล่า

“พ่อหนูไม่ใช่คนเดียวที่เป็นแบบนี้ หนูรู้ดี แต่หนูเข้าใจเลยว่าคำว่าอยากตายของจริงมันเป็นอย่างไร ที่ไม่ใช่แค่พูดเล่น ๆ --- เหมือนกับว่าถ้าแบกความบิดเบี้ยวและความต่ำทรามนี้ไว้บนบ่าต่อไปสู้อให้ตายไปแล้วไม่รู้รู้เลยยังจะดึกว่า...ด้าเองคงจะรู้สึกแบบนั้น เพราะแบบนั้นเธอถึงได้คิดจะทำเช่นนั้นที่สถานีรถไฟ”

ข้อมูลในแฟลชไดรฟ์นั้นเป็นหลักฐานให้แก่ตำรวจในเวลาต่อมา ซึ่งนอกจากนี้ จากคลิปวิดีโอดังกล่าวก็ปรากฏหนึ่งในหลักฐานสำคัญที่ช่วยเบิกทางไปสู่ความจริงที่ใหญ่กว่านั้น หนึ่งชนกเลื่อนวิดีโอที่ตนดูซ้ำแล้วซ้ำ

หนึ่งชนกเล่าว่า “ครูพูดว่าเด็กคนนั้น (กฤติญดา) คิดสั้น ไม่นึกถึงพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่อยู่ข้างหลัง และบอกว่าโชคดีแล้วที่มีคนมาช่วย...หนูก็รู้สึกโมโหอยู่หรอก แต่มีอยู่ประโยคหนึ่งที่ว่า ‘คนที่พยายามฆ่าตัวตายครั้งหนึ่ง หากไม่ได้รับการดูแลอาจจะมีโอกาสฆ่าตัวตายอีก’ เลยทำให้หนูกลัวว่าถ้าอาจจะพยายามทำแบบนั้นอีกครั้งก็ได้”

ด้วยเหตุนี้ ทำให้เธอพยายามติดต่อกฤติญดาอีกครั้ง แต่แม้จะโทรศัพท์ไปอย่างไรกฤติญดาก็ไม่เคยรับสาย จนไปทราบโรงแรมที่เธอพักโดยบังเอิญจากโซเชียลมีเดีย

และในวันที่ 31 ตุลาคมนั่นเอง หนึ่งชนกจึงตัดสินใจไปพบเธอด้วยตนเอง

เวลา 22:26 น. เธอตรงไปติดต่อกับพนักงานให้โทรศัพท์เรียกกฤติญดาลงมาที่ล็อบบี้ ครั้นเด็กสาวลงมาให้หนึ่งชนกเห็นหลังจากหายหน้าหายตาไปเกือบสองเดือนเธอก็เกิดกังวลขึ้นมา มองดูใบหน้าของลูกพี่ลูกน้องที่ไม่เหมือนเธอเลยแม้แต่น้อย เด็กสาวคนนั้นไว้ผมยาว ผิวขาวละเอียด แต่ยังคงมีแววมองเศร้าๆ อยู่ไม่สร่าง

“ต้า” หนึ่งชนกเริ่มพูดเมื่อเห็นว่ากฤติญดาดูจะไม่พอใจอยู่หน่อย ๆ “ออกไปคุยข้างนอกหน่อย --- เรื่องพ่อ”

ครั้นออกมาคุยหน้าโรงแรม หนึ่งชนกหยิบเอาแฟลชไดรฟ์จากกระเป๋าเสื้อผู้ต้อออกมา มือสั่นเทาจนยากจะควบคุมได้ แต่กฤติญดาผู้ถูกกระทำกลับดูจะใจเย็นผิวดำดั่ง อยากรู้เสียหนึ่งชนกก็เห็นว่าเธอกำลังอดกลั้นอารมณ์ที่กำลังจะพรุ่งพรูออกมา

“...รู้แล้วสินะ”

ได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้าก่อนจะเริ่มร้องไห้ “ต้า...เราจะทำยังไงดี?” กลับกลายเป็นว่าวันนั้นหนึ่งชนกเป็นฝ่ายที่พรุ่งพรูทุกอย่างแทนที่กฤติญดาจะได้พูดอะไร

“เรา...เราไม่รู้จะพูดยังไงดี เราไม่นึกเลยว่าพ่อ...พ่อ...เขาจะเป็นคนแบบนี้...เขาจะทำกับต้าแบบนี้...”

“ไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่เป็นไรได้ยังไง เพราะเรื่องนี้ใช้มัยที่ทำให้ต้าคิดจะกระโดดตัดหน้าให้รถไฟทับ เพราะเรื่องนี้ใช้มัยที่ทำให้ต้าเกลียดเรา?”

กฤติญดาถอนหายใจก่อนจะพูด น้ำเสียงแม้จะห้วนสั้นแต่ก็ดูคล้ายจะเจ็บใจความเห็นใจลูกพี่ลูกน้องตัวเองอยู่ในที

“เรื่องที่เคยพูดไม่ดีไปก่อนหน้านี้เนี่ย เราไม่ขอโทษหรอกนะ แต่เธอลองกลับไปดูวิดีโออีกทีสิ”

“ยังไงนะ?”

“พ่อของแฟร์มาพ่อแม่เรา”

หนึ่งชนกแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง พลันความทรงจำที่เห็นพ่อกับแม่ของกฤติญดาขับรถออกจากซอยและ
ตกทายเธอในวันก่อนหน้าที่จะรู้ข่าวการเสียชีวิตก็วนกลับมาเล่นซ้ำในสมองอีกครั้ง เธอไม่นึกเลยว่าบาปกรรมที่
คนในครอบครัวตัวเองได้สร้างไว้จะหนักหนาไปกว่าแค่คุกคามทางเพศกฤติญดา จินตนาการไม่ออกด้วยซ้ำว่า
มนุษย์จะเช่นฆ่ากันได้ง่ายดายราวกับกินข้าว --- แต่ ณ ขณะนั้นเธอไม่อาจปฏิเสธเด็กสาวตรงหน้าได้อีกต่อไป
ว่าตนก็สังหารณ์เช่นนั้นมาก่อนเช่นกัน

กฤติญดาก้มหน้าพูด น้ำเสียงเบาลง

“ตอนแรกเราก็ไม่ได้เอะใจหรอก แต่ก่อนหน้าที่พ่อแม่จะเสียเรารู้มาว่าที่บ้านไปค้าประกันให้ลูกกันต
เยอะมาก พ่อเองก็ออกเงินช่วยหนี้ที่ลูกกันตโดนโกง ขนาดที่ว่าให้ยาเราช่วยด้วยซ้ำไป...แต่พ่อก็ไม่รู้ว่าจะเอา
ทรัพย์สินอะไรไปค้าให้ลูกกันตแล้วก็เลย...”

“แสดงว่าวันนั้น ที่เขาไปบ้านเราก็...”

กฤติญดาเงยหน้าขึ้น “แพร์เห็นหรือ?”

“เปล่า” เธอส่ายหน้าก่อนจะเล่ารายละเอียดคร่าว ๆ ให้อีกฝ่ายฟัง “แค่เห็นตอนขับรถออกมาจากปาก
ซอย ตอนกลับไปบ้านก็เห็นว่ามิแก้วน้าสองใบไว้รับแขกแหละ แต่ว่ามันเกี่ยวกันยังไง?”

กฤติญดาจึงเปิดเผยให้ฟังว่าหลังจากที่เธอย้ายมาอยู่กับตระกูลบางบัว ในวันที่เธอลงบ้านเร็วหรือ
โรงเรียนหยุดในโอกาสใด ๆ หากมีโอกาสนายชนกันตจะเข้ามาหาเธอและล่องละเมียดทางเพศ จนในที่สุดกฤติญ
ดาจึงตั้งกล้องโทรศัพท์แอบถ่ายเหตุการณ์ทั้งหมดเอาไว้ และตามที่ได้เด็กสาวกล่าวอ้าง ชนกันตนั้นเปิดเผยแทบ
ทุกอย่างโดยไม่มีท่าทีสำนึกผิดว่าตนเคยซื้อประเวณีเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ อีกทั้งบอกว่าตนกับภรรยาตั้งใจ
ฆ่าพ่อกับแม่ของกฤติญดาส่วนหนึ่งเพื่อไม่ให้ณัฐภูมิเปิดเผยความลับเรื่องพฤติกรรมใคร่เด็กของตน อีกทั้งเมื่อ
หนึ่งฤทัยสังเกตเห็นว่านางสุธิดาผู้เป็นน้องสาวกำลังรักษาการนอนไม่หลับ จึงสมุห้วงวางแผนโดยนางหนึ่งฤทัย
ขโมยยานอนหลับในวันที่ไปเยี่ยมน้องสาวก่อนจะใช้มันในวันเกิดเหตุเพื่อทำให้สองสามีภรรยาจิตพลหลับใน
จนกระทั่งเสียชีวิต หลังจากนั้นชนกันตผู้เป็นสามีจึงรีบเข้ามาเป็นผู้ปกครองและผู้จัดการมรดกของหลานสาว
โดยหวังทรัพย์สินจำนวนมาก --- จากทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ก่อเหตุสารภาพมาทั้งหมด กฤติญดาจึงจำจางวานนักสืบเอกชนสืบ
หาความจริงในทุกประเด็นที่กล่าวมา ซึ่งจากการสืบสวนนั้นสามารถเข้าถึงได้เพียงว่านายชนกันตเคยซื้อ
ประเวณีเด็กมาก่อน แต่ประเด็นการเสียชีวิตของพ่อแม่ ด้วยว่าทางตำรวจปิดตัวคดีไปแล้วและอำนาจของ
นักสืบเอกชนไม่อาจเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ เด็กสาวจึงยอมรับสิ่งที่เธอพูดมาอาจเป็นแค่ข้อสันนิษฐานเท่านั้น

แน่นอนว่าหนึ่งชนกไม่อาจเข้าใจและจัดการทุกสิ่งที่ได้ยินได้ในทันที เธอบอกกับผมว่าเหมือนทุกอย่าง
หยุดนิ่ง รู้สึกหนักและซาไปทั่วร่างเสมือนมีใครทุบเธอจากข้างหลัง น้ำตาที่ไหลอาบสองแก้มพลันก็พร่างพรู
ออกมาจนยากจะควบคุม ตนรู้สึกอายนี่ต้องร้องไห้ละล่ำละลักเหมือนจะเป็นจะตายทั้งที่เหยื่อที่เคยเจ็บปวดจริง
ๆ ยืนตรงหน้า

“แล้ว...เราต้องทำยังไง? ที่เธอทิ้งแฟลชไดรฟ์นี้ไว้ก็เพื่อรอให้เราเปิดไหม?”

กฤติญดาพูดเสียงขึ้น ๆ

“ฉันไม่รู้ เธออยากทำอะไรทำ”

ก่อนจะเดินกลับเข้าลิโอบปีไป แม่หนึ่งชนกจะวิ่งตามเข้าไปทว่าก็ไม่ทันเสียแล้ว เด็กสาวเดินผ่านประตูที่ต้องใช้คีย์การ์ดและเข้าไปแล้วขึ้นลิฟต์ ทิ้งให้เธอทุกซททกับความจริงอยู่อย่างนั้น

เมื่อเล่าถึงเรื่องที่พิชยุตม์เคยบอกว่าเขาพบกฤติญดาคุยกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งในช่วงสี่ทุ่ม หนึ่งชนกยอมรับว่านั่นคือเธอเอง

“หลังจากนั้นหนูก็รู้ว่าต้าตายแล้ว” หนึ่งชนกพูด “ที่จริง...หนูไม่รู้ว่าพูดตอนนี้แล้วจะดีรีเปล่า แต่ในวันที่หนูไปหาต้า พ่อของหนูก็หายไปตั้งแต่บ่ายสาม พอหนูกลับมาถึงบ้านตอนเที่ยงคืนก็ยังไม่เห็นพ่อกลับมา”

โดยสรุปแล้ว เธอสงสัยว่าพ่อของเธออาจมีส่วนกับการเสียชีวิตของกฤติญดา กระนั้นก็ไม่มีความหลักฐานใดเอาผิดเขาได้ พ่อของเธอกลับมาในเช้าของวันที่ 1 พฤศจิกายนพร้อมยาแก้อาการเมาค้าง ก่อนที่ทุกคนจะทราบข่าวของญาติตัวเองจากรายการข่าวภาคเช้า

“มันเหมือนโลกของหนูซัดไปซ้ายที่ขวาที่ แทบไม่มีสติรับรู้อะไรเลย พอหนูรู้ข่าวก็รีบหนีออกจากบ้าน เก็บเสื้อผ้าข้าวของของตัวเอง คิดว่าจะหนีไปนอนบ้านเพื่อนสักพัก แต่ว่าวันนั้นเป็นวันจันทร์ ไม่มีใครหยุดอยู่บ้านเลย แต่ก็ไม่กล้าพอจะไปโรงเรียน สุดท้ายหนูเลยไปฆ่าเวลาทั้งวันในห้าง...นั่งร้องไห้อย่างไม่อายที่นั่น ยังคงน้ำตาซึมตอหนึ่งปีที่เอสยาวไปจนถึงแถวที่เป็นคอนโดฯ เก้าของต้า หนูมองดูตึกสูงนั้น ได้แต่คิดว่าเมื่อคืนหนูพูดอะไรผิดไปรีเปล่าจนผลักดันให้เธอฆ่าตัวตาย ไม่มีอะไรที่หนูเข้าใจได้เลย”

และในตอนนั้นเอง ขณะเดินทางเข้าไปชอยหนึ่งซึ่งตัดผ่านชุมชนเล็ก ๆ เด็กสาวเห็นชายวัยรุ่นคนหนึ่ง ในชุดเสื้อกั๊กนักกีฬา สะพายกระเป๋าเป้ของโรงเรียนรัฐที่อยู่ใกล้ ๆ แต่แหวนเพชรที่นิ้วก้อยซ้ายทำให้เธอนึกขึ้นได้ว่าน่าจะเป็นเขาที่ไปถามหากฤติญดาที่บ้าน

หนึ่งชนกเรียกเขา ก่อนจะบอกว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของเด็กสาวที่เป็นข่าวว่าเสียชีวิตเมื่อเช้า และได้ทราบว่าเขาคือพิชยุตม์ คนรู้จักของกฤติญดาที่เธอไม่รู้เลยว่ายังมีตัวตนอยู่

พิชยุตม์พาหนึ่งชนกมายังสนามเด็กเล่นแห่งเดิมที่เขาพบกับกฤติญดาชอบมานั่งด้วยกัน ม้านั่งแม้จะเปลี่ยนใหม่แต่ก็ยังอยู่ในตำแหน่งเดิม ใต้ต้นไม้เขียวขจีที่โบกกิ่งไผ่ไปมาหยอกล้อกับสายลมยามเย็น

เด็กหนุ่มเอาแหวนบุษราคัมที่เด็กสาวผู้ตายฝากไว้ก่อนหน้านั้นคืนกับหนึ่งชนก “ต้าเอาใสนี้มาฝากไว้กับเรา ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม”

แต่เพียงแค่มองปราดเดียว หนึ่งชนกก็เข้าใจได้โดยไม่ยากเย็น

“ดำนี่...ฉลาดจริง ๆ”

พิชยุตม์ทำหน้าสงสัย

“ตัวคงจะเก็บนี้ไว้เป็นเงินก้อนสุดท้ายแน่ ๆ...เพราะบ้านเราไม่มีใครไว้ใจได้สักคนจึงต้องมาฝากไว้กับ นาย”

หนึ่งชนกว่า สีหน้าซีม ๆ ก่อนจะเปิดเผยทุกอย่างที่รู้ให้ฟัง รวมทั้งเรื่องที่พ่อของเธอทำกับครอบครัวเด็กสาวด้วย พิชยุตม์ในวันนั้นได้รับทราบทุกอย่างก็ถึงกับหน้าถอดสีแล้วร้องไห้ออกมาอย่างไม่อาย หนึ่งชนเองที่ร้องไห้จนตาแดงไม่มีน้ำตาเหลือแล้วก็ได้แต่มองอยู่เฉย ๆ เธอรู้ซึ่งอยู่แล้วว่าความจริงอันโหดร้ายนั้นเจ็บปวดขนาดไหน

หลังจากที่เด็กหนุ่มใจเย็นลงได้ เขาก็ถามขึ้น “แล้ว...วิธีโอนั้นละ ยังอยู่รึเปล่า?”

หนึ่งชนกพยักหน้า ก่อนจะพูดต่อ “เราขอโทษ...เราขอโทษจริง ๆ ที่พรากคนสำคัญของนายไป อย่างน้อย ถ้าเรามีความกล้ามากกว่านี้แล้วเอาทุกอย่างไปบอกผู้ใหญ่ก่อน ด่าก็คง...”

“อย่าโทษตัวเองเลย” พิชยุตม์พยายามปลอบใจเธอพร้อมกับปลอบใจตัวเอง “คิดซะว่าด้าไม่ได้ตั้งใจตายก็แล้วกัน ทั้งหมดเป็นเพราะเธอสิ้นหวังและซีมเศร้า ด้าไม่ใช่คนที่ฆ่าตัวตายง่าย ๆ”

ทว่าหนึ่งชนก็ไม่คิดเช่นนั้นในแง่ที่ว่ากตัญญูดาจะฆ่าตัวตายโดยตั้งใจ เพราะเมื่อเธอรู้ว่าผู้ตายเอาแหวนที่มีมูลค่ามาฝากไว้กับเด็กหนุ่ม แสดงว่าเธอต้องมีแผนอะไรสักอย่าง หากไม่ปรึกษาทนายก็คงไปแจ้งความ หรือติดต่อนักสืบเอกชน หรืออย่างง่ายที่สุดแต่ไม่ค่อยเข้ากับนิสัยของเธอ, คือคงเก็บเงินส่วนนี้เพื่อหนีไปอยู่ที่อื่น

“ไม่” หนึ่งชนกร้อ “ด้าไม่ได้ฆ่าตัวตาย!”

หนึ่งชนกยืนยันกับผมอย่างมั่นอกมั่นใจ “ในตอนนั้นหนูมั่นใจแล้วว่าพ่อต้องเป็นคนทำแน่ ๆ หนูไม่สนใจอีกต่อไปแล้วว่าเขาจะเป็นพ่อหนูรึเปล่า ตอนนั้นเขาคือศัตรูของด้า เขาคือศัตรูของหนู ทุกคนต้องรู้เรื่องนี้ ทุกคนต้องรู้ว่าด้าถูกกระทำมามากขนาดไหน”

บทที่ 4

ชดใช้

ยุเรนตร กลจิตตระ

ในทีแรกทีผมได้รับมอบหมายจากคุณวิไล บรรณาธิการหนังสือพิมพ์*ไทยเดลี* ให้เขียนข่าวพลเมืองดีที่ช่วยเหลือเด็กหญิงซึ่งพยายามฆ่าตัวตายเมื่อวันที่ 16 กันยายน เพื่อให้ทันกับสำนักพิมพ์อื่นที่นำเสนอข่าวไปก่อนหน้าเราแล้ว

ข่าวนี้อยู่เพียงแค่กรอบเล็ก ๆ บนหน้าแรกของหนังสือพิมพ์*ไทยเดลี* ฉบับวันที่ 2 พฤศจิกายนเท่านั้น เนื่องจากมีข่าวเปิดโปงการทุจริตของนักการเมืองเป็นพาดหัวหลักอยู่แล้ว ทว่าด้วยวิสัยของข่าวการเมืองซึ่งมักเจียบหายไปด้วยแรงของอำนาจบางประการพร้อม ๆ กับที่นักการเมืองผู้ถูกกล่าวหาหนีหายไป จู่ ๆ ข่าวนี้ก็ถูกดันขึ้นมาเป็นกระแสวิกฤติครั้งจากสื่อโทรทัศน์

ในช่วงแรก ๆ แทบไม่มีข้อมูลอะไรเป็นชิ้นเป็นอันนักเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว สื่อส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่สาเหตุที่ทำให้นางสาวกฤติญาตัดสินใจทำการดังกล่าวในวันนั้น จากการตามดูผ่านสื่อโซเชียลของเด็กสาว การสัมภาษณ์ครอบครัวบางบ้านที่ก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือมากนัก ครั้นเมื่อทราบว่าพ่อแม่ของเธอเสียชีวิตเมื่อสองปีก่อน กอปรกับตลอดมาก็ถูกกลั่นแกล้งจากที่โรงเรียน จึงทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้จากทางโรงเรียนดาราอุปถัมภ์คอนเวนต์ในเวลาต่อมา

และเมื่อภาพของนายดานุศักดิ์ สุวรรณสันติที่ให้สัมภาษณ์กับนักข่าวในวันที่ 22 กันยายนถูกเผยแพร่ออกไป สื่อทุกคนจึงมุ่งความสนใจไปที่พลเมืองดีซึ่งช่วยชีวิตเด็กสาวเอาไว้ เริ่มมีการให้ฉายาแก่กฤติญาว่า *'เด็กสาวผู้รอดชีวิต'* หรือ *'เด็กสาวผู้ได้เกิดใหม่'* และให้ฉายาแก่ดานุศักดิ์ว่า *'ผู้ช่วยชีวิต'*

คุณวิไลกับผมเคยมีความเห็นซ้ำ ๆ เกี่ยวกับการทำงานของสื่อโทรทัศน์ว่า “เหมือนทำให้ประเด็นดูเร่าร้อนทั้งที่เนื้อในไม่มีอะไรเลย”

จนกระทั่งในวันที่ 1 พฤศจิกายน นางสาวกฤติญา จิตพลถูกพบว่าเสียชีวิตในโรงแรม ผมจึงได้กลับมาจับข่าวนี้อีกครั้ง

จากข้อมูลที่ตำรวจเผยแพร่ในวันแถลงการณ์ สถานที่เกิดเหตุคือห้องพักหมายเลข 407 ในวันนั้นมีผู้อาศัยอยู่เพียงห้องเดียวแต่ ณ ขณะนั้นพวกเขาไม่อยู่ในเวลาที่คาดว่าจะเกิดเหตุ ที่เกิดเหตุพบว่าเด็กสาวใช้ผ้าปูที่นอนมัดเป็นบ่วงกับมือจับประตูที่ออกไปยังระเบียงแล้วรัดคอตัวเองจนขาดอากาศหายใจ ในห้องไม่พบร่องรอยการต่อสู้ มีเบาะหมี่กิ่งสำเร็จรูปที่ใส่น้ำแล้วหนึ่งถ้วย ขวดน้ำของโรงแรมสองขวดเกลี้ยงสนิท ในตู้เย็นของโรงแรมพบว่ามีการปิดประตูห้องหนึ่งแช่อยู่ ในกระเป๋าสัมภาระมีเพียงของใช้ส่วนตัวทั่วไป รวมไปถึงคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปแม็กบุ๊กที่มีหลักฐานสำคัญหลายประการ

พบว่าผู้ใช้ไปพบหากกฤติญา ก่อนหน้าที่จะเสียชีวิตถึงสามคน โดยจากภาพของกล้องวงจรปิดในล็อบบี้โรงแรมดังกล่าวพบว่า เวลา 15:12 น. กฤติญาเดินออกจากโรงแรมไปพร้อมกับชายคนหนึ่งทีภายหลังทราบว่า เป็นคุณนพดล นักเขียนข่าวสังคมซึ่งอยู่สำนักพิมพ์เดียวกับผมเอง, เวลา 22:44 น. พบว่ากฤติญาเดินออกไปข้างนอกสักพักก่อนจะกลับเข้ามา โดยมีหนึ่งชนกวิ่งตามไปทว่าก็คลาดกัน, ก่อนที่ในเวลา 23:02 น. จะพบผู้ต้องสงสัยซึ่งเป็นชายสวมสูทสีดำ กางเกงสีดำ เขาเดินหลบกล้องและจุดบอดเพื่อติดต่อล็อบบี้ก่อนจะเดินเข้าไปในเขตที่พัก แล้วจึงออกมาในเวลา 02:49 น.

คุณนพดลถูกตัดออกจากการเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างรวดเร็วเพราะไม่มีมูลเหตุจูงใจใด ๆ --- ก่อนหน้านั้นประมาณสามเดือน เขาได้รับอีเมลที่ระบุว่า มีหลักฐานเกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็ก โดยแหล่งข่าวไม่ต้องการเปิดเผยตัวตน เพียงแต่ส่งชื่อของนักสืบเอกชนที่ช่วยเหลือแหล่งข่าวดังกล่าว กอปรกับที่อยู่ติดต่อของเด็กคนหนึ่งซึ่งตกเป็นเหยื่อกระบวนการค้ามนุษย์ คุณนพดลสืบสวนเรื่องนี้อย่างเงียบ ๆ โดยอาศัยความช่วยเหลือของนักสืบเอกชนคือคุณสมศักดิ์ (นามสมมติ) ซึ่งภายหลังเขายืนยันว่ากฤติญาตาเป็นผู้จ้างวานจริง และคุณสมศักดิ์เองก็แนะนำให้เธอส่งเรื่องนี้แก่มือเนื่องจากเล็งเห็นว่าอำนาจของสื่อสามารถเข้าถึงข้อมูลการสืบสวนของตำรวจมากกว่า และมีกฎหมายคุ้มครองสื่อในส่วนนี้อยู่แล้วจึงมีความเสี่ยงน้อยกว่าให้นักสืบเอกชนที่ไม่มีสายเป็นตำรวจเลยมาเปิดโปงเรื่องจำพวกนี้ จากการสืบเสาะในเวลาไม่นานคุณนพดลก็ทราบว่าการผิดกฎหมายนี้มีผู้มีอิทธิพลในจังหวัดนั้นรู้เห็น และสามารถดึงเหยื่อในขบวนการหลายคนมาเป็นแหล่งข่าวได้แล้ว เหลือเพียงแค่วบรวมข้อมูลและยืนยันแหล่งที่มาของข้อมูลแรกเริ่มเท่านั้น

ในทีแรกเรื่องที่คุณนพดลติดตามอยู่ยังไม่ถูกรวมกับเรื่องของกฤติญาตา พวกเราทำงานแยกกันจนกระทั่งมีข่าวว่าเธอเสียชีวิต และในวันที่ 4 พฤศจิกายนนางสาวหนึ่งชนก บางบัว ได้โพสต์ข้อความบนเฟซบุ๊กของเปิดเป็นสาธารณะ ข้อความดังกล่าวมีดังนี้

‘ถึงทุกคนที่ติดตามข่าวของด้า ช่วยแชร์โพสต์นี้หน่อยค่ะ เราเป็นลูกพี่ลูกน้องของด้า ด้าอยู่กับเรามาได้ 2 ปีหลังจากพ่อแม่ตาย ด้าเป็นคนดีและเก่งมาก แต่เพราะพ่อแม่ของเราด้าจึงฆ่าตัวตาย พ่อของเรากะทำฆ่าเราหลานสาวแท้ ๆ ของตัวเอง อยากให้ทุกคนที่เห็นโพสต์นี้ช่วยส่งต่อด้วย ไม่อยากให้ด้าคนตายว่าคิดสั้นหรือเรียกร้องความสนใจเลย เขาเป็นเหยื่อของผู้ชายคนนี้ ชนกันต์ บางบัว...’

พร้อมที่อยู่ติดต่อของนายชนกันต์อย่างละเอียด อีกทั้งยังแนบภาพถ่ายบางส่วนจากวิดีโอที่กฤติญาตาแอบตั้งกล้องเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ภาพถ่ายรวมครอบครัวที่วงโบหน้าของชนกันต์ผู้เป็นพ่อ ภาพถ่ายนามบัตรของนายชนกันต์ อีกทั้งคลิปวิดีโอหลักฐานตัวเต็มซึ่งมีการตัดต่อโดยเซนเซอร์ร่างกายเอาไว้เท่านั้น ทว่าก็เปิดเผยทั้งใบหน้าเหยื่อและผู้ถูกกล่าวหาชัดเจน

เรื่องนี้สร้างแรงกระเพื่อมให้แก่สังคมระลอกใหญ่ คุณนพดลที่ทราบว่ามีกำลังทำข่าวของกฤติญาตาอยู่ก็นำข้อมูลของตนมาแลกเปลี่ยนกับผม ประเด็นที่ดูสะเปะสะปะทั้งเรื่องของกฤติญาตาได้แก่ การฆ่าเพื่อเอาเงินประกัน การค้าประเวณีเด็ก รวมไปถึงการกลั่นแกล้งในโรงเรียนเริ่มเชื่อมโยงกันเรื่อย ๆ จนในที่ประชุม คุณวิไลออกความเห็น “เตรียมเขียนเป็นสก็ู๊ปยาวเลย สัมภาษณ์คนที่เกี่ยวข้องกับน้องผู้ตาย” ส่วนประเด็นการค้าประเวณีเด็กนั้นคุณนพดลที่รับผิดชอบอยู่แล้วก็จะทำต่อไป

ผมติดต่อนักหนึ่งคนเพื่อขอสัมภาษณ์ทันที ซึ่งในขณะเดียวกันเด็กสาวก็ให้สัมภาษณ์แก่สื่อหลายแห่งพร้อมทั้งไปที่สถานีตำรวจเพื่อมอบหลักฐานในคอมพิวเตอร์อีกทั้ง ครั้นถามถึงเรื่องผู้ปกครองก็ได้รับความว่าขณะนี้เธอยู่กับครอบครัวของพิชยุตม์ จึงได้สัมภาษณ์เขาในเวลาใกล้ ๆ กัน และแล้วในหนังสือพิมพ์ *ไทยเดลี* ประจำวันที่ 16 พฤศจิกายนบทความของผมก็ได้เผยแพร่ โดยพาดหัวว่า *'ครอบครัว-โรงเรียน-สังคม ใครกันที่ฆ่าเธอ: ข้อความจากคนใกล้ชิดเด็กสาววัย 17 ที่ฆ่าตัวตาย'* ทว่าผมได้สัมภาษณ์ด้านผู้คดีหลังจากบทความนั้นเผยแพร่ไปเนื่องจากข้อมูลส่วนใหญ่ไม่ได้ต่างจากข่าวก่อนหน้านัก

กระแสสังคมในเวลานั้นค่อนข้างหลากหลาย มีทั้งเห็นอกเห็นใจหนึ่งชนกที่ต้องรู้ความจริงว่าพ่อแม่ของตนเป็นคนเช่นไร บ้างก็ตำหนักกว่าอกตัญญูที่ 'ชายพ่อแม่ตัวเอง' เพราะเอาชื่อพ่อแม่มาเปิดเผยให้คนอื่นโจมตีบุพการีตน หรือโจมตีตัวเด็กสาวเองโดยไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าว ครั้นพิชยุตม์ปรากฏตัวในสื่อในเวลาต่อมาก็เริ่มพูดถึงเขาว่าตัวพิชยุตม์ผู้รู้เห็นในเรื่องนี้ไม่ใช่คนนิสัยดีนัก แต่ก็ไม่ได้รุนแรงเท่าอีกฝ่าย

หลังจากนั้นไม่นานนัก ทางตำรวจก็ออกแถลงการณ์ว่าได้เรียกตัวนายชนกันต์ บางบัวมารับทราบข้อกล่าวหาในคดีต้องสงสัยว่าพรากผู้เยาว์และฆ่าคนตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และนางหนึ่งฤทัย บางบัวซึ่งต้องสงสัยว่าอาจรู้เห็นเป็นใจให้สามีตนกระทำเช่นนั้น และจะมีการดำเนินคดีต่อไป ก่อนที่ในวันที่ 22 พฤศจิกายนมีบทความหนึ่งจากหนังสือพิมพ์ *ไทยรายสัปดาห์* ที่มีเนื้อหาเปิดเผยว่าตำรวจได้ละเลยหลักฐานในคดีอุบัติเหตุของสองสามีภรรยาตระกูลจิตพล ซึ่งพบว่าผลการชันสูตรศพนายณัฐวุฒิ และนางสุธิดา จิตพลเมื่อสองปีก่อนพบยานอนหลับในร่างกายจริง แต่ด้วยตำรวจที่ปักใจเชื่อว่าสองสามีภรรยา น่าจะรับประทานยา ก่อนมาหานายชนกันต์และนางหนึ่งฤทัยอยู่แล้วจึงมิได้ทำการสืบสวนต่อ อันเป็นการสืบสวนที่มีอคติอยู่ในใจแล้วจนทำให้การสืบสวนผิดพลาด จากบทความดังกล่าวในเวลาต่อมากองตำรวจที่รับผิดชอบคดีนั้นก็มีการปฏิบัติโดยลงโทษเจ้าหน้าที่หลายนายที่รับผิดชอบคดีดังกล่าวตามระเบียบ

ปัจจัยรอบตัวนางสาวกฤติญา จิตพลผู้ตายนั้นมีมากมายจึงทำให้ประเด็นต่าง ๆ กลายเป็นที่สนใจในสังคมอย่างล้นหลาม เรียกได้ว่าเป็นอาหารอันโอชะของสื่อต่าง ๆ จนมีอาจารย์จากภาควิชาสื่อสารมวลชนท่านหนึ่งอุปมาว่าสื่อในเวลานี้ 'เหมือนแรงกำลังรุมทึ้งกินเนื้อศพ'

ลากยาวมาจนถึงเดือนมกราคมของอีกปีหนึ่ง ผมเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก 2-3 บทความ โดยมากเป็นการติดตามคดีของนายชนกันต์และแถลงการณ์ของโรงเรียนสตรีดารารุปรักษ์คอนแวนต์ นอกจากนี้ยังได้ติดตามชีวิตของเด็กทั้งสองซึ่งถือเป็นพยานสำคัญในคดีความ

หนึ่งชนกยังคงเรียนอยู่ที่โรงเรียนเดิมและย้ายไปอาศัยอยู่กับกันต์ฤทัยพี่สาวแล้ว แม้จะยังมีสื่อตามติดเธอบ้างหลังจากไปออกรายการโทรทัศน์ว่าเด็กสาวก็ยังคงตั้งเป้าจะศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ดังเดิม แม้ตัวเองจะต้องลุ้นกันอีกทีในรอบรับตรงหลังจากชวครอบครัวไปหลังจากเรื่องวุ่นวายทั้งหมด

ส่วนพิชิตมนั้นหลังจากเป็นข่าว ร้านอาหารตามสั่งของครอบครัวก็เริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้น ทว่าก็มีช่วงหนึ่งที่เขาถูกเฟื่องถึงเรื่องที่เคยกลั่นแกล้งนักเรียนในสมัยก่อนซึ่งอาจทำให้หลุดจากโควตาตามมหาวิทยาลัย ทำให้ทางมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวข้องต้องออกมาประกาศว่าทางมหาวิทยาลัยได้คัดผู้ที่จะเข้ามาเป็นนักศึกษาอย่างดีแล้ว

หากมองจาก ณ ขณะนี้, ปริศนาทุกอย่างดูจะคลี่คลายแล้ว กฤติญดาคิดจะฆ่าตัวตายในวันที่ 16 กันยายนของปีที่แล้วแต่ทำไม่สำเร็จ ต่อมาในวันที่ 1 พฤศจิกายนจึงฆ่าตัวตาย ทว่าจนถึงตอนนี้การสืบสวนก็ยังไม่ทราบว่ามีผู้ชายที่พรางตัวเข้าไปในลิอบปีก่อนหน้าที่กฤติญดาจะเสียชีวิตคือใคร อีกทั้งต่อมาทางตำรวจได้แถลงการณ์ว่านายชนกันต์ถูกตั้งข้อหาเพียงสองกระทงดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นเท่านั้น ไม่มีเรื่องที่เขาฆ่าหรือมีส่วนในการทำให้กฤติญดาเสียชีวิตแม้แต่หยดเดียว รวมไปถึงตัวภรรยาด้วย กอปรกับแรงกดดันจากสื่อและประชาชนและเคยมีข่าวการสืบสวนที่เดินเลื้อยมาก่อน ทำให้ตำรวจไม่กล้าตัดประเด็นชายสวมชุดสีดำออก ผมเองก็ยังขบปัญหาไม่แตกจนถึงตอนนี้ ครั้นลองถามคุณนพดลที่ไปพบผู้ตายในวันที่ 31 ตุลาคมอีกครั้ง เขาก็บอกว่าบทสนทนาแทบไม่มีอะไรนอกจากยืนยันว่าแหล่งข่าวดังกล่าวคือเธอจริง ๆ และต้องการให้เธอตกลงเปิดเผยชื่อและตัวตน

คุณนพดลถ่ายทอดคำพูดของเด็กสาวในวันนั้น ดังนี้

“ตอนนั้นหนูตั้งใจจะไม่เปิดเผยตัวเพราะกลัวว่าตัวเองจะโดนทำร้ายหนักขึ้น แต่ตอนนี้หนูไม่มีอะไรจะเสียแล้ว หนูแค่หวังว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามระบบยุติธรรมเท่านั้นเอง”

แต่แล้วในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ผมได้รับโทรศัพท์จากคนที่ผมรู้จักสมัยมหาวิทยาลัย ซึ่งผมไม่เคยรู้เลยว่าเธอกุมกุญแจสำคัญของคดีนี้อยู่

พิริยดา ใหม่ศรี

พิริยดา ใหม่ศรีเรียนคณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยาการแนะแนวรุ่นเดียวกับผม ทว่าผมเรียนคณะนิเทศศาสตร์ สาขาวารสารศาสตร์ หากบอกว่าเป็นเพื่อนก็อาจจะไม่ถูกต้องนัก ผมกับพิริยดาเคยคบหาดูใจกันอยู่สองปี จนก่อนจบการศึกษาพวกเราก็เลิกตากัน และไม่ได้ติดต่อกันอีกจนกระทั่งผ่านมาเกือบสิบหกปี

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ มีสายเข้ามายังแผนกบรรณารักษ์ ผมกดรับก่อนจะทราบว่าเธอคือพิริยดา

‘สวัสดีค่ะ ใช้คุณยูเรนตรีเปล่านั้นคะ?’

ผมพยายามคุมเสียงตัวเองให้หนึ่งที่สุด “ครับ ไม่ทราบว่า...”

‘เราเอง’ เธอเปลี่ยนมาใช้สรรพนามที่เป็นกันเอง ‘ปีมีไง...ที่เรียนจิตวิทยาแนะแนว’

“เออ...มีอะไรเปล่านั้น?”

‘เป็นนักข่าวแล้วสินะ ดีจัง...กำลังทำข่าวดังด้วย’

“บีม...คืออย่างจี้ --- ถ้าโทร. เข้าเครื่องเราก็คงจะคุยเล่นได้อยู่หรือ...”

‘วันนี้ว่างรึเปล่า?’ ครั้นผมกำลังจะตัดบท เธอจึงรีบเข้าประเด็นทันที ‘เราอยากคุยเรื่องของตัว’

ครั้นผมได้พบกับพิริยดาอีกครั้งในรอบหลายปีก็พบว่าเธอเปลี่ยนไปมากทีเดียว แม้จะอายุสามสิบหกปีเหมือนผมก็ตามแต่เธอก็ยังมีแววสวยคมคายอยู่ทีเดียว ปัจจุบันเธอยังโสด เป็นฝ่ายธุรการในบริษัทแห่งหนึ่ง หากว่ากันตามตรงผมอดแปลกใจอยู่ไม่น้อยที่งานปัจจุบันของเธอนั้นไม่เกี่ยวข้องกับสาขาที่เธอเรียน พวกเขาใช้เวลาถามไถ่สารทุกข์สุขดิบจนกระทั่งผมเข้าประเด็นว่าทำไมจึงเลือกทำงานที่นั่น เธอก็ตอบกลับมว่า

“ทั้งหมดเป็นเพราะเด็กคนนั้น”

เธอหมายถึงกฤติญดา จิตพล

หลังจากที่เธอสำเร็จการศึกษาได้ไม่นานนักก็ได้มีโอกาสทำงานเป็นครูแนะแนวที่วิทยาลัยแห่งหนึ่ง ก่อนจะลาออกจากการเป็นเจ้าหน้าที่ราชการและย้ายไปทำงานเป็นครูที่ปรึกษาแนะแนว ณ โรงเรียนนราพิศัย ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่กฤติญดาเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผมแทบไม่ทราบเลยว่าเธอทำงานที่นั่น จนกลับมาเปิดดูข้อมูลของกฤติญดาอีกครั้ง พลันก็นึกไปถึงเรื่องที่พิชยุตม์เคยเล่าให้ฟังว่าเด็กสาวผู้นั้นเคยทำอะไรไว้ก่อนจะจบมัธยมศึกษาตอนต้น

ช่วงที่พิริยดาทำงานอยู่ที่โรงเรียนนราพิศัยนั้นตรงกับช่วงที่กฤติญดาเข้าเรียน เธอเข้าสอนที่นี่ก่อนหน้านั้นสองปีทว่าลาออกจากการไปพร้อมกับตอนที่กฤติญดาจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผมถามเธอ “จี้แสดงว่าบีมรู้เรื่องที่น่าอึ้ง...กฤติญดาถูกกลั่นแกล้ง”

เธอพยักหน้า --- ขณะที่กฤติญดาอยู่ชั้น ม. 2 ครูที่ปรึกษาส่งตัวเธอมาอยู่ฝ่ายแนะแนวเพื่อให้คำปรึกษา ในไบบันทึกเบื้องต้นระบุว่ากฤติญดาเข้ากับเพื่อนในชั้นไม่ได้ แต่เมื่อสอบถามจากปากอีกฝ่ายก็เป็นจริงดังที่เธอว่า: เธอถูกกลั่นแกล้งหลังจากการสอบกลางภาคเรียนที่หนึ่ง ตอนนั้นมีคนส่งโป๊ยข้อสอบต่อกันมาเป็นทอด ๆ ซึ่งผ่านมือกฤติญดาด้วย ทว่าเด็กสาวเลือกจะไม่ส่งโป๊ยนั้นต่อแล้วบอกกับครูทันทีว่ามีการทุจริตการสอบ การสอบครั้งนั้นถูกยุติลงและมีการสอบสวนนักเรียนชั้น ทว่าคุณครูที่ถูกล่าวหนานั้นเป็นลูกสาวของคุณคนหนึ่ง ในโรงเรียน ทางโรงเรียนจึงโอนอ่อนผ่อนตามดำเนินการลงโทษเพียงตัดคะแนนพฤติกรรมเธอและให้พักการเรียนหนึ่งสัปดาห์ ทว่าก็ยังตรวจกระดาษคำตอบของคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว กฤติญดาเองก็ไม่พอใจทว่าตนก็เรียกร้องอะไรไม่ได้ และแม้จะไม่ถูกลงโทษจากโรงเรียน แต่จากเหตุการณ์คราวนั้นเธอก็ถูกกลั่นแกล้งและ ‘ถูกแบน’ ในชั้นเรียน อันเป็นวิธีการกดดันโดยอ้อมที่กัดกันไม่ให้คนที่ถูกกลั่นแกล้งร่วมกลุ่ม หรือไม่ใส่ใจ หรือทำเหมือนไม่รู้จักับบุคคลนั้น

“เป็นปัญหาที่เกินมือครูแนะแนวมากจริง ๆ” พิริยดาพูด “ตอนนั้นฉันบอกแต่เพียงว่าเธอเก่งมากที่กล้าต่อสู้กับเรื่องนั้น และก็เข้มแข็งมาก ตอนที่ให้คำปรึกษาแม้ตัวเขาจะดูเศร้าสรว้อยแต่ก็ยังพูดเป็นธรรมชาติ”

ผนวกกับข้อมูลการเยี่ยมบ้านจากครูที่ปรึกษาทำให้ทราบว่า ณ เวลาเดียวกันนั้นภคิณคิดว่าพ่อกับแม่กำลังแบกหนี้สินของครอบครัวญาติเอาไว้อย่างหนัก และได้ทราบว่าความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ไม่สนิทชิดเชื้อกันดังเช่นสมัยก่อน ด้วยว่าพ่อก็ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้ช่วยผู้จัดการธนาคารสาขา อีกทั้งแม่ก็ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการร้านหนังสือที่ตันท่างมาหลายปี ทุกคนต่างมีหน้าที่รับผิดชอบมากขึ้นทำให้ภคิณเข้าไปโรงเรียนคนเดียวตั้งแต่อายุสิบสองปี รับผิดชอบงานบ้านเท่าที่ทำได้

พิริยดาสรุปการให้คำปรึกษาภคิณในครั้งที่สองว่า “พ่อได้คุยกับด้าเกี่ยวกับเรื่องที่บ้าน เธอยอมรับอย่างไม่ปิดบังว่าเธอรู้สึกเหงา ก่อนหน้านั้นพ่อแม่มีเวลาพาเธอไปเที่ยวหรือกินข้าวด้วยกันในช่วงสุดสัปดาห์ แต่พอเริ่มเข้ามัธยมฯ ก็เริ่มไม่ค่อยมีเวลาให้กัน นาน ๆ จึงจะไปกินข้าวด้วยกันช่วงสุดสัปดาห์ อีกทั้งพ่อแม่ของด้าเองก็อยากให้ลูกสาวเรียนดีจึงส่งให้เรียนพิเศษเท่าที่จะทำได้ --- เป็นปัญหาการปรับตัวด้วย พ่อสิ่งแวดล้อมรอบข้างเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน ด้าเองก็คงไม่รู้จะจัดการอย่างไร”

ผมออกความเห็น “จากที่ฟังมาทั้งหมดนี้ แสดงว่าด้าก็เปิดใจกับบีบพอสมควรเลยไม่ใช่หรือ?”

“เปล่าเลย” เธอปฏิเสธ “ฉันรู้สึกทุกครั้งว่าด้าสร้างกำแพงเวลาคุยกัน ครั้งที่สามที่เรียกมาพูดคุยก็ลองถามเรื่องเพื่อนที่สนิท ด้าเองก็ยอมรับว่าตอนนี้เธอไม่ไว้ใจใครแล้วเพราะเพื่อนที่ตัวเองคิดว่าไว้ใจได้ก็เอาเรื่องส่วนตัวมาก ๆ ของเธอ อย่างเช่นเรื่องที่ไม่ชอบหรือสิ่งที่เธอกลัวไปบอกคนใกล้กันแก๊ง มีบันทึกที่ห้องปกครองว่ามีคนเอาแมลงสาบใส่ถุงไปยัดใต้โต๊ะด้า เรื่องน้ำปลาร้า และก็มีครั้งหนึ่งที่ถูกแก๊งหนักจนปัสสาวะรดด้วย...แต่วิธีการแสดงออกของเธอตอนที่รับคำปรึกษา อาจจะเพราะก่อนหน้านี้ด้ารู้แล้วว่าถ้ามีอำนาจมากพอ ถึงทำอะไรไม่ดีไปผู้ใหญ่ก็ไม่ลงมือจัดการจริง ๆ จัง ๆ ดังนั้นการมาพบครูแนะแนวเพื่อรับคำปรึกษาจึงถือเป็นหน้าที่มากกว่า ฉันเข้าใจว่าเธอแค่พูดเพื่อให้ฉันเห็นว่าเธอให้ความร่วมมือ แต่ไม่ได้หวังจะได้รับแนวทางแก้ไขอะไร”

ผมซักจะไม่เข้าใจหน่อย ๆ

“แสดงว่าการให้คำปรึกษาไม่ได้ช่วยคลี่คลายปัญหาของด้าเลยหรือ?”

“อย่างนี้ดีกว่า,” ว่าพลางหญิงสาวก็ถอนหายใจ ยกมือขึ้นมากุมไว้บนโต๊ะ พยายามคุมน้ำเสียงไม่ให้เปิดเผยความไม่พอใจออกมา คงจะยังมีกำแพงบาง ๆ ที่สร้างไว้ระหว่างผมอยู่เพราะรู้ว่าผมจะนำข้อมูลดังกล่าวไปทำข่าว “ถ้าพูดไปก็คงฟังดูไม่เหมือนมืออาชีพ แต่เพราะฉันรู้ว่ายังไงมันก็ไม่แก้ไม่ได้...ไม่สิ ด้าไม่ใช่คนที่ควรจะต้องปรับปรุงตัวเอง แต่ระบบต่างหากที่ต้องปรับปรุง แต่นั่นแหละ, เราทำได้แค่บอกให้ด้าเข้าใจและลองเปิดอกพูดคุยกับครอบครัว และลองเปิดใจกับเพื่อนใหม่อีกครั้งเท่านั้น

“ด้วยความที่เราเป็นคนให้คำปรึกษา การให้ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ กับนักเรียนย่อมไม่ดีอยู่แล้ว และเอาจริง ๆ แม้ครูที่ปรึกษาจะส่งเธอมาให้ฝ่ายแนะแนวจัดการแต่จริง ๆ ก็แค่เพื่อให้มีบันทึกการรับคำปรึกษา เวลาผู้ปกครองของเด็กที่ถูกกลั่นแกล้งมาเอาเรื่องก็จะต้องมีเอกสารไปบอกว่า ‘ทางโรงเรียนได้จัดการแล้ว’ โดยการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน”

ปัญหาเกี่ยวกับกิจการแนะแนวในสถานศึกษานั้นมีข้อถกเถียงกันมานาน ด้วยว่าแม่จะมีหน้าที่ส่งเสริมหรือให้บริการเพื่อให้นักเรียนรู้จักตัวเอง เข้าใจคนอื่น และเตรียมพร้อมสู่การศึกษาต่อหรือการใช้ชีวิตในสังคมข้างนอก ทว่าจากความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่ยังคงรู้สึกว่าได้ไม่ได้รับการแนะแนวอย่างเต็มที่ ยังไม่รู้ว่าตัวเองสนใจอะไรหรือมีเป้าหมายทางการศึกษาอย่างไร และไม่เห็นความสำคัญว่ามีวิชาแนะแนวเพื่ออะไรอันเนื่องมาจากวิธีการสอนในบางแห่งอาจไม่มีความพร้อม ทางด้านครูเองเองก็มีความเห็นว่าจากการปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การศึกษาและมีการกำหนดบริการ 5 ด้านของแนะแนวจึงทำให้มีภาระงานเพิ่มมากขึ้น ไม่อาจสังเกตและจัดการนักเรียนได้อย่างทั่วถึง ทว่าปัญหาของกับกฤตญานันมีได้เกิดจากระบบการบริการแนะแนวแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ที่ได้คุยกันสามครั้งก็ถือว่ามากที่สุด ๆ แล้ว” พริยาดาทูตน้ำเสียงกึ่งประชดประชัน “เราก็เคยเรียกเด็กที่เคยเป็นคู่กรณีในเรื่องโกงข้อสอบด้วย และก็ใช่เลย, ทุกคนล้วนมีปัญหาทั้งนั้น เรื่องหลัก ๆ ที่ทำให้เกิดการทุจริตการสอบก็เพราะนักเรียนต้นคิดสนิทกับครูที่ออกข้อสอบและขอคำตอบทั้งหมดมาเพราะเธอจะได้เกรดต่ำกว่า 3 ไม่ได้แม้แต่ตัวเดียว แม่ของเธอที่เป็นครูก็ค่อนข้างเข้มงวดและรู้สึกว่ามักจะลงโทษโดยการโบยไม้ ส่วนคนอื่น ๆ อาจจะเพราะเป็นเพื่อนกันบ้าง หรือเพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไรเลยผสมโรงกันไปด้วย...สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็ทำให้ดำเกียบตัวเงียบกว่าเดิม มากไปกว่านั้นคือขาดความเชื่อใจกับทุกคนในสังคม”

แม้เธอจะมาให้สัมภาษณ์ในฐานะหนึ่งในคนที่เคยใกล้ชิดกับเด็กสาวผู้ตาย และข้อมูลที่เราให้มาทำให้เราเห็นรูปร่างของจิตใจของกฤตญานันมากพอ ทว่าผมก็รู้สึกว่ายังปิดบังจุดประสงค์อยู่ ทว่าเมื่อผมเล่าถึงเรื่องที่ผู้ตายเคยจ้างนักสืบเอกชน ส่งข้อมูลต่าง ๆ ให้สื่อ แอบซ่อนแฟลชไดรฟ์ให้หนึ่งชนกพบหลักฐาน และเอาแหวนแต่งงานของแม่ไปฝากไว้กับพิชยุตม์ เธอก็ดูจะตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย

พริยาดากล่าวโทษตัวเอง “ทุกอย่าง...คือความผิดเราเอง”

“หมายความว่ายังไง?”

เธอยิ้มน้อย ๆ “แสดงว่าดำ (ผม) ยังไม่รู้เรื่องที่เราทำก่อนจบ ม. 3 สិនะ?”

ผมไม่ยอมบอกว่าตัวเองรับทราบมาบ้างแล้วจากพิชยุตม์ ปลอ่ยให้เธอจะเปิดเผยออกมาเองว่า “แผนทั้งหมดนั้น เราเป็นคนคิดขึ้นเอง” ด้วยสายตาราวกับกำลังย่นความหลังไม่ต่างจากอาชญากรที่นี้กย่อนไปถึงความผิดของตน

เหตุการณ์ที่มีคนแก้ไขผลการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียนเดียวกับกฤตญานันที่ภายหลังเชื่อมโยงว่าเกี่ยวข้องกับตัวเด็กสาวที่พยายาม ‘ไต่กลับ’ ผู้ที่กลั่นแกล้งเธอ ส่วนที่ดูแล้วเห็นว่าเธอน่าจะทำได้คือการขโมยชิ้นงานของคนอื่นที่ยังไม่ตรวจออกมา แต่การเข้าไปในระบบฐานข้อมูลผลการเรียนนักเรียนนั้นพริยาดาสารภาพว่าเธอเป็นคนทำเอง

“ที่จริงแผนมันดูละเอียดมาก ครั้งหนึ่งครูหัวหน้ากลุ่มสาระฝากให้ฉันไปกรอกผลคะแนนวิชาแนะแนวที่ฝ่ายวิชาการ และต่อมาก็มีประชุมบุคลากรว่าจะขอคนมาช่วยบันทึกข้อมูลลงฐานข้อมูลผลการเรียนเนื่องจากบุคลากรไม่เพียงพอแล้วฉันก็ได้รับเลือกให้ทำ ตอนนั้นเองฉันจึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังมีโอกาสอยู่”

ส่วนนี้เธอวิเคราะห์ตัวเองว่าเพราะสมัยเรียนเธอก็เคยถูกกลั่นแกล้งมาก่อนเหมือนกัน แม้จะไม่รุนแรงเท่าที่บกฤติญาตา แต่การถูกล้อเลียนรูปลักษณ์ภายนอก หรือโดนดูถูกรสนิยมความชื่นชอบจึงฝังใจเธออยู่ไม่น้อย ความรู้สึกที่อยากจะช่วยบกฤติญาตาเพื่อให้เธอได้หลุดพ้น ความคิดที่ไม่อยากให้เด็กสาวต้องประสบกับความรู้สึกด้านลบแบบที่เธอเคยเจอจึงเริ่มรุนแรงขึ้น

พิริยดาจึงเข้าไปตกลงแผนกับบกฤติญาตาในวันหนึ่ง

“ที่แรกด่าก็ไม่ยอม” เธอว่า “ด้าเป็นคนที่ไม่เชื่อมั่นในกฎหมายและสังคมมาก ๆ เธอเชื่อว่า ‘มันต้องมีวิธีที่ถูกต้องกว่านั้นโดยไม่ต้องเล่นสกปรก’ คงจะเพราะเห็นครอบครัวตัวเองยุ่งเกี่ยวกับอะไรไม่ดีมามากจึงเชื่อว่าความยุติธรรมนั้นจะช่วยเหลือทุกคนได้

“จะว่าไปไม่มีใครเคยบอกเรื่องนี้ในสื่อเลยใช่ไหมล่ะ? ด้าเคยบอกว่าอยากจะเป็นทนายหรือไม่ก็ทำงานเกี่ยวกับกฎหมาย หรือมีเช่นนั้นก็คงจะทำงานในองค์กรนานาชาติ เธอบอกว่าพ่อแม่เองก็สนับสนุนด้านนี้ดี เป็นเด็กที่มีอุดมคติสูงจนน่าตกใจเลยล่ะ”

ผมถาม “แล้วเธอเกลียดกลุ่มด้า...เด็กหญิงอย่างไรหรือ?”

“เราทำลายอุดมคติของด้าทิ้ง นั่นเป็นวิธีเดียวที่เรา निकออก” แล้วเธอก็ขยายความ “เราบอกด้าให้รู้สึกตัวว่าตลอดมาโลกนี้ไม่ยุติธรรมมาตลอด แม้จะมีวิธีที่ถูกต้องกว่านั้นแต่เธอก็รู้ว่าโลกภายนอกนั้นไม่อาจตัดสินว่าเป็นขาวหรือดำได้ เราบอกว่าด้าก็คงรู้ว่าอาชีพในฝันของตัวเองก็ไม่ใช่อาชีพที่ก้าวหน้าได้ด้วยทางที่ปราศจากมลทิน...เราเอาความคับแค้นในอดีตของเราอัดเหยียดมันให้กับเด็กอายุแค่สิบห้า สอนให้เขารู้ว่าต้องเล่นลับหลัง ต้องหัดตลบตะแลง ทุกคนจะได้เข็ดหลาบ --- นั่นแหละคือความผิดของเรา เด็กขนาดนั้นเขาไม่สามารถทนกับอุดมคติที่พังทลายนั้นได้หรอก”

พิริยดาไม่อาจกลั้นน้ำตาได้อีกต่อไป ในที่แรกผมจะขอหยุดสัมภาษณ์แต่เพียงเท่านี้ทว่าอีกฝ่ายขอร้องให้ผมอยู่ต่อ

หลังจากที่เธอขอความร่วมมือจากบกฤติญาตา ทำ्यที่สุดแล้วแผนการนั้นก็เป็นที่เธอตั้งใจ หญิงสาวตัดสินใจยื่นใบลาออกทันทีหลังจากจัดการแผนในส่วนของตัวเองเสร็จ นั่นคือเข้าไปยุ่งกับฐานข้อมูลผลการเรียน ทว่าไม่นานนักข่าวการกลั่นแกล้งของนักเรียนโรงเรียนนราพิศัยก็ดังอยู่ในวงสังคมแคบ ๆ และด้วยกลัวจะเสียชื่อเสียงจึงพยายามปิดข่าวเท่าที่จะทำได้ แม้หลังจากนั้นเธอจะถูกตามตัวจนพบและถูกฟ้องจากทางโรงเรียนแต่ก็มีการไต่ถามให้เธอชดใช้ค่าเสียหายแทน ทำ्यที่สุดการช่วยเด็กสาวจากปัญหาในโรงเรียนของพิริยดาก็ต้องแลกมาด้วยประวัติการทำงานที่มีจุดด่างพร้อย

พริยาดาแก้ต่างความเห็นของพิชยุตม์ที่เคยให้ไว้ “ถ้าไม่ใช่คนที่มิเชี่ยวชาญเล็บหรืออก ทุกคนมีเชี่ยวชาญเล็บกับตัวอยู่แล้ว แต่คนที่สอนให้เธอใช้มันก็คือสังคมต่างหาก” เธอมองว่าการกระทำหลังจากนั้นของกฤติญดาเป็นเพราะสิ่งที่เธอพูดในคราวนั้น กระนั้นพริยาดาก็ยืนยันว่าเธอไม่ได้ติดต่อกับเด็กสาวอีกเลยจนกระทั่งทราบข่าวว่าเธอได้รับการช่วยเหลือหลังจากพยายามฆ่าตัวตายในครั้งแรก

เธอคิดว่าช่วงนั้นเธอคงประสบปัญหาการกลั่นแกล้งในโรงเรียนใหม่ กับเรื่องที่ถูกพ่อเลี้ยงล่วงละเมิดทางเพศ ครั้นทุกอย่างทับถมกันก็เป็นไปได้ที่กฤติญดาจะมีอาการซึมเศร้า แต่น่าเศร้าที่เธอไม่ได้รับการดูแลรักษาโดยผู้เชี่ยวชาญ

ทว่าสำหรับกรณีการเสียชีวิตของเด็กสาว พริยาดากลับมีความเห็นต่างกันออกไป

“แต่ว่าครั้งที่สองที่ทำสำเร็จ” พริยาดาว่า “นี้อาจเป็นข้อมูลเล็กน้อยสำหรับนายก็ได้ แต่เราลองสืบ ๆ ดู โซเชียลมีเดียของเขาแล้วพบว่าเวลากับสถานที่ที่มันค่อนข้างจะ...”

แล้วดึงเอกสารออกมาจากช่องสีน้ำตาล เป็นภาพถ่ายจากโทรศัพท์ของโปรไฟล์เฟซบุ๊กที่ใช้นามแฝงว่า ‘FifteenMonday’ มีจุดหนึ่งที่เขาเน้นด้วยปากกาไฮไลต์ไว้แล้ว เป็นข้อความจากโพสต์ในวันที่ 21 กันยายน มีการบันทึกว่าโพสต์จากสถานที่ใดด้วย เนื้อความมีดังนี้:

‘เด็กที่ช่วยไว้อยู่ห้อง 407 เขาจริง ๆ น้องแม่งน่ารักกว่าที่คิดวะ’

ชื่อโรงแรมตลอดจนหมายเลขห้องนั้นตรงกับกฤติญดาทุกประการ แต่สิ่งที่เน้นย้ำให้เห็นว่าคนที่นำเสนอสงสัยอาจจะใกล้ตัวกว่าที่คิดคือวลี *‘เด็กที่ช่วยไว้’* ที่ใช้เรียกผู้ตาย

พริยาดาอธิบายว่าหากอนุমানเอาว่าเจ้าของบัญชี ‘FifteenMonday’ นี้คือดานุศักดิ์ ทุกอย่างก็สมเหตุสมผลจากการเรียกผู้ตายว่า ‘น้อง’ ซึ่งเป็นไปได้ที่ชายหนุ่มบอกว่าตนได้รับข้อความจากกฤติญดาเป็นครั้งแรกในวันที่ 21 ตุลาคมนั้นคือเรื่องโกหก หรือไม่ก็ปิดบังอะไรบางอย่างเอาไว้

ผมกลับไปตรวจสอบบัญชีเฟซบุ๊กหลักของดานุศักดิ์ที่มีอยู่ซึ่งใช้ชื่อและนามสกุลจริง แม้กระนั้นก็ไม่พบความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับบัญชี ‘FifteenMonday’ เลย กระนั้นบัญชี ‘FifteenMonday’ ก็ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าแค่สร้างมาเพื่อปลอมเป็นบุคคลที่ได้ใกล้ชิดกับกฤติญดาหรือเพื่อปั่นกระแสสังคมแต่อย่างใดเพราะสร้างมาได้แปดปีแล้ว จากที่ดูมาทั้งหมดผู้ใช้ค่อนข้างระมัดระวังไม่ให้ข้อมูลส่วนตัวรั่วไหลมาก ส่วนใหญ่เป็นโพสต์ที่เป็นข้อความหรือเป็นการแชร์ข่าวสารจากโพสต์ที่เปิดเป็นสาธารณะ อีกทั้งหลังจากวันที่ 21 กันยายนก็ยังพบโพสต์มีเนื้อความที่น่าเชื่อได้ว่าเจ้าของบัญชีดังกล่าวน่าจะเกี่ยวข้องกับกฤติญดาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

เมื่อนำข้อมูลที่พริยาดาให้มาไปตรวจสอบจากพิชยุตม์ หนึ่งชนก และดานุศักดิ์ ปรากฏว่าทั้งสามคนยืนยันว่าไม่รู้จักบัญชีผู้ใช้นี้ และที่อยู่ที่ได้มานั้นได้มาจากบัญชีผู้ใช้ในทวีตเตอร์ซึ่งไม่ได้ลึกลับซับซ้อนนัก เพียง

แค่ค้นหาโพสต์ที่ติดแฮชแท็ก '#น้องดำ' หรือ '#เด็กหญิงกระโดดรถไฟ' ก็จะพบผู้ใช้คนหนึ่งโพสต์ถึงที่อยู่ของเธอ โดยไม่ยากเย็น แม้จะนำส่งสัยถึงแหล่งที่มาทว่าในมหาสมุทรของโลกอินเทอร์เน็ตนั้นยากจะจับตัวบุคคลที่อยู่หลังบัญชีผู้ใช้นั้นโดยง่าย แต่ก็มีคนขุดคุ้ยแหล่งที่มาว่าผู้บอกที่อยู่ของเด็กสาวผู้ตายนั้นเป็นคนที่เคยพักโรงแรมเดียวกับเธอ

ปริยาดาชี้ให้ผมเห็นว่าหลักฐานที่อยู่ของ 'FifteenMonday' ในวันที่ 31 ตุลาคมและ 1 พฤศจิกายนนั้น หากเทียบเคียงกับเวลาเสียชีวิตโดยคาดการณ์ที่ตำรวจออกมาแถลงนั้นก็ถือว่าตรงมากทีเดียว ปริยาดานั้น ข้อความที่ดูเข้าเค้าไว้ ประกอบด้วย:

วันที่ 31 ตุลาคม เวลา 14:55 น.: 'น้องเขาเรียกอีกแล้ว'

เวลา 23:36 น.: 'ช่วยละ...'

เวลา 23:55 น.: 'ถ้าแบกศพไปเดินในพาเหรดวันฮาโลวีนจะมีคนสังเกตเห็นมั้ยนะ 5555'

วันที่ 1 พฤศจิกายน เวลา 01:00 น.: 'โอเค วันนี้เราออกไปเที่ยวกับเพื่อนจนถึงตีสอง และก็ชนเสาไฟฟ้าหัวแตก เสร็จแล้วก็กลับบ้าน'

และเวลา 02:38 น.: 'พรุ่งนี้คงไม่มีใครจับได้นะว่าเราไปที่นั่น'

แม้ผมจะปฏิเสธเธอไปในวันนั้นว่าผมอาจจะไม่นำข้อมูลนี้ไปใช้เป็นข่าวเพราะไม่หนักแน่นพอ และต่อมาไม่นานนัก บัญชีผู้ใช้ 'FifteenMonday' ก็ถูกลบในเวลาต่อมา แต่ก่อนหน้านั้นไม่นานได้มีคนไปพบเจอบัญชีผู้ใช้อย่างนี้ และปลุกปั่นกระแสวิพากษ์วิจารณ์ว่านี่อาจจะเป็นบัญชีผู้ใช้ของผู้ต้องสงสัยที่น่าเชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของกฤติธิดา ทำให้สื่อบางแห่งจับประเด็นนี้มารายงานเป็นข่าว เพิ่มความกดดันให้ตำรวจที่กำลังสืบสวนคดีนี้ยิ่งกว่าเดิม อย่างไรก็ตามแม้จะมีข่าวของ 'FifteenMonday' มากขนาดไหน ทว่าก็แทบเป็นไปได้ยากที่จะค้นหาตัวตนของเขาในโลกออนไลน์อีกหลังจากนี้

และก่อนที่การสัมภาษณ์จะจบลง ผมถามปริยาดาว่าทำไมเธอจึงสนใจการตายของอดีตลูกศิษย์ตัวเองขนาดนั้น เธอบอกว่า

“เพื่อไถโทษละมัง”

ทว่าก็ไม่ได้ขยายความมากไปกว่านี้ และผมก็ไม่เคยทราบเลยว่าการนำเรื่องบัญชีผู้ใช้ปริศนาไปสอบถามผู้สัมภาษณ์จะอยู่ในการคาดการณ์ของปริยาดาจนกระทั่งเหตุการณ์ในคราวต่อมา

ในช่วงที่ประเด็นบัญชีผู้ใช้ปริศนานั้นเริ่มซาลง ปริยาดาได้ลงมือค้นหาผู้ต้องสงสัยที่เป็นไปได้ด้วยตนเอง โดยอิงสมมติฐานที่ปักใจเชื่อว่าเจ้าของโปรไฟล์ดังกล่าวคือดานุศักดิ์ ผมไม่ทราบเธอทำไปถึงขั้นไหน จนกระทั่งโทรศัพท์เข้าไปที่บ้านสุวรรณสันติเพื่อติดต่อดานุศักดิ์ให้ดูต้นฉบับหนังสือ ครั้นบอกว่าเป็นนักข่าว ผู้เป็นแม่ของดานุพงศ์ที่อยู่ในสายก็พูดด้วยเสียงชิงช้า

“สามวันก่อนก็มีคนของคุณมาถามหาแม็กนี่คะ นี่คุณคิดว่าลูกชายฉันเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือ?”

ครั้นสอบถามรายละเอียดก็ได้ความว่าพิริยดาเคลื่อนไหวก่อนหน้าผม แต่ครั้งนั้นเธอทำอะไรไม่ได้ นอกจากฝากข้อความถึงนางว่าจะขอคุยกับดานุศักดิ์ให้ได้ อีกทั้งยังมาติด ๆ กันถึงสามสี่วัน ผมเห็นว่าไม่ได้การ จึงต้องเรียกเธอมาคุยด้วยในวันหนึ่งเพื่อบอกว่าการกระทำของเธออาจเข้าข่ายขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้

“ทำไมถึงมั่นใจนักว่าเป็นคุณดานุศักดิ์?” ผมถามเธอ “เราบอกไปแล้วว่าเรื่องโปรไฟล์เฟซบุ๊กนั้นใช้อ้างอิงอะไรไม่ได้เลย ถ้าเป็นสำนักข่าวคลิกเบตธรรมดา ๆ เขาอาจจะเอาเรื่องนี้มาเล่น แต่เราต้องการหลักฐานมากกว่านั้น...”

“ถ้าอย่างนั้นต้องแฮ็กเข้าโซเชียลของทุกคนเลยมั๊ยล่ะ?” ทาทางเธอดูหัวเสียอยู่ไม่น้อยที่ถูกขัดขวางการกระทำ ตั้งแต่ที่ผมรู้จักเธอมานี่น่าจะเป็นอีกครั้งที่เราทะเลาะกันหลังจากห่าหายกันไปนาน “ฉันไม่ได้มั่นใจสักหน่อยว่า ‘FifteenMonday’ เป็นผู้ชายคนนั้น ก็เลยต้องไปถามให้แน่ใจ”

“แต่ไปตั้งอยู่สามวันติดเนี่ยนะ...” ผมกุมขมับ

“แล้วถ้านายรู้เรื่องนี้แล้วทำไมไม่ส่งไปให้ตำรวจตรวจสอบบ้างล่ะ?”

“เท่าที่รู้คือกองสืบสวนไซเบอร์รับเรื่องไว้แล้ว แต่ในเมื่อเขาลบร่องรอยตัวเองออกไปก็ยากจะสืบหาต่อ...”

“นั่นไง!” เธอตีดนิ้ว “ ‘FifteenMonday’ ลบโปรไฟล์ตัวเองหลังจากนายไปถามใครล่ะ?”

ผมหยิบสมุดจดตารางงานขึ้นมา วันที่ผมนำเรื่องบัญชีผู้ใช้ไปถามพิชยุตม์คือวันที่ 23 กุมภาพันธ์ และผมถามกับดานุศักดิ์ผ่านโทรศัพท์ในวันเดียวกัน ส่วนหนึ่งชนกผมโทรศัพท์ไปถามในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ผ่านหมายเลขของพี่สาวเนื่องจากโทรศัพท์ของหนึ่งชนกเสียตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ซึ่งตรงกับที่พิริยดาบอกว่าตัวเองไม่สามารถเข้าถึงบัญชีผู้ใช้ได้อีกแล้ว ผมจึงเริ่มมองเห็นว่าผู้ต้องสงสัยนั้นแสบมากจนน่าตกใจ --- แต่ถึงอย่างนั้น แม้ผมจะพูดคุยกับคนที่มีส่วนในการฆ่าตัวตายของเด็กสาวแต่ก็ยากจะปักใจเชื่อได้ว่าจะเป็นดานุศักดิ์เพียงผู้เดียว

มีสิ่งหนึ่งที่ผมตงใจมาตั้งแต่แรกแล้วว่าทำไมพิริยดาจึงไปพบกับบัญชีผู้ใช้ ‘FifteenMonday’ และถึงแม้เธอจะเรียนด้านจิตวิทยา ทว่าเธอกลับไม่ปิดบังว่าต้องการชี้หน้าให้ผมเชื่อข้อมูลดังกล่าวด้วยคำถามและประโยคที่เน้นมาโดยเฉพาะ --- แต่เหนือสิ่งอื่นใดข้อสงสัยที่ควรจะยืนยันมากที่สุดคือ ในเมื่อ ‘FifteenMonday’ ตั้งค่าทุกโพสต์ให้เห็นเฉพาะคนที่ เป็นเพื่อนกับเจ้าของบัญชีผู้ใช้เท่านั้น:

“แล้วบีมไปได้โปรไฟล์นี้มาจากไหน?”

หญิงสาวเงยไป วันที่ผมคุยกับเธอเป็นหนที่สองนั้นท้องฟ้าโปร่งแต่กลางคืนกลับมีลมแรง แม้แต่ในร้านค้าแพที่พวกเรานั่งอยู่ก็ยังได้ยินเสียงกิ่งไม้เสียดสีกันอยู่เรื่อย ๆ ประหนึ่งเป็นวันวิปริต

พิริยาดายกมือขึ้นมาวางบนโต๊ะ สองมือกุมแน่นด้วยความจำยอม

บัญชีผู้ใช้ ‘FifteenMonday’ นั้นพิริยาดาสร้างขึ้นมาเองโดยปลอมแปลงเป็นดาราตลกดี --- สำหรับแรงจูงใจนั้น เพราะเธอมองว่าเธออยู่ห่างไกลจากการเป็นผู้ต้องสงสัยมากที่สุดจึงคิดว่าหากผมสนใจขึ้นมาว่าเธอเป็นคนทำจริง ๆ เรื่องที่อีโร่ผู้เคยช่วยชีวิตเด็กหญิงพลัดชีพคนที่เธอช่วยเสียเอง แน่ใจว่ายอมต้องเป็นกระแสนในสังคม

ประเด็นข้างต้นนี้มีข้อยืนยันจากทางตำรวจแล้วหลังจากตรวจสอบหมายเลขไอพีของบัญชีผู้ใช้นี้ดังกล่าว และพบว่าไม่ใกล้เคียงกับที่อยู่ที่ดินแดนตลกดีเคยไปตามหลักฐานที่อยู่ของเธอ พิริยาดาไม่ได้ลงทุนถึงขั้นปลอม หมายเลขไอพีแอดเดรส โดยหลังจากเธอทราบข่าวก็จัดการสร้างบัญชีผู้ใช้ปลอมแล้วทำให้บัญชีนี้เหมือนมีความเคลื่อนไหว

ทว่าแผนการของเธอนั้นอาจเรียกได้ว่า ‘ล้มเหลว’ ในสองทาง: หนึ่งคือผมไม่สนใจข้อมูลนี้ และสอง, มีคนอื่นที่ไปพบเห็นเข้าแล้วนำเสนอผ่านสื่อ ดังนั้นเธอจึงจัดการลบทุกอย่างเพื่อไม่ให้ใครตามรอยเธอได้อีก

แน่นอนว่าการกระทำของหญิงสาวอาจจะสามารถกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างหลักฐานเท็จ ทว่าสังคมปัจจุบันก็มีผู้ใช้ประโยชน์จากข่าวคราวบ้านเมือง และความรวดเร็วว่องไว อีกทั้งสามารถอำพรางตัวตนได้ในอินเทอร์เน็ตในการสร้างชื่อเสียงหรือแม้แต่กุเรื่องราวใหม่ขึ้นมาก็ยังได้ ครั้นเมื่อโลกอันไร้พรมแดนนั้นกว้างใหญ่ไพศาลและมีประเด็นต่าง ๆ เวียนเข้าเวียนออกไม่หยุดหย่อน สุดท้ายแล้วก็ไม่มีใครเอาผิดเธอได้แน่นอน

แม้ผมจะทราบแรงจูงใจของเธอที่ “ต้องการให้สังคมสนใจ” แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ที่อยู่ดี

พิริยาดายกแก้มผม

“คนที่นายเคยสัมภาษณ์ทุกคน เขาก็บอกนี่ว่าด้าไม่สมควรตาย หรือคนอย่างด้าไม่น่าจะคิดฆ่าตัวตาย ...ทุกคนมีเหตุผลที่จะปฏิเสธความจริงแบบนี้ ฉันเองก็เป็นเหมือนกัน ครั้นพอเรื่องมันเริ่มลากเข้าโน้นเข้านี้อีรุงตุงนังขึ้น ครั้นพอฉันรู้ว่าด้าต้องทุกข์ทรมานแค่ไหนหลังจากจบ ม. ต้นไป ฉันเองก็ไม่อยากให้เรื่องมันเงยบหายไปในแบบนี้ ไม่อยากให้สุดท้ายแล้วชื่อกฤตติญาต้องเป็นแค่ชื่อชื่อหนึ่งที่ไม่มีความหมาย ไม่มีอะไรให้ระลึกถึง...”

ไม่มีข่าวคราวความคืบหน้าของคดีกฤตติญาอีกจนกระทั่งในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ หลังจากหนังสือพิมพ์ *ไทยเดลี* ลงพาดหัวข่าวนักการเมืองท้องถิ่นและพรรคพวกถูกจับกุมในคดีค้าประเวณีเด็กซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากคดีของนายชนกันต์ คุณนพดลก็ได้เรียกผมไปคุยเรื่องของกฤตติญา

เขาถามคำถามแรก “จะว่าไปเรามีผู้ต้องสงสัยในเรื่องที่ด้าตายมั๊ย?”

“ยังไงนะครับ?”

“ชายชุดดำในกล้องวงจรปิดนั้นไง” คุณนพดลว่า “เท่าที่ถามคนใกล้ชิดมา มีเล็งใครไว้บ้างรึเปล่า?”

ผมส่ายหน้าเพราะตอนนี้ก็จนปัญญาเหลือเกินแล้ว --- พิริยาดาที่เป็นคนสร้างข่าวเท็จในตอนนั้นก็ไม่ได้ติดต่อกันอีก ยืนยันไม่ได้ว่าเธอมีเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง อีกทั้งหนึ่งชนกที่อ้างชื่อพ่อขึ้นมาในคราวนั้น ครั้นคดีถึงชั้นศาล นายชนกมันต์เองก็สารภาพว่าในวันที่ 31 ตุลาคมตนได้ไปดื่มสังสรรค์กับเพื่อน และเปิดห้องมีสัมพันธ์กับพนักงานสาวที่ร้านคนหนึ่ง ก่อนจะกลับบ้านในตอนเช้า ซึ่งมีพยานแน่นหนา

คุณนพดลจึงบอกกับผมว่าตอนนี้ตำรวจบิดผู้่นำคดีการเสียชีวิตของนางสาวกฤติญาตามาสืบสวนในฐานะคดีฆาตกรรมแล้ว เนื่องจากหลักฐานการชันสูตรศพที่พบว่าเด็กสาวน่าจะเสียชีวิตจากการขาดอากาศหายใจก่อนหน้านี้จะอยู่ในสภาพดังที่เห็น อีกทั้งที่เกิดเหตุเองแม้จะไม่พบร่องรอยการต่อสู้ ทว่าแท้จริงทางตำรวจพบว่าม็ีร่องรอยเลือดถูกเช็ดออกบนพื้น

หลังจากได้ยืนยันถ้อยความทั้งหมด ผมถึงกับนึ่งอึ้งไปก่อนจะเริ่มโกรธตัวเองที่ลืมเรื่องเช่นนั้นไปได้

“ไม่เป็นไรหรอก” คุณนพดลตอบว่าผม “ดูเหมือนทางตำรวจพยายามปิดเรื่องนี้แต่ว่าน่าจะม็ีปัญหาขัดแย้งกันภายในละกระมังถึงได้เปลี่ยนแนวทางการสืบสวนใหม่”

ผมพยักหน้าพลางขอขอบคุณรุ่นพี่ที่มอบเบาะแสสำคัญให้แล้วรีบกลับบ้านเข้าสำนักงาน เริ่มต้นหาข้อมูลอีกครั้ง กฤติญาไม่ได้เสียชีวิตจากบาดแผลดังนั้นจึงไม่น่าใช่เลือดของเธอ จึงเป็นไปได้ว่านั่นอาจจะเป็นเลือดของคนร้าย ผมเริ่มนึกถึงคนที่ผมสัมภาษณ์โดยตลอด ตั้งแต่พิชญุตม์ หนึ่งชนก กันต์ฤทัย ปู่และย่าของกฤติญา พิริยาดา และดานุศักดิ์

ในวันที่ 25 พฤศจิกายน ในการสัมภาษณ์ครั้งแรกผมไปหาพิชญุตม์ที่ร้านซึ่งเขาขอให้ไปนั่งที่ร้านกาแฟซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก ผมสังเกตเห็นผ้าพันแผลที่ข้อเท้าและแผลถลอกตามข้อเท้าและข้อศอกก็ถามเขาว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กหนุ่มจึงบอกว่าตัวเองหกล้มตอนที่ซ้อมวิ่ง ซึ่งโรงเรียนของพิชญุตม์มีสนามหลังโรงเรียนอีกแห่งหนึ่งสำหรับนักเรียนในชมรมกีฬาใช้ซ้อมซึ่งเป็นดินลูกรัง ส่วนนี้มีนักเรียนและครูหลายคนยืนยันเพราะหลังจากนั้นต้องถอดรายชื่อเขาออกจากการแข่งขันที่จะมีขึ้น และผมเห็นว่ายังเป็นแผลสดอยู่

ส่วนดานุศักดิ์ เขามาหาผมที่สำนักงานในวันที่ 28 พฤศจิกายน หลังจากหักทนายเสร็จจึงพูดคุยเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อให้อีกฝ่ายผ่อนคลาย ผมสังเกตเห็นว่าเขามีแผลเป็นบนขมับซ้ายจึงถามว่าไปได้แผลมาได้อย่างไร --

- ดานุศักดิ์บอกกับปากตัวเองว่าตนเพิ่งตัดใหม่ไปเมื่อต้นเดือนก่อน โดยอ้างว่าตัวเองเดินชนเสาไฟฟ้าแล้วศีรษะแตก

ผมเริ่มเดินย้อนตามรอยจากเรื่องแผลของดานุศักดิ์ก่อน โดยพิจารณาว่าหากเขาถูกกฤติญาสู้กลับซึ่งอาจเป็นการใช้ของแข็งตีไปที่ขมับ และไม่ว่าเขากำลังคิดอะไรก็ตามแต่ ณ ประเด็ยวันนั้นจึงได้ฆาตกรรมเธอ และจากที่เขาบอกกับผมว่าเพิ่งไปตัดใหม่มา แสดงว่าต้องมีประวัติการรักษาที่โรงพยาบาลหรือคลินิก และในความเป็นไป

ได้อันหลากหลายทำให้ผมต้องสอบถามคลินิกและโรงพยาบาลที่เปิดตั้งแต่ 20:00 น. ถึง 08:00 น. ของอีกวัน
ในละแวกใกล้กับโรงแรม

ทว่าระหว่างที่กำลังงมเข็มในมหาสมุทร พิริยาดาก็โทรศัพท์เข้าโทรศัพท์ส่วนตัวของผม

‘เราขอโทษที่เราทำหลักฐานปลอม’ เธอชิงพูดก่อน *‘แต่ที่เราลองเข้าไปในเฟซบุ๊กของเค้า และก็เห็นว่า
คนที่ชื่อดานุศักดิ์คุยกับเธอตั้งแต่วันที่ 22 กันยายนปีก่อน’*

ผมยอมรับว่าผมไม่เชื่อข้อมูลจากปากเธอจากพฤติกรรมก่อนหน้านี้ แต่ในการพบกันครั้งที่สาม เธอพา
หนึ่งชนกมาด้วย ทำเอาผมแปลกใจทีเดียว เด็กสาวบอกว่าพิริยาดามาหาเธอเองพร้อมบอกว่าอยากจะยืนยัน
อะไรบางอย่างจากเฟซบุ๊กของผู้ตาย

“รหัสเฟซบุ๊กคือ *‘Fifteen15Mond@y’*” พิริยาดาชี้แจงพร้อมเอกสารบนโต๊ะ “ตอนที่ฉันทำไฟล์
ปลอมก็ใช้ชื่อนี้เพราะนึกขึ้นได้ว่าตอนให้คำปรึกษาเธอครั้งหนึ่ง ดាំมองไปยังปฏิทินแล้วบอกว่าตัวเองชอบวัน
จันทร์ที่ 15 กันยายน --- ฉันคิดว่าหากมีใครรู้ความหมายของมันคงจะต้องแสดงออกอะไรบ้าง”

“เป็นวันแรกที่เค้าเจอกับพีท ตอนอายุสิบสี่คะ” หนึ่งชนกพูด “ที่แหวนของพีทข้างในก็มีสลักเลข 1509
ด้วย หนูดูมาแล้ว”

ทุกอย่างถูกเชื่อมโยงเข้าหากันอย่างน่าประหลาด แต่ผมไม่ได้สนใจความหมายของวันที่ดังกล่าวนัก พิ
ริยาดายืนภาพถ่ายจากหน้าจอบทสนทนาของกฤติญดากับดานุศักดิ์ ทั้งสองเริ่มคุยกันครั้งแรกในวันที่ 22
กันยายนจริง ๆ โดยกฤติญดาส่งข้อความมาหาชายหนุ่มก่อน

‘คุณใช้มัยคะที่ช่วยหนูในวันนั้น?’

ไม่ใช่วันที่ 22 ตุลาคมดังที่อีกฝ่ายอ้าง

หนึ่งชนกเองก็ยืนยันโดยการแสดงหน้าจอโทรศัพท์ที่ตนได้เข้าสู่ระบบบัญชีผู้ใช้ของกฤติญดาผู้ตายจริง
ๆ ผมอ่านเอกสารต่อไปเรื่อย ๆ พบว่าข้อความส่วนใหญ่ยังคงวนเวียนกับการถามสารทุกข์สุขดิบกัน ในวันที่ 1
ตุลาคม ดานุศักดิ์บอกว่าจะขึ้นไปหาเธอที่ห้องพัก ต่อมาคือข้อความว่ามาถึงที่โรงแรมแล้วและขอวิธีขึ้นไปชั้น
บน และพบว่าเขาส่งข้อความว่าจะไปพบเธอสองครั้งต่ออาทิตย์จนกระทั่งสิ้นสุดไปในวันที่ 31 ตุลาคม

ผมเงยหน้ามองหนึ่งชนก “แต่ว่าน้องบอกพี่ว่าคุณดานุศักดิ์ไปที่บ้านตอนวันที่ 22 ตุลาคม...”

“ใช่คะ” เธอพูด “เขาไปจริง ๆ”

แสดงว่าแหล่งข่าวคนหนึ่งของผมกำลังปิดบังข้อมูลได้แนบเนียนอย่างสนิทใจทีเดียว ผมจึงวางแผนว่า
จะเข้าไปถามดานุศักดิ์เพื่อยืนยันว่าเขาบิดเบือนข้อมูลที่ให้แก่ผมจริง ๆ --- ทว่าพิริยาดารั้งแขนผมไว้ เธอส่าย
หน้า

“นายก็รู้มัยว่าพ่อของผู้ชายคนนั้นคือใคร?”

“ซซวีร์ สุวรรณสันติ” ผมทวนชื่อเขา “แหงซี ก็ตำรวจบอกว่าคนที่มาให้ปากคำแทนลูกชายเขา --- ”

ฉบับล้นนั้นเองผมจึงนึกโกรธตัวเองที่ไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้เลย ตลอดมาผมเดินหน้าทำข่าวอย่าง สะเพร่ามาโดยตลอดทั้งที่ความจริงนั้นตั้งเด่นอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ ๆ

หากครอบครัวของदानุศักดิ์ ที่แม่ตัวลูกชายจะยืนยันว่าตนเป็น ‘ครอบครัวธรรมดา ๆ’ ทว่านามสกุลที่ พวงท้ายนั้นก็ถือว่าพิเศษยิ่งกว่าใครอื่นอยู่ดี อีกทั้งกองบังคับการตำรวจนครบาลที่อยู่ในเขตซึ่งรับผิดชอบคดีของ กฤติญตามีผู้บังคับบัญชาการคือพลตำรวจตรีอภิเดช สุวรรณสันติ มีศักดิ์เป็นลุงแท้ ๆ ของदानุศักดิ์ และด้วยการแทรกแซงอำนาจเพื่อไม่ให้เกิดการสืบสวนสืบหน้าจึงเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ไม่มากก็น้อยว่าदानุศักดิ์ต้องมีส่วน เกี่ยวข้องกับคดีของกฤติญดา

ผมอธิบายทุกอย่างให้ทั้งสองคนทราบ ครั้นว่าจบหนึ่งชนกก็ถอนหายใจ “แสดงว่าเราก็คงทำอะไรไม่ได้ อีกแล้วนะซีคะ”

“ยังมีทางอยู่” แล้วจึงบอกว่าตอนนี้ผมกำลังหาอยู่ว่าคุณदानุศักดิ์ไปรักษาแผลที่โรงพยาบาลใด ซึ่งพริยาดาช่วยผมไว้ในคราวนี้ เธอว่า “ถ้าไม่ใช่โรงพยาบาลตำรวจก็ต้องเป็นโรงพยาบาลที่อยู่ในสิทธิ์ ประกันสังคม”

ทว่าการเข้าถึงข้อมูลนั้นออกจะยากเย็นอยู่ไม่น้อย ทว่าในวันต่อมาพริยาดาบอกแก่ผมว่าदानุศักดิ์ น่าจะไปที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในวันที่ 1 พฤศจิกายน โดยสอบถามจากเพื่อนร่วมงานในบริษัทของदानุศักดิ์ เนื่องจากदानุศักดิ์ขอใบรับรองแพทย์เพื่อยื่นลาป่วยจนถึงวันที่ 2 พฤศจิกายน และได้ถ่ายภาพใบรับรองแพทย์ ดังกล่าวมาในไลน์กลุ่มด้วย เธอได้ภาพนั้นมาเช่นกัน ครั้นผมไปยืนยันกับทางโรงพยาบาลก็มีประวัติว่าเขามาที่ แผนกฉุกเฉินในคืนวันที่ 1 พฤศจิกายน เวลา 03:04 น. เนื่องจากศีรษะแตกจากการถูกระแทก และมีนัดตัด ไหมในหนึ่งอาทิตย์ต่อมา

ต่อมา ผมกลับไปโรงแรมอีกครั้งเพื่อยืนยันวันเวลาที่दानุศักดิ์เข้าออกที่นี้ว่าตรงกับการนัดหมายใน แชตหรือไม่ว่า น่าเสียดายที่โรงแรมมีระบบบันทึกไฟลิวิดีโอจากกล้องวงจรปิดทับหลังจากผ่านไปสามเดือน อย่างไม่รู้ดี ผมก็ตระหนักได้ว่าหากตำรวจระดับสูงเข้ามายุ่งเกี่ยวกับคดีนี้จริง ๆ น่าจะต้องเก็บไฟลิวิดีโอสาม เดือนก่อนวันที่ 1 พฤศจิกายนไว้แน่นอน กระนั้นถึงแม้จะไม่ได้ดูภาพจากกล้องวงจรปิดก็ตามแต่เขาก็ได้ คำยืนยันจากพนักงานที่ร้านสะดวกซื้อ พนักงานในคาเฟ่ และคนที่อยู่ละแวกนั้นว่ากฤติญดากับदानุศักดิ์เคย มาบริเวณนี้จริง ๆ หรือเห็นรถยนต์ที่มีป้ายทะเบียนเดียวกับรถยนต์ของชายหนุ่ม

สิ่งที่ต้องสืบค้นต่อไปคือครอบครัวสุวรรณสันติมีส่วนรู้เห็นในการปิดบังความจริงของลูกชายตัวเอง หรือไม่ และเมื่อนึกไปถึงสิ่งที่คุณนพดลบอกมาว่าอาจมีการขัดแย้งกันภายในทำให้ตำรวจกลับมาจับคดีเด็ก สาวอีกครั้ง ผมลองสอบถามตำรวจที่รับผิดชอบคดีอีกครั้งก็ได้ความว่ามีบางคนรู้เห็นว่าคุณชัชวีร์เข้าไปพูดคุย กับ พ.ต.ต. อภิเดช ในตอนแรกฝ่ายสืบสวนที่รับผิดชอบคดีนี้ก็เห็นว่าน่าจะเป็นคดีฆาตกรรมมาตั้งแต่แรกจาก หลักฐานทางนิติเวช ทว่าด้วยคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาการสูงสุดจึงต้องสรุปเป็นการฆ่าตัวตาย ทว่าไม่นานมานี้

ใกล้ ๆ กันกับช่วงที่ข่าวหลายขบวนการค้าประเวณีเด็ก จู่ ๆ ผู้บังคับบัญชาการก็อนุญาตให้ตำรวจทำการสืบสวนคดีของนางสาวกฤติธิดาใหม่ เจ้าหน้าที่ในองค์กรเข้าใจกันว่าคงอาจมาจากคดีที่ผ่าน ๆ มาบวกกับกระแสสังคม ทำให้กองบังคับการตำรวจนครบาลแห่งนี้ถูกเพ่งเล็งจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงต้องรีบเร่งสร้างผลงานในฉากหน้า

และแล้วในวันที่ 1 มีนาคม ก็มีประกาศคำพิพากษาจากศาลชั้นต้น ตัดสินให้นายชนกันต์ บางบัวได้รับโทษจำคุก 10 ปีในความผิดข่มขืนเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี และจำคุก 3 ปีในคดีซื้อโกงสินไหมจากประกันชีวิต ทว่าจำเลยให้การรับสารภาพจึงลดโทษกึ่งหนึ่ง แต่ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ดานุศักดิ์ก็กลับมาเป็นที่สนใจของสื่ออีกครั้งหลังจากเขาพูดถึงคำตัดสินของศาลในคดีของนายชนกันต์ในเฟซบุ๊กของตัวเองว่า: *'คุณพราภชีวิตที่สดใสของหลานสาวคุณไปแท้ ๆ แต่ศาลก็ยังลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ประเทศไทยสุดยอด'*

และในวันที่ 2 มีนาคม บทความของผมนักก็ได้ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ *ไทยเดลี* ในหัวข้อ *'ความจริงที่ถูกปิดบัง คดีฆ่าตัวตายในโรงแรมอาจมีอะไรมากกว่าที่คิด'* โดยสรุปจากข้อมูลที่พิริยดาให้มาเกี่ยวกับสิ่งที่ได้จากการสอบถาม ใจความโดยคร่าวคือกฤติธิดาคู่กับใครบางคนในวันที่ 22 กันยายน และมีการนัดเจอกันจริง ทว่าประเด็นนี้ไม่ถูกกล่าวถึงเพราะผู้ต้องสงสัยรายนี้อาจมี 'อิทธิพลมืด' คอยหนุนหลัง ผมไม่เอ่ยถึงดานุศักดิ์แม้แต่นิดเดียว แต่ในวันต่อมา ทางตำรวจก็มีแถลงการณ์ว่าจากหลักฐานที่ได้มาในคดีการเสียชีวิตของนางสาวกฤติธิดา จิตพล เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายนปีก่อน ทำให้ทางตำรวจต้องดำเนินการสืบสวนใหม่ในฐานะคดีฆาตกรรมทว่าปฏิเสธกับสื่อว่าที่หยุดสืบสวนไปก่อนหน้านี้ไม่ใช่เพราะคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาาระดับสูง

ผมไม่รู้ว่าดานุศักดิ์จะรู้สึกอย่างไรหลังจากข่าวดังกล่าวประกาศออกไป ทางคุณวิไลกับทนายประจำสำนักข่าวก็บอกให้ผมเตรียมใจว่าอาจจะมีการฟ้องร้องเกิดขึ้นหากมีคน 'ร้อนตัว' --- กระนั้นผมก็ได้ยินจากคุณนพดลมา "มีข่าว 'แ่วว ๆ' มาว่าตำรวจที่เอาเรื่องไปบอกกับสื่อจะโดนแดง" ซึ่งก็ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าสิ่งที่ผมมีอยู่ในมือคือความจริง

ในที่ประชุม คุณวิไลถามผมว่า "แล้วที่เขียนหรือที่ว่าเหยื่อน่าจะใช้เพื่อต่อสู้ละ?"

"ผมว่าถึงมีจริง ๆ คนร้ายก็คงทิ้งไปนานแล้วละครับ" ผมยกไหล่พลางเปิดเอกสาร "แต่เท่าที่ตำรวจบอกมา จากการทดสอบลูมิโนลพบว่ามีแค่คราบเลือดที่ขีดบริเวณพื้นกับคราบจาง ๆ ที่อ่างล้างมือในห้องน้ำเท่านั้น น่าจะมาจากตอนที่คนร้ายเอาผ้าเช็ดคราบเลือดตัวเอง"

"แต่ถ้าคนร้ายถูกเหยื่อตีแล้วฆ่าเหยื่อ ถึงจะขีดเลือดออกจนหมดแล้วเดินออกมาที่ลิบบี้ก็คงต้องมีคนสังเกตแผลหรือคราบเลือดสิ"

ผมถอนหายใจให้ตัวเองที่มองพลาดไปหลายจุดจนไม่น่าให้อภัย ผมพลิกดูเอกสารรายงานที่เกิดเหตุและสรุปสำนวนคดีในตอนแรกที่ตำรวจให้แก่สื่อมวลชน ครั้นพอจินตนาการถึงสภาพที่เกิดเหตุอีกครั้งก็เริ่มมองเห็นเค้าลางชัดเจนขึ้นแต่ก็ไม่มีอะไรยืนยันได้อยู่ดี

ผู้ต้องสงสัยทุกคนถูกตัดออกไป ยังคงเหลือเพียงดานุศักดิ์ที่มีความเป็นไปได้แต่ผมก็ไม่อาจจะฟันธงได้ และในช่วงที่ผมกำลังคิดอยู่ว่าจะทำอย่างไรกับข้อมูลที่ได้รับมา พิริยาดาก็มีแผนจับคนร้ายให้อยู่หมัดด้วยวิธีที่บ้าบิ่นและน่าขนลุกที่สุด

ครั้นเห็นว่าวิธีที่เธอเสนอนั้นเสี่ยงเกินไป เพราะหากเขาไม่ใช่คนร้ายขึ้นมาจริง ๆ ดานุศักดิ์สามารถเอาผิดเธอฐานหมิ่นประมาทได้ ซึ่งคราวนี้หญิงสาวอาจจะไม่สามารถทำตัวลอยนวลเหมือนตอนทำเฟซบุ๊กปลอมได้แน่นอน

“แต่อย่างไรเสีย คนร้ายที่เรากำลังตามหาไม่ใช่ฆาตกรอำมหิต” พิริยาดาวา “และฉันก็มีไฟตายอยู่กับตัวเหมือนกัน และเพราะอันนี้ด้วยฉันถึงมั่นใจมากด้วยว่าที่ต้าตามสืบเรื่องของดานุศักดิ์กำลังไปถูกทางแล้ว”

แม้ผมรู้ว่า ‘ไฟตาย’ ที่ว่าคืออะไร และถึงจะไม่เห็นด้วยในครั้งแรกแต่ ณ ขณะนี้ผมก็อับจนหนทางที่จะเข้าถึงประเด็นหลักของคดีดังกล่าว: หากกฤษฎิ์ดาถูกฆาตกรรมจริง ๆ คนร้ายจะฆ่าเธอเพื่ออะไร ผมจึงยอมรับว่าจะไปกับเธอด้วย

และแล้วในวันที่ 4 เมษายน เวลา 15:30 น. พิริยาดาก็เริ่มลงมือ เธอใช้บัญชีของกฤษฎิ์ดาส่งข้อความไปหาดานุศักดิ์ว่า

‘รู้สึกอย่างไรละที่หนูตาย?’

ดานุศักดิ์ตอบกลับมาในทันที: *‘คุณเป็นใคร อย่ามาเล่นกับคนตายแบบนี้’*

พิริยาดากับผมมองหน้าจอโน้ตบุ๊ก ผมมองคู่มือของเธอที่กดแบ่นพิมพ์ไปเรื่อย ๆ จนปรากฏเป็นประโยค: *‘อย่าคิดว่าหลบอยู่หลังพ่อตัวเองแล้วจะรอดไปได้ ยังไงสักวันก็ต้องมีคนเอาผิดคุณได้อยู่ดี’*

และเมื่อผมเห็นข้อความตอบกลับของดานุศักดิ์ ผมก็ถึงกับสุดลมหายใจด้วยใจหวี ๆ ไม่เคยนึกเฉลียวใจเลยว่าอดีตคนรักของผมจะสามารถปั่นหัวคนคนหนึ่งได้อย่างร้ายกาจเช่นนี้

‘แกต้องการอะไร?’

เวลา 19:45 น. ณ สถานีรถไฟฟ้าซึ่งแต่เดิมเคยเป็นที่กำเนิดฆาตกรรมระดับประเทศเมื่อเกือบครึ่งปีก่อนนั้นยังคงมีผู้ใช้บริการอยู่พอสมควร แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์สีขาวยังคงส่องสว่างไสว กระจกที่รถไฟขบวนต่อไปจะมา ผมสังเกตเห็นชายหนุ่มในชุดสูทกึ่งเดินกึ่งวิ่งจนกระทั่งหยุดยืนห่างจากกลุ่มคนที่รอรถไฟฟ้าไปไม่กี่ก้าว ผมนั่งรออยู่ที่เก้าอี้ซึ่งห่างไปเกือบร้อยเมตร แต่เห็นใบหน้าชัดเจนตาทีเดียว

ดานุศักดิ์มาแล้ว ตามที่พิริยาดาซึ่งส่งข้อความในชื่อของกฤษฎิ์ดาผู้ตายได้นัดแนะไว้

ไม่ทันที่ผมจะส่งข้อความบอกเธอซึ่งยืนหลบอยู่ข้างหลังเสาห่างออกไป ผมเห็นเธอเดินไปหาเขาทันที จากตรงนี้เองผมเริ่มรู้สึกว่าการหญิงสาวผู้นี้เลือดเย็นและร้ายกาจเหลือเกิน... เธอถึงขั้นซื้อวิกผมหน้าม้าสีดำเตรียม

มา อีกทั้งสวมชุดนักเรียนที่เคยเป็นของผู้ตายซึ่งไปขอมาจากญาติผู้ตายอีกที และด้วยส่วนสูงและทรวดทรงที่คล้ายกันก็อดทำให้ผมรู้สึกราวกับว่าเด็กสาวที่เคยตัดลินใจจะปลิดชีพตัวเองในวันนั้นได้กลับมาอีกครั้ง

พิริยาดาตั้งใจใช้สงครามประสาทอย่างแน่นนอน และจากการกระทำทั้งหมด เธอไม่ได้หวังจะเอาความจริงจากเขาแม้แต่น้อย ผมอดรู้สึกผิดไม่ได้ที่ทว่าก็ยังเฝ้ามองเหตุการณ์ต่อไป

เสียงนั้นดังชัดเจน ทันทีที่ดานุศักดิ์เห็นคนในชุดนักเรียนเดินพุ่งตรงมาเขาก็ถึงกับถลาล้มก้นจำบ้า ร้องเหลอหลาเหมือนคนไม่ได้สติ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นพิริยาดาเขาก็เริ่มสงบลง

“ก - แก... แกใช้มัยที่แอบอ้างว่าเป็นดำนะ?”

และไม่มีใครคิดจะเสียเวลาพิจารณาสถานการณ์ คนส่วนใหญ่ที่กำลังยืนรอรถไฟฟ้าหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายภาพนิ่งหรือวิดีโอทันที และผมก็เพิ่งมาทราบในภายหลังว่ามีคนบันทึกวิดีโอแบบถ่ายทอดสดเอาไว้ด้วย

พิริยาดาเริ่มทันที “จำได้แล้วสินะว่าฉันเป็นใคร?”

“แกเป็นใคร ฉันไม่เห็นรู้จัก!”

“แล้วจำได้ใช้มัยว่าที่นี่เคยเกิดอะไรขึ้น? คุณช่วยเธอเอาไว้แล้วฆ่าเธอเองกับมือ แต่คุณไม่ต้องรับโทษอะไรเลยเพราะมีเส้นสาย!”

“พ - พุดบ้าอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง!” ดานุศักดิ์ทวาด ผมไม่เคยเห็นเขาพูดด้วยส้อมเสียงเช่นนั้นมาก่อนแม้จะพบเจอกันสองสามครั้งก็ตาม “มีหลักฐานรึไงวะ? แล้วนี่แต่งตัวอะไรเนี่ยทุเรศเป็นบ้า...”

“ตอนที่ฆ่าดำในโรงแรมคิดว่าไม่มีใครเห็นละสิ...แต่ว่าตอนนั้นคุณคงไม่ได้สังเกตเห็นใช้มัยว่าไน้ตมูกของเธอเปิดอยู่”

และแล้วพิริยาดาก็ใช้ไฟตายทันที

ในรายงานที่เกิดเหตุระบุว่าแม้คีมูกของกฤติญดานั้นยังคงเปิดอยู่แม้แต่เตอรี้จะเหลือน้อยเต็มที่แล้ว ทว่าทางตำรวจมิได้นึกเฉลียวใจว่าเธอเปิดกล้องเว็บแคมเพื่อบันทึกวิดีโอเหตุการณ์ก่อนหน้าที่ดานุศักดิ์จะเข้ามาเสมือนเป็นกล้องวงจรปิด ตั้งแต่เวลา 23:01 น. ถึงเวลา 23:38 น. ซึ่งปรากฏภาพเหตุการณ์ทุกอย่างที่เป็นหลักฐานมัดตัวผู้ร้ายได้

กฤติญดา จิตพล

ในวันที่ 31 ตุลาคม เวลา 23:00 น. กฤติญดาเปิดรับดานุศักดิ์เข้ามาในห้องดังเช่นทุกครั้ง

ทั้งสองคนเริ่มมีความสัมพันธ์ตั้งแต่วันที่ 29 กันยายน หลังจากที่เขาช่วยเหลือเธอในคราวนั้น ในวันนั้นทั้งสองคนได้พูดคุยกันที่คาเฟ่ใกล้กับโรงแรม ก่อนที่ในวันต่อมาเขาจึงได้ขึ้นไปหาเธอ เป็นเช่นนี้เรื่อยมา จนกระทั่งวันเกิดเหตุ

“เบียร์อยู่ในตู้เย็น” กฤติญดาพูดน้ำเสียงเย็นชา หันไปทางตู้เย็น

จากวิดีโอ กฤติญดายืนอยู่ตรงปลายเตียงหลังจากที่ชายคนนั้นเข้ามาแล้ว ดานุศักดิ์เดินผ่านกล่องไปยังจุดบอดที่เป็นตู้เย็น ได้ยินเสียงเปิดและปิดตู้เย็น ตามมาด้วยเสียงเปิดกระป๋องเบียร์ และเสียงชายหนุ่มบ่นพลางเดินผ่านกล่องที่ตนไม่รู้ว่ากำลังจับใบหน้าเขาอยู่ “ซื้อมาสี่กระป๋องเลยหรือ?”

กฤติญดาเดินไปยังจุดบอด ผลัดเปลี่ยนกับดานุศักดิ์ที่เข้ามานั่งอยู่ข้างเตียงซึ่งกล่องจับภาพใบหน้าด้านข้างของเขาได้ชัดเจนทีเดียว

“ทำไมไม่ไปดื่มที่ร้านเหล้าล่ะ? อุตส่าห์จะชวนไปปาร์ตี้ฮาโลวีนอยู่พอดี”

ได้ยินเสียงหญิงสาวขึ้นมา “อยู่ในห้องนี้แหละดีแล้ว”

“อะไรกัน ทำตัวไม่เข้าสังคมไปได้” ว่าแล้วก็จิบเบียร์อีกรอบ “แล้วนั่นเป็นอะไร? ตาแดงเขียว”

“ว่าก็ว่าเถอะ” กฤติญดาตบตบ ในตอนนี้เองที่เห็นเด็กสาวเดินผ่านปลายเตียงไป ทว่าในมือไม่ได้ถือกระป๋องเบียร์ นับว่าสอดคล้องกับหลักฐานทางนิติเวชที่ไม่พบแอลกอฮอล์ในกระแสเลือด “มาหาหนูแบบนี้ทุกวันไม่กลัวใครจะจับได้หรือ?”

“พอกับแม่ไม่สนใจหรอก” เขาว่า “ไหน ๆ ก็ได้รถส่วนตัวมาแล้ว จะไปเที่ยวไหนก็ไม่เห็นจะเป็นไร”

“ไม่เหมือนกับที่เห็นในข่าวเลยนะ ตอนออกกล่องก็ดูสงบเสียงมึนแจ่มตัวดี ไม่ทำตัวประเจิดประเจ้อ”

เสียงหัวเราะของชายหนุ่มดังขึ้น ตอนนี้เขาหันหลังให้กล่องจึงไม่แน่ใจว่ากำลังแสดงสีหน้าเช่นไร

“นั่นก็ผมเหมือนกันแหละน่า เวลาออกไปที่สาธารณะก็ต้องวางตัวดีนิดหนึ่ง” แล้วก็ว่าต่อ “แต่คิดจะเก็บตัวเงียบ ๆ อยู่อย่างเดียวหรือ ไม่บอกกับสื่อเรื่องพ่อเลี้ยงไปเลยล่ะ?”

ความเงียบงันกินเวลาประมาณสามวินาทีจนกระทั่งเด็กสาวพูดขึ้น

“เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก”

“ได้ยังไงกัน...” ดานุศักดิ์ลุกขึ้น อีกครั้งที่เห็นกฤติญดาเดินเข้ากล่อง เธอหยุดอยู่ที่ปลายเตียง สายตาเหลือบมองโน้ตบุ๊กมาหน่อยหนึ่งก่อนที่เธอจะพูดขึ้น

“คุณแม่ก็ หนูว่าหลังจากนี้เรา...ต่างคนต่างมีชีวิตเป็นของตัวเองเถอะค่ะ”

และก็เป็นอีกครั้งที่ความเงียบงันกลับมา คราวนี้มันกินเวลานานเกินกว่าอึดใจ ดานุศักดิ์ที่กำลังหันหลังวางเบียร์บนหน้าแข่งตัวเองอยู่นานทีเดียวแล้วจึงยกขึ้นดื่มอีกใหญ่

“เกิดอะไรขึ้น?”

“หนูว่าจะกลับบ้าน ไปอยู่กับปู่และย่า”

ดานุศักดิ์พยักหน้า “ก็แล้วยังไง? เดี่ยวเราค่อยนัดเจอกัน --- ”

“หนูขอโทษจริง ๆ ค่ะที่ทำให้คุณแม่รู้สึก...อย่างนั้นกับหนู”

“ด้าก็แค่...อยากมีผู้ชายที่พึ่งพาได้ไม่ใช่หรือ? ก็ที่ด้าบอกไปตอนนั้น --- ”

“แต่ตอนนี้หนูรู้แล้วว่ามีคนที่จะปกป้องหนูอยู่ข้างนอกนั่น!” เธอพูดเสียงเด็ดขาด “เมื่อก็...แพร์เขามาหาหนู เขาบอกว่าเขารู้ทุกอย่างแล้ว”

“แล้วยังไง? ถึงเขารู้เรื่องที่ทำ พ่อเขาทำ แต่เขาก็ยังเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่ ก็อาจจะปกป้องกันเองก็ได้นี่” กฤติญดาที่ยังยืนอยู่สายหน้า เธอสิ้นศรัทธา ทันใดชายหนุ่มก็เอื้อมไปวางกระป๋องเบียร์ไว้ข้าง ๆ โต๊ะที่วางโน้ตบุ๊กก่อนจะเดินไปจับไหล่เธอ แต่แล้วเด็กสาวกลับผล็อยออก

เธอสูดหายใจเข้าก่อนจะปาดน้ำตา

“ถ้ามีคนรู้ว่าคุณแม่มากมีความสัมพันธ์กับคนอย่างหนู...”

“ก็อย่าไปบอกเขาซี!” ชายหนุ่มคว้าไหล่เธอแน่น “อ้อ...ที่เรียกมานี้คือจะบอกเลิกแล้วไปบอกสื่อเรื่องที่เราคบกันใช่ไหม?”

“...ถึงไม่พูดเรื่องนี้กับสื่อก็ต้องมีคนรู้อยู่ดีว่าหนูกับคุณแม่มาก --- ”

“คิดว่าผมเป็นใครกัน?” ดานุศักดิ์ตะโกน “ถ้าอยากให้เอาผิดพ่อเลี้ยงดำไว้ ๆ ก็บอกผมมาก็ได้ ลุงผมเป็นตำรวจชั้นผู้ใหญ่ มีอำนาจแทบทุกอย่าง ให้พ่อผมไปคุยด้วยก็ยิ่งได้เลย ขนาดจะปิดเรื่องความสัมพันธ์เราก็ยังได้”

“คุณนะพิเศษกว่าใคร แต่ก็ยังย้ายอยู่ได้ว่าตัวเองเป็นแค่ครอบครัวธรรมดา ๆ! --- แต่หนู...คิดว่าเรื่องนี้ใครจะโดนสาปแช่ง ใครจะโดนดูถูกด้อยค่า ใครจะโดนรังเกียจมากกว่ากัน? คิดว่าหลบอยู่หลังพ่อของคุณแล้วจะลอยตัวจากปัญหานี้ได้จริง ๆ หรือ?”

ก่อนที่จะเห็นว่าดานุศักดิ์ใช้มือขวาตบไปที่โหนกอีกฝ่าย เขาตวาดเสียงสั้น

“นี่ผมช่วยด้ามกับมือนะ! ถ้าเกิดวันนั้น --- ”

เด็กสาวสลัดตัวออกจากมืออีกฝ่ายทันที “ก็แล้วจะช่วยทำไมละ ยืนเฉย ๆ แล้วปล่อยให้หนูโดนรถไฟทับตายก็ไม่เห็นจะเป็นไร!” ก่อนจะทรุดนั่งบนพื้นแล้วปิดหน้าร้องไห้ ระยะเวลาที่เธอนั่งอยู่ไม่ไกลจากปลายเตียงมาก ออกไปจนสุดขอบเขตที่กล้องจะรับภาพได้

วินาทีนี้ดานุศักดิ์ได้แต่ยืนกำหมัดแน่นตัวไม่เคลื่อนไหว พร้อมกับก็มีเสียงพึมพำของเด็กสาวเล็ดลอดเข้ามา

“จนถึงตอนนี้...หนูยังคิดอยู่เลยว่าจะมีชีวิตไปเพื่ออะไร...”

“เป็นอะไรอีกล่ะ?” ดานุศักดิ์ดีดพ่อ “เธอนี้อารมณ์แปรปรวนง่ายจริง ตอนนั้นก็อยากจะทำอะไรด้วย พอคราวนี้ก็บอกว่าจะเลิก, เมื่อก็ก็คิดว่าจะกลับไปอยู่บ้านพอคราวนี้ดันอยากตายขึ้นมาเสียเฉย ๆ!”

เสียงสะท้อนของเด็กสาวดังขึ้น

“...ออกไปเถอะคะ”

ดานุศักดิ์ยังคงยืนนิ่งด้วยความสับสน เขาโคลงหน้าไปมาก่อนจะดึงเธอขึ้น “มานี่” ว่าแล้วก็เริ่มยื่นใบหน้าไปหาเธอมากขึ้น แต่กฤติญาตลัดเขาออก เธอเดินถอยหลัง ชายหนุ่มลุกขึ้นตามแล้วผลักเธอลงไปในอนบนเตียง ช่วงขณะหนึ่งกลิ้งสั้นเล็กน้อยแต่ต่อมาก็สามารถจับภาพที่ดานุศักดิ์คร่อมตัวเด็กสาวผมยาวในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นได้ชัดเจน

ชายที่อยู่ข้างบนสอดมือขึ้นจากชายโครงเข้าไปจับหน้าอกเด็กสาวอายุสิบเจ็ดปี กฤติญาบิดหนีพยายามปิดป้องมือคู่นั้น อีกฝ่ายยังไม่ยอมรามือพยายามถอดเสื้อและกางเกงเธอพร้อมพูดว่า “อยู่นิ่ง ๆ น้า... ทำเหมือนทุกครั้งเดี๋ยวเธอก็รู้สึกดีขึ้นมาเอง” ทว่าครั้นเด็กสาวไม่ยอมก็เริ่มกระทำรุนแรงขึ้น พยายามจับไม้จับมือเธอให้อยู่นิ่ง โชคยังดีที่เขาตีมือเครื่องตีมแอลกอฮอล์ไปก่อนหน้าจึงอ่อนเรียวแรง ทำให้กฤติญาตลัดเขาออกไปได้ เธอได้ใช้หน้าแข้งถองเข้าไปยังบริเวณล้นปีอีกฝ่ายโดยไม่ได้ตั้งใจ ดานุศักดิ์จึงกลิ้งไปนอนบนบนเตียงกุ่มหน้าห้องใบหน้าเหยเก ส่วนเด็กสาวคลานข้ามไปยังอีกฝั่ง เดินหายไปยังจุดบอด ไม่รู้ว่าเธอทำอะไร แต่ครั้นชายหนุ่มเริ่มลุกขึ้นได้เขาก็ดำทออีกฝ่ายด้วยวาจาหยาบคาย มีประโยคหนึ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษ

“ไม่สำนึกบุญคุณบ้างรีไรงวะที่ช่วยเธอจากความตาย...ให้ทุกอย่างตามที่ขอแล้วยังจะเรื่องมาก! อีพวกผู้หญิงเม่งน่ารังเกียจชิบหาย คิดว่าคนอ่อนแอแบบเธอเลือกได้รีไรงวะ สุดท้ายชีวิตก็ต้องมีผู้ชายคอยช่วยเหลืออยู่ดี!”

แล้วดานุศักดิ์ก็พุ่งเข้าไปยังอีกฝั่ง ทันใดนั้นเสียงทุ้มต่ำก็ดังแว่วเข้ามา ก่อนจะเห็นดานุศักดิ์เดินถอยออกมาช้า ๆ พลังกุ่มขมับซ้าย คงจะเป็นตอนนั้นที่กฤติญาใช้ที่เขียนหูหรือต่อสู้อ แล้วเด็กสาวก็เข้าไปตีเขาให้ล้มลงก่อนจะรีบวิ่งมายังแม่คูนึกด้วยใบหน้าหวาดหวั่น แล้วภาพทุกอย่างจะตัดไป เข้าใจว่าเธอกำลังบันทึกไฟล์วิดีโอทั้งหมดแล้วทำการสำรองข้อมูลไว้ในพื้นที่เก็บข้อมูลแบบคลาวด์ในอินเทอร์เน็ต ตามที่พิริยาดาได้เข้าถึงข้อมูลนั้นได้จากอีเมลและรหัสผ่านของผู้ตายในเวลาต่อมา

ที่จริงพิริยาดาไม่ได้เปิดคลิปวิดีโอทั้งหมดให้กับชายหนุ่มดูในวันนั้น เธอเลือกเพียงช่วงสุดท้ายที่เขาพยายามจะขึ้นใจเธอจนกระทั่งคลิปถูกตัดไป ไทยมุงที่ยืนอยู่รอบ ๆ เริ่มหันไปพูดคุยกัน มีบางคนทักขึ้นว่าเขาคือดานุศักดิ์ผู้เคยเป็นข่าวในตอนนั้น ผมรีบลุกขึ้นยืนกลัวว่าเขาจะเข้าไปทำร้ายพิริยาดา ครั้นเข้าไปใกล้ก็เห็นว่าอีกฝ่ายนั่งจมปัสสาวะที่ไหลออกมาอย่างควบคุมไม่ได้

พิริยาดาว่า “คุณฆ่าเธอไหม?”

“ไม่ใช่...” ดานุศักดิ์ส่ายหัวเร็ว ๆ “ไม่ใช่...ฉันไม่ได้ตั้งใจ...”

“คุณฆ่าเขา!”

“ไม่ใช่...”

“คุณฆ่าเขา!”

“ไม่...”

“ฆาตกร!”

“อีกะหรือนั่นมันฆ่าตัวตาย! มันฆ่าตัวตาย!”

ไทยมุงที่ยืนออกกันอยู่ถึงกับแตกกระเจิง ผมที่แม้จะคุยกับदानุศักดิ์มาก่อนก็ไม่เคยรู้จักมุมนี้ของเขาเลย ชายหนุ่มตวาดลั่น เสียงหลงและแหบแห้ง

“ก็มันอยากตายนักมันก็เลยผูกคอตายไป อีนั่นมันไม่รู้จักบุญคุณที่อุตส่าห์ช่วยมันมา กูอุตส่าห์ช่วยมันแท้ ๆ มันยังไม่คิดจะขอบคุณกูสักนิด!...แล้วมันเป็นใครถึงต้องเรียกร้องความยุติธรรมให้เด็กดอกทองนั่นวะ?!”

พริยาดาที่แต่งตัวเหมือนผู้ตายในวันที่ 16 กันยายนเองยังถึงกับผงะ พร้อมกันนั้นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็เข้ามาดูสถานการณ์ แต่ไม่ทันไรदानุศักดิ์ก็พุ่งตัวออกจากฝูงชนก่อนจะวิ่งตรงไปที่ชานชาลา เขาเกือบจะข้ามเส้นสีเหลืองไปแล้ว ทว่าผมตามไปคว้าตัวเขาไว้ทันก่อนที่รถไฟฟ้าจะจอดเทียบสถานี ทว่า ณ เวลานั้นมีเพียงคนสองสามคนเท่านั้นที่เดินขึ้นรถไฟฟ้าไป คนที่ออกจากรถไฟฟ้าลงสถานีนี้เองก็เข้ามามุงดูสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมากขึ้นเรื่อย ๆ

दानุศักดิ์นำหน้าตาไหล กางเกงเปียกและไปด้วยบัสสาวะของตัวเอง เขาถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพาตัวไปพร้อมกับพริยาดา ผมตามเธอไปด้วยพร้อมรีบโทรศัพท์ขอให้คุณวิไลติดต่อทนายความ

บทส่งท้าย

พาดหัวใหญ่ของหนังสือพิมพ์*ไทยเดลี* วันที่ 5 มีนาคมนั้นเป็นบทความของผม: ‘จาก “ผู้ช่วยชีวิต” เป็นฆาตกรหนุ่มยี่สิบห้าสารภาพว่า ‘น้องดำ’ อ้างว่า “ไม่สำนึกบุญคุณ” ’ --- แม้ผมจะรู้สึกว้าวุ่นใจที่คุณวิไลแก้ไขซึ่งเป็นร่างสำเร็จดูจะรุนแรงไปหน่อย ทว่านี่อาจจะไม่สะท้อนใจเท่าความจริงทั้งหมดที่ได้รับเปิดเผย

ความสัมพันธ์ของนางสาวกฤติญดา จิตพล และนายदानุศักดิ์ สุวรรณสันติ ซึ่งขณะนั้นอายุยี่สิบห้าปี เริ่มต้นหลังจากที่เขาได้ช่วยเธอไว้ในวันที่ 16 กันยายนปีก่อน โดยมีลักษณะเป็นความสัมพันธ์เชิงคู่สาวซึ่งจำเลยคือนายदानุศักดิ์อ้างว่า “เธอขอให้เขามีเพศสัมพันธ์ด้วย เพราะอยากรู้ว่าการมีความสัมพันธ์แบบคนรักเป็นอย่างไร” ซึ่งทำให้ต่อมาทั้งสองก็พัฒนาความสัมพันธ์เรื่อยมาจนกระทั่งวันที่ 31 ตุลาคม กฤติญดาตัดสินใจจะยุติความสัมพันธ์ดังกล่าวว่าदानุศักดิ์ไม่ยอมจึงพยายามขึ้นใจเธอ และเมื่อถูกอีกฝ่ายสู้กลับจึงได้ใช้เนคไทของตัวเองรัดคอบางสาวกฤติญดาจนขาดอากาศหายใจจนเสียชีวิต ก่อนจะจัดการอำพรางศพและทำความสะอาดที่เกิดเหตุ โดยเช็ดคราบเลือดและของที่ตัวเองสัมผัสเพื่อลบลายนิ้วมือด้วยผ้าเช็ดเท้าของโรงแรม แล้ว

ออกจากโรงแรมในเวลา 02:49 น. ตามภาพจากกล้องวงจรปิด โดยนำกระป๋องเบียร์ที่ติดมิดกับเบียร์อีกสองกระป๋องไปด้วย พร้อมนำที่เขียนหรือกับผ้าเช็ดเท้าของโรงแรมไปทิ้งก่อนจะไปทำแผลที่โรงพยาบาล

สำหรับมูลเหตุจูงใจนั้น ในบทความของผมได้มีการสัมภาษณ์จิตแพทย์ท่านหนึ่ง ซึ่งท่านมีความคิดเห็น
ว่า

“ผู้ก่อเหตุมีปมจากการไม่ถูกยอมรับในครอบครัว สังคม หรือจากคนที่ตนรัก จึงทำให้ตนไม่ได้มองว่าตัวเองโดดเด่นหรือมีคุณค่า และอาจมีความคิดเกลียดชังเพศหญิงอยู่แต่เดิม ดังนั้นการที่เข้าไปช่วยเหลือเหยื่อจากการพยายามฆ่าตัวตายในวันนั้นและเห็นว่ามีโอกาสให้เธอได้สร้างคุณค่าแก่ตัวเธอ ยิ่งเมื่อเหยื่อติดต่อขอพบและมีความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ ก็ยิ่งเพิ่มความรู้สึกว่ามีคุณค่ามากขึ้น และมองว่าตนคือผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตเธอไว้...ดังนั้นการฆาตกรรมเหยื่อในวันนั้นจึงเป็นการกระทำชั่ววูบที่เกิดจากอารมณ์ผิดหวังและโกรธที่เธอไม่ยอมรับตัวตนของเขา”

สำหรับความคิดของเหยื่อนั้น จิตแพทย์ได้ให้ความเห็นไม่ต่างจากคนในสังคมว่ากตัญญูตามีสัญญาของอาการซึมเศร้าซึ่งเกิดจากปัญหาทั้งหลายที่แวดล้อมตัวเหยื่อมาตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น ทั้งจากการที่ไม่สามารถปรับตัวกับพฤติกรรมของคนในครอบครัวที่เปลี่ยนไปได้ จากการถูกกลั่นแกล้ง การสูญเสียบุพการี และการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เหล่านี้ก็ได้ประกอบสร้างให้เหยื่อมีความสิ้นหวัง โดดเดี่ยว จนอาจนำไปสู่ความคิดอยากฆ่าตัวตายในที่สุด

แม้จะไม่ใช่คดีที่คนร้ายลงมือกระทำอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต แต่การเสียชีวิตของนางสาวกตัญญูดา จิตพล เด็กสาวที่ครั้งหนึ่งสื่อได้ตั้งฉายาเธอว่า ‘เด็กสาวที่ได้เกิดใหม่’ นั้นได้สร้างแรงสั่นสะเทือนแก่สังคมอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งเรื่องปัญหาการกลั่นแกล้งในโรงเรียน การล่วงละเมิดทางเพศหรือข่มขืนผู้เยาว์ ปัญหาสุขภาพจิตในวัยรุ่น และความคิดเกลียดชังเพศหญิงที่เป็นส่วนหนึ่งอันซับซ้อนจิตใจของดามุสศักดิ์ให้ลงมือก่อเหตุ ซึ่งสืบเนื่องกับลักษณะทางสังคมไทยที่แบ่งบทบาททางเพศเป็นสองขั้วคือชายและหญิงอย่างชัดเจน

แม้ความเกลียดชังผู้หญิง (misogyny) จะมีได้แสดงออกผ่านการคุกคามทางเพศผู้หญิง แต่ก็อาจแสดงออกในลักษณะความเกลียดชังผู้หญิงจากภายใน (internalised misogyny) โดยใช้มุกตลกหรือถ้อยคำเสียดสี การดูถูกพฤติกรรมบางอย่างด้วยเหตุผลที่ว่า ‘เหมือนผู้หญิง’ เช่นการแต่งหน้า, มีอารมณ์แปรปรวนขึ้น ๆ ลง ๆ, ขี้บ่น, มีดราม่าคนนัยไม่ยอมพูดออกมาตรง ๆ, หรือเจ้าน้ำตา, ขี้บ่นไม่ซำนาญ หรือกดขี่เพศหญิงให้มีบทบาทหน้าที่ด้อยกว่าผู้ชายด้วยเหตุผลว่า ‘ผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิง’

ความเกลียดชังผู้หญิงจากภายในทำให้เกิดความกดดันทั้งในกลุ่มสังคม ในกลุ่มผู้หญิงด้วยกันเองอาจมีทัศนคติว่าไม่ควรทำตัวเป็น ‘ผู้หญิงใส ๆ’ ‘ผู้หญิงแสบแสบ’ เพราะจะถูกมองว่าข้างในไม่ได้ใสซื่อ แต่ขณะเดียวกันก็มองผู้หญิงที่แต่งหน้าแต่งตัว สวมชุดที่เปิดเผยทรวดทรงสัดส่วนว่าเป็นการ ‘อ่อย’ ผู้ชาย หรือ ‘แรด’ ซึ่งดูถูกพฤติกรรมดังกล่าว และฝั่งผู้ชายซึ่งมีมโนคติว่าผู้หญิงควรจะทำตัวเล็ก ไม่ควรอ้วน ไม่ควรสำอาง

เพศ และควรจะสวยอยู่ตลอดเวลาซึ่งทำให้ผู้หญิงเกิดความรู้สึกดูถูกตัวเอง นอกจากนี้ในกลุ่มเพศชายด้วยกันเองที่อาจมองว่าพฤติกรรมของผู้ชายบางอย่างนั้น 'ไม่แมน' และสร้างทัศนคติบางประการ เช่น ผู้ชายไม่ควรร้องไห้ ผู้ชายต้องแข็งแรง เป็นต้น

จากแนวคิดที่เพศชายกดเพศหญิงให้ด้อยค่าจึงเสริมส่งให้ระบบปิตาธิปไตยและแนวคิดชายเป็นใหญ่ นั้นเข้มแข็งยิ่งขึ้น ดังเช่นในครอบครัวมักมีอุดมคติว่าภรรยาต้องมีหน้าที่ดูแลงานบ้านงานเรือนและเลี้ยงลูก ซึ่งถ่ายทอดไปยังลูกหลานว่าคนที่เป็นผู้หญิงจะต้องรับผิดชอบงานบ้านและควรแต่งงาน รวมไปถึงการยกทรัพย์สินมรดก หรือธุรกิจกิจการให้ลูกชายหรือผู้ชายเป็นคนสืบทอด หรือในทางเศรษฐกิจ แม้ว่าสตรีไทยในวัยทำงานจะเข้าร่วมเป็นกำลังแรงงานร้อยละ 70 ทว่าความก้าวหน้าในอาชีพนั้นพบว่าเพศชายมีความก้าวหน้าในอาชีพสูงกว่าเพศหญิง และเพศหญิงได้รับโอกาสในตำแหน่งหัวหน้าหรือฝ่ายบริหารน้อยกว่าฝ่ายชาย

หลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ไม่นานนักศาลชั้นต้นก็มีคำตัดสินให้นายดานุศักดิ์ สุวรรณสันติรับโทษจำคุก 3 ปีฐานไม่มีเจตนาฆ่าแต่ทำร้ายจนถึงแก่ความตายด้วยบันดาลโทสะ, จำคุก 3 ปีในความผิดฐานทำให้ศพเสียหาย, และจำคุก 5 ปีฐานล่องละเมิดทางเพศเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ทว่าจำเลยให้การสารภาพจึงลดโทษกึ่งหนึ่ง ส่วนในศาลอุทธรณ์มีคำตัดสินยืนตามศาลชั้นต้น ซึ่งแน่นอนว่ากระแสสังคมได้ถกเถียงต่อกระบวนการยุติธรรมในคดีฆ่าคนตายและคดีพรากผู้เยาว์ โดยมีความเห็นควรปรับให้มีการลงโทษที่รุนแรงขึ้นเพื่อไม่ให้ผู้คิดจะกระทำผิดมองว่าได้รับโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ทั้งนี้ในตอนที่กำลังเขียนหนังสือเล่มนี้ผู้คดีความได้สิ้นสุดที่ศาลอุทธรณ์แล้ว แต่สำหรับครอบครัวของดานุศักดิ์นั้น ชัชวีร์ สุวรรณสันติผู้เป็นบิดาถูกส่งโยกย้ายให้ไปประจำการที่สำนักงานอื่น และพบว่าหลังจากนั้นเขาได้หย่าร้างกับภรรยาไป ก่อนหน้านั้นเขาปฏิเสธจะพูดคุยกับสื่อแต่ต่อมาก็ออกมาประกาศว่าจะสู้คดีของลูกชายจนถึงขั้นฎีกาเพื่อไม่ให้เขาต้องรับโทษจำคุก อ่างเหตุผลว่า "ลูกชายผมไม่ผิด เขาเป็นสุภาพบุรุษ เขาช่วยผู้หญิง ทั้งหมดเป็นแค่อุบัติเหตุ" ส่วน พ.ต.ต. อภิรเดช สุวรรณสันติซึ่งถูกสงสัยว่าใช้อำนาจแทรกแซงการสืบสวนคดีของนางสาวกฤติญดานันท์ ปัจจุบันยังคงประจำตำแหน่งเดิม ไม่พบว่ามี การตรวจสอบจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติแต่อย่างใด

ส่วนประเด็นเรื่องจดหมายลาตายในที่เกิดเหตุ 'ฉันเป็นเจ้าของชีวิตของฉัน และนี่คือการตัดสินใจด้วยตัวฉันเอง --- กฤติญดา' มีคำยืนยันจากผู้เชี่ยวชาญที่เปรียบเทียบลายมือเชื่อได้ว่ากฤติญดาจะเขียนด้วยตัวเอง ผมได้แต่คาดเดาว่าเธอคงเขียนจดหมายลาตายเตรียมไว้ก่อนหน้านี้อาจจะเปลี่ยนใจในวันที่หนึ่งชนกมาบอกกับเธอ ทว่าก็น่าเสียดายเหลือเกินที่สุดท้ายแล้วเด็กสาวผู้นั้นก็ไม่มีวันได้เห็นว่าหลังจากนั้นเธอได้เปลี่ยนแปลงสังคมไปอย่างไร

ในวันที่ได้สัมภาษณ์หนึ่งชนกและพิชยุตม์ ผมได้ถามเรื่องจดหมายลาตายของเด็กสาว ส่วนหนึ่งคืออยากทราบความคิดเห็นของพวกเขาว่าคิดอย่างไรกับผู้ตาย

หนึ่งชนกปฏิเสธอย่างสุดหัวใจ

“หนูมองว่าสุดท้ายแล้วนั่นก็ไม่ใช่การตัดสินใจจริง ๆ ของเธอ อาการซึมเศร้ามันเกิดจากการทำงานผิดปกติของสารในสมองใช่ไหมล่ะคะ? แน่نونว่าทุกคนเกิดมาก็ย่อมกลัวตาย ธรรมชาติกำหนดให้เราต้องมีชีวิตรอด ต้องมีลมหายใจและสุขภาพแข็งแรง หรือสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้...จริง ๆ แล้วด้าแค่ป่วยและถูกทำร้ายจากความเห็นแก่ตัวของพ่อแม่หนู และไม่มีใครพาเธอไปรักษา ถ้าหนูรู้เรื่องนี้เร็วกว่านี้อีกสักนิดก็อาจจะช่วยเธอได้บ้าง”

พิชยุตม์ไม่มีความเห็นอะไรกับจดหมายลาตาย เขามองเช่นเดียวกับผม ทว่าเขาพูดขึ้นมาว่า

“ถึงในบัตรประชาชนผมจะเขียนว่านับถือศาสนาพุทธก็เถอะ แต่ที่จริงผมไม่ได้เชื่อในศาสนาเท่าไร... ทว่าก็มีแอบคิดบ้างเหมือนกันว่าโชคชะตาจะนำพาให้ผมพบกับเพื่อนที่ดีที่สุดมาให้ และผมก็คิดว่าแหวนที่เธอให้นำความโชคดีมาให้ผมด้วย บางทีก็รู้สึกที่ตัวเองโชคดีไปเสียทุกอย่าง”

“อ้อ, ผมอยากจะบอกว่าเวลาด้ายิ้ม เธอยิ้มสวยทีเดียว และถึงผมเคยคิดจะอยากเป็นแฟนกับเธอ แต่จริง ๆ แล้วผมก็แค่อยากเป็นที่พึ่งพิงให้เธอเท่านั้นเองครับ”

ส่วนเรื่องแหวนบุษราคัม ทั้งสองคนต่างเข้าใจไม่เปลี่ยนจากที่แรกที่ว่าน่าจะนำมาฝากไว้เพื่อเอาไปขายหรือจำหน่ายสำหรับใช้จ่ายในอนาคต ส่วนนี้แม้ทั้งสองจะมองว่าย้อนแย้งหากกฤติญาตามมีความตั้งใจจะฆ่าตัวตายจริง ๆ จากการที่เขียนจดหมายลาตายเตรียมไว้ อย่างไรก็ตามก็ดี นอกเหนือจากผู้ตายแล้วก็ไม่มีใครทราบความคิดเห็นของเธออยู่ดี

ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือพิริยาดาเข้าถึงระบบคลาวด์ของกฤติญาได้อย่างไร และเธอรู้อเห็นกับเรื่องที่เด็กสาวผู้ตายบันทึกวิดีโอผ่านกล้องเว็บแคมของคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปหรือไม่ ทว่าทั้งรายงานการสืบสวนตลอดจนจากปากของเธอเองก็ไม่มีอะไรในกอไผ่ เธอให้ความเห็นว่า “เห็นไหม? ด้าน่าจะเก่งจะตายไป”

แต่ทั้งนี้ก็มีเพียงแค่เรื่องที่เขาอุบอิบว่ารู้รหัสเข้าโซเชี่ยลมีเดียและระบบคลาวด์ของผู้ตายอยู่นานแล้ว และรู้แต่แรกแล้วว่าดานุศักดิ์เป็นคนร้ายอย่างแน่นอน

“แต่ฉันอยากลงโทษเขาด้วยตัวเอง” เธอพูด “ก็เหมือนกับที่เขาขาดคุณค่าเพราะไม่ได้รับการยอมรับนั่นแหละ ฉันเองก็รู้สึกที่ไม่พบคุณค่าของตัวเองอีกแล้วหลังจากลาออกจากการเป็นครูแนะแนว อย่างน้อยก็อย่างที่เคยบอก นี่คือการขาดใช้บาปที่เคยทำให้ด้าต้องเสียความฝันไป

“หากตอนนั้นฉันไม่ทำแบบนั้น ฉันก็ยังสงสัยเหมือนกันว่าป่านนี้ด้าจะทำอะไรอยู่”

ผมยังแปลกใจที่พริยาดาไม่ถูกฟ้องเพราะการกระทำอันอุกอาจ แต่อย่างไรก็ดีในการสัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายเพื่อทำหนังสือเล่มนี้ ผมทราบข่าวว่าเธอยังคงทำงานอยู่ที่เดิม และไม่ได้ยุ่งเกี่ยวในเรื่องของกฤติญาดาอีกนับแต่นั้น

ผมกลับไปเปิดดูโปรไฟล์เฟซบุ๊กของกฤติญาดาอีกครั้ง ในวันที่เธอเสียชีวิตเมื่อปีก่อนก็มีคนโพสต์ไว้ อาลัยแต่การจากไปของเธอ และในวันที่दानุศักดิ์ถูกตัดสินโทษก็มีคนจำนวนมากมาไว้อาลัยเธอพร้อมกับบอกว่า “ต่อจากนี้เธอจะได้ไปสู่สุคติจริง ๆ โดยไม่มีอะไรให้ห่วง”

ฟังดูถูกต้องแล้วที่หากเธอรับรู้ความเป็นไปของพวกเราทั้งหมด เธอคงจะยินดียิ่งที่มีคนรักและยังคงช่วยเหลือเธอจนสามารถเปิดเผยความจริงสู่สังคมได้

แต่ครั้นทุกอย่างจบลง ก็เหมือนจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมกลับไปคิดถึงปัญหาที่ผมยังขบไม่แตก... กลับไปนึกถึงคำถามของเด็กสาวผู้นั้นที่ทิ้งไว้ให้แก่เรา

ใครกันแน่คือ ‘เจ้าของชีวิต’

ตัวคำถามอาจจะดูเหมือนขึ้นว่ามีผู้สร้างชีวิตของมนุษย์ขึ้นมา ทว่าคำถามในลักษณะคล้าย ๆ กัน อาทิ อะไรคือความหมายในชีวิตของปัจเจกบุคคล เราเกิดมาทำไม เรามีจุดมุ่งหมายหรือหน้าที่ที่ต้องมีชีวิตหรือไม่ หรือเจตจำนงเสรี (free will) มีจริงหรือไม่ --- ทุกการกระทำของเรา ทุกการตัดสินใจของเรา หรือแม้แต่การที่เราคิดทบทวนถึงความหมายของชีวิตนี้เกิดขึ้นเพราะเราคิดขึ้นได้เอง หรือเพราะมีอิทธิพลหรือพลังอำนาจใดบันดาลให้คิดกันแน่ ก็ยังเป็นปัญหาปรัชญาชวนขบคิดที่มนุษย์ต่างตั้งทฤษฎีกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ

ผมไม่สันทัดเรื่องปรัชญาเท่าไรนัก แต่ครั้นนึกไปถึงคำพูดของदानุศักดิ์ที่เคยพูดไว้ถึงจดหมายลาตายของเด็กสาว: “ผมว่าตัวเราเองนี่แหละครับคือเจ้าของชีวิตของเรา...แต่เพราะเรายังกลัวตาย...นั่นแหละครับคือเหตุผลที่เราจึงไม่ควรคิดสั้น”

ผมลองคิดเล่น ๆ ว่าหากเจตจำนงเสรีมีจริง ๆ และการที่กฤติญาดาอยากตายนั้นเป็นเพราะความต้องการของเธอเอง ทว่าถึงदानุศักดิ์จะรู้เช่นนั้นและฆาตกรรมเธอแสดงว่าเขาทำถูกต้องแล้วหรือ

และผมก็เคยลองจินตนาการอยู่เช่นกันว่าหากผมเป็นเธอ, กฤติญาดาที่ตัดสินใจจะกระโดดตดหน้ารถไฟเพื่อจบชีวิตตัวเอง และหากผมเป็นเขา, ดานุศักดิ์ที่มองเห็นว่าคนคนหนึ่งจะทำเช่นนั้น ผมสามารถอ้างว่าदानุศักดิ์ผู้ช่วยชีวิตเป็นบุญคุณแก่เราได้หรือไม่ หรือแม้แต่อ้างสิทธิ์ว่าตัวเองคือเจ้าของชีวิตของกฤติญาดาเพราะผมได้ช่วยชีวิตเธอได้จริง ๆ หรือ

หรือแม้แต่ชนกัณฑ์ที่ฆาตกรรมสองสามีภรรยาจิตพลและชื่นใจหลานสาวตัวเอง แสดงว่าในใจของชนกัณฑ์กำลังคิดว่าตนคือเจ้าของชีวิตของกฤติญาดาที่สามารถสั่งเป็นสั่งตายใครก็ได้ เขาสมควรคิดเช่นนั้นจริงหรือ

หรือแม้แต่นักเรียนที่กลั่นแกล้งคนอื่น, คนที่ใช้อำนาจหรือฐานะทางการเงินกดขี่ข่มเหงอีกฝ่าย, หรือใช้เพศ เชื้อชาติ ความเชื่อทางศาสนา ความเชื่อทางการเมืองเพื่อเหยียดหยาม เลือกปฏิบัติ ริดรอน หรือคุกคาม

ชีวิตผู้อื่น, ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม หากเรามองว่ามนุษย์ด้วยกันเองไม่เท่าเทียมกันมาแต่แรกไม่ว่าจะใช้
ดัชนีตัวใดเป็นมาตรฐาน และคนที่มีความดีเห็นอกว่าเป็นเจ้าของที่สามารถกำหนดชะตากรรมของคนอื่นได้ การ
กระทำอันรุนแรงและสร้างความบอบช้ำทางจิตใจเช่นนี้เป็นสิ่งสมควรแล้วจริงหรือ

ที่จริงก่อนหน้านี้ผมได้ยื่นคำขอลงเรือจนจำเพื่อเข้าไปสัมภาษณ์ด้านนิติในฐานะสื่อ ทว่าเจ้าตัวปฏิเสธ
ไม่ขอพบกับผู้ใดทั้งสิ้น ส่วนนายชนกกันต์ผมก็ได้ยื่นคำร้องแต่ก็ถูกปฏิเสธเช่นกัน ทว่าปัจจุบันนางหนึ่งฤทัยนั้นได้
หย่าขาดกับสามีตัวเองและตอนนี้ตนกำลังต่อสู้ในชั้นศาลเนื่องจากลูกสาวทั้งสองพยายามหาทางฟ้องร้องแม่
ด้วยไม่ต้องการให้เธอเป็นผู้ปกครอง แม้สุดท้ายจะกลายเป็นคดีอุทลุมซึ่งศาลไม่รับฟ้องเนื่องจากต้องห้ามด้วย
กฎหมาย อย่างไรก็ตามชีวิตของกันต์ฤทัยและหนึ่งชนกกันต์ยังคงต้องดำเนินต่อไป เช่นเดียวกับชีวิตของคนอื่น ๆ ที่
เกี่ยวข้องกับเรื่องราวอันวุ่นวายนี้

ทว่าปริศนาที่ยังค้างคาอยู่ --- หากเรียกว่าปริศนาก็ไม่น่าจะถูก คงอาจเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่กฤติญาดา
ได้ทิ้งไว้ให้เราระลึกถึงเธอ

แม้ผมจะยังหาข้อสรุปไม่ได้ แต่กระนั้น ผมก็เชื่อว่าคุณอาจจะมีคำตอบในใจแล้ว

--- ว่าใครคือ 'เจ้าของชีวิต' ของคุณ